

MELISSA
DE LA CRUZ

Gia tộc
Mai Cà Rồng
Blue Bloods

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HÓA - THÔNG TIN

Gia Tộc Ma Cà Rồng

Tác giả: Melissa Delacruz.

Dịch giả: Trương Loan

Nhà xuất bản: Nxb Văn hóa Thông tin

Kích thước: 13.5x20.5 cm

Trọng lượng: 350 gram

Số trang: 364

Hình thức bìa: Bìa mềm

Ngày xuất bản: 09 - 2009

Giá bìa: 65.000 VNĐ

Giá bán: 35.000 VNĐ

Đánh máy: **nhanchon, lolemhuyen, tsuki1983**

Kiểm chính tả và tạo ebook: Gót sen

Nội dung truyện:

Chương 1:

Chương 2:

Chương 3:

Chương 4:

Chương 5:

Chương 6:

Chương 7:

Chương 8:

Chương 9:

Chương 10:

Chương 11:

Chương 12:

Chương 13:

Chương 14:

Chương 15:

Chương 16:

Chương 17:

Chương 18:

Chương 19:

Chương 20:

Chương 21:

Chương 22:

Chương 23:

Chương 24:

Chương 25:

Chương 26:

Chương 27:

Chương 28:

Chương 29:

Chương 30:

Chương 31:

Chương 32:

Chương 33:

Chương 34:

Chương 35:

Chương 36:

Chương 37:

Chương 38:

Chương 39:

Chương 40:

Chương 41:

Chương 42:

Chương 43:

Chương 44

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Nội dung truyện:

Trong các gia tộc quyền lực nhất ở New York, tồn tại một gia tộc bí ẩn của những người Mỹ nổi tiếng, tổ tiên của gia tộc này chính là những người còn sống sót sau cuộc hành trình Mayflower. Các thành viên trong gia tộc đều là những người giàu có, đầy quyền lực - và thật ra họ không phải là con người. Họ là Gia Tộc Ma Cà Rồng, một nhóm Ma Cà Rồng cổ.

Schuyler Van Alen chưa bao giờ hòa nhập được với Duchesne, một ngôi trường tư có uy tín ở thành phố New York. Cô thích mặc những bộ quần áo mang phong cách cổ điển, rộng thùng thình thay vì phải mang trên người những bộ đồ hiệu Prada hay những thứ ngọc trai như các bạn học khác, cô sống với bà ngoại, một người thích sống ẩn dật trong một tòa nhà cũ kĩ. Schuyler sống thui thủi một mình... và cô thấy hạnh phúc với cách sống này.

Nhưng khi tròn mười lăm tuổi thì cuộc sống của Schuyler bỗng thay đổi một cách đột ngột: cô phát hiện thấy những đường vân màu xanh nổi lên trên cánh tay, không những thế cô còn bắt đầu thấy thèm thịt sống. Thêm vào đó, cô bị cái chết của một nữ sinh nổi tiếng trong trường ám ảnh. Và điều kỳ lạ nhất là cô được Jack Force, chàng trai nổi tiếng nhất trường bất ngờ tỏ ra thích thú đối với cô.

Schuyler muốn tìm ra những điều bí mật mà Gia Tộc Ma Cà Rồng đang che giấu. Nhưng phải chăng chính cô đang bị nguy hiểm?

Đắm chìm trong những hiểu biết và các truyền thuyết về Ma Cà Rồng, đồng thời phản chiếu bức màn lộng lẫy của thành phố New York, tác phẩm Gia Tộc Ma Cà Rồng chắc chắn sẽ được người hâm mộ của Melissa De La Cruz đọc ngẫu nhiên.

Có một trăm linh hai người đã tham gia vào cuộc hành trình Mayflower vào tháng 11 năm 1620, nhưng tới gần một nửa trong số đó tham gia chỉ để được xem việc thành lập Thuộc Địa Plymouth () vào năm tới. Trong suốt cuộc hành trình không có một ai chết nhưng cuộc sống sau đó lại cực kỳ khó khăn, đặc biệt là đối với những người trẻ tuổi. Hầu như tất cả các cuộc mất tích đều thuộc độ tuổi mười sáu.*

Tỉ lệ tử vong làm sừng sót này phần nào là nguyên nhân tạo ra một mùa đông khắc nghiệt, những ngày đó, trong khi đàn ông ở bên ngoài dựng nhà, được uống nước sạch thì phụ nữ và trẻ em lại bị quản thúc đến phát chán tại những nơi tắm tối bên trong thuyền, nơi mà bệnh tật có thể lan rộng một cách nhanh chóng. Sau cuộc hành trình kéo dài hai tháng, họ vẫn phải sống trên tàu thêm bốn tháng nữa trong khi đó những người đàn ông xây dựng nhà kho và sống ba tháng trên đất liền. Nhóm người theo đạo Thanh Giáo trẻ rất lo lắng cho những người bệnh, về việc tình trạng nhiễm bệnh sẽ gia tăng, và bao gồm cả việc để lại hậu quả không thể tránh được cho máu, các văn kiện lịch sử gọi đó là “bệnh lao phổi”.

Mules Standish đặc cử làm người đứng đầu thuộc địa năm 1622 trong ba mươi lăm liên tiếp. Ông ta và vợ mình, bà Rose có mười bốn đứa con, đó là bảy cặp sinh đôi khác thường. Trong chu kỳ các sự kiện khác thường đó, sau một vài năm, quy mô của thuộc địa đã tăng lên gấp đôi, tất cả các gia đình còn sống sót có tín hiệu đáng mừng, đó là sự ra đời của những đứa trẻ.

- Trích từ Cái Chết và Sự Sống ở các thuộc địa Plymouth, 1620-1641, của Giáo sư Lawrence Winslow Van Alen.

(*) Plymouth Colony: một thuộc địa của Anh từ năm 1620-1692.

Ngày 21 tháng 11 năm 1620

Mayflower

Đó là một mùa đông cực kì khắc nghiệt. Biển không chiều theo ý John, chúng tôi luôn trong tình trạng bị lạnh. Có thể chúng tôi sẽ tìm được một nơi an lành trên mảnh đất mới này, mặc dù nhiều người vẫn tin rằng chúng tôi sẽ không tránh khỏi nguy hiểm. Bên ngoài cửa sổ, bờ biển ở đây rất giống với bờ biển ở Southampton, và điều này làm tôi cảm thấy dễ chịu. Tôi luôn ước mong được về nhà nhưng chúng tôi không còn được an toàn ở đó nữa. Bản thân tôi không tin vào những lời đồn dù vậy chúng tôi vẫn phải làm theo những gì đã được chỉ dẫn. Đó luôn luôn là cách hành động của chúng tôi. Hiện tại John và tôi đang nay đây mai đó như một cặp vợ chồng. Chúng tôi có kế hoạch sẽ kết hôn sớm. Tuy điều này có hơi xa vời nhưng vẫn rất cần thiết nếu như chúng tôi còn sống sót. Có lẽ vài điều sẽ thay đổi. Có lẽ vận may sẽ đến với chúng tôi, và tình hình sẽ khả quan hơn. Con tàu cập bến, chúng tôi đã tới đất liền. Một thế giới mới đang chờ.

-C.C

Chương 1:

The Bank là một tòa nhà bằng đá cổ kính, nằm ở cuối đường Houston, trên đoạn cuối cùng của dải đất cao giữa East Village và vùng hoang vu của Lower East Side. Có một thời cơ quan đầu não của tòa nhà đầu tư và môi giới Van Alen uy tín hiện diện với phong cách oai nghiêm, một mô hình theo phong cách nghệ thuật sang trọng, có mặt tiền sáu cạnh kính điển và một hàng “răng cưa” rất đáng sợ - những hình răng cưa sắc nhọn trên mặt ngoài của tường. Trong nhiều năm tòa nhà này nằm ở góc đường Houston và Essex; tiêu điều, vắng tanh và bị bỏ hoang; cho tới một buổi tối mùa đông khi một ông bầu hộp đêm thay đổi nó ngay sau khi ông ta ăn vội vàng một chiếc bánh mì kẹp xúc xích nóng trong cửa hàng Katz’s Deli. Ông ta đang tìm một nơi gặp mặt để giới thiệu bản nhạc mới mà người vận hành đĩa hát đang xoay- một thứ âm thanh ma quái và tăm tối, họ gọi nó là “Mê hoặc”.

Âm nhạc dồn dập tràn ra tới tận vỉa hè, nơi mà Schuyler Van Alen, một cô gái nhỏ nhắn mười lăm tuổi có mái tóc đen và đôi mắt màu xanh có phần còn viền quanh, đang bồn chồn đứng ở phía cuối hàng trước hộp đêm. Cô chế nhạo lớp sơn móng tay màu đen bóng loáng của mình.

- Cậu có nghĩ chúng ta sẽ vào được trong đó không?-Cô hỏi.

- Không sao đâu-Người bạn thân nhất của cô, Oliver Hazard Perry trả lời, cậu ta thoáng cau mày-Dylan đã hứa chắc chắn có một điệu nhảy thưởng bánh (của người da đen). Hơn nữa, chúng ta hoàn toàn có thể trình thê để vào đó. Chính gia đình cậu đã xây lên cái chốn này mà, nhớ chứ?-Cậu chàng cười toe toét.

- Vậy còn gì mới không?-Schuyler cười điệu và đảo mắt.

Hòn đảo Manhattan này có một sự liên kết không thể lay chuyển với lịch sử gia đình Schuyler, như những gì cô biết, gia đình cô có liên quan tới bảo tàng Frick, Đường Cao Tốc Van Wyck, Cung Thiên Văn Hayden, sở hữu hoặc tạo ra một hay vài cơ quan nào đó (hoặc một tuyến đường chính). Điều này chẳng hề tạo ra bất kì sự khác biệt nào trong cuộc sống của cô. Cô chỉ có đủ hai mươi lăm đô để trả cho khoản phí vào cửa.

Oliver âu yếm choàng tay qua vai Schuyler:

- Đừng lo nữa! Cậu lo lắng nhiều quá rồi đấy. Sẽ rất vui, mình hứa.

- Giá mà Dylan chờ chúng ta-Schuyler tỏ vẻ bức bối, rồi khẽ rùng mình trong chiếc áo len đan dài màu đen có những lỗ hổng ở khuỷu tay. Cô tìm thấy nó tại cửa hiệu bán đồ hạ giá tại Thung Lũng Manhattan vào tuần trước. Nó có mùi giống như một loại nước hoa hồng để lâu, thân hình gầy gò xương của cô biến mất trong chiếc áo rộng thùng thình này. Có lẽ chính vì vậy mà trông cô như đang

boi trong vải vậy. Chiếc áo len màu đen dài gần tới bắp chân, bên trong, cô mặc một chiếc áo phông mỏng dính cũng màu đen bên ngoài một chiếc áo lót giữ ấm màu xám đã cũ, dưới đó là chiếc váy dài quê mùa chạm tới sàn. Giống như một đứa trẻ bụi đời của thế kỉ mười chín, gấu váy của cô bàm đầy bụi bẩn do kéo lê trên vỉa hè. Cô đi đôi giày thể thao màu đen trắng, hiệu Jack Purcell yêu thích nhất, cái đôi mà có lỗ hồng ở ngón chân cái. Chùm lên mái tóc quăn gọn sóng tối màu là chiếc khăn quàng có đính hạt được tìm thấy trong tủ đồ của bà cô.

Schuyler đẹp đến ai cũng phải sững sờ, với khuôn mặt hình trái tim duyên dáng; một chiếc mũi cao hơi hếch đến hoàn hảo; không những thế cô còn có làn da mịn màng như sữa- tuy nhiên có cái gì đó không thật trong vẻ đẹp của cô

Trông cô giống như một thành viên trong nhóm Dresden Dolls (một cặp nhạc công người Mỹ) với bộ quần áo của một mù phù thủy. Bọn học sinh ở trường Duchesne nghĩ Schuyler ăn mặc giống như một quý bà vô duyên. Những điều này không hề làm cô bối rối hay tự khép kín, vì vậy mà chúng nghĩ ngay là cô vênh váo, tự cao tự đại trong khi cô không phải vậy. Cô chỉ im lặng.

Oliver có dáng người cao, mảnh khảnh, lại khá điển trai, cậu còn có nét tinh ranh với bờm tóc màu hạt dẻ sáng. Oliver có đôi gò má sắc và đôi mắt màu hạt dẻ rất dễ thương. Cậu chàng mặc một chiếc áo khoác kiểu quân đội giản dị bên ngoài một chiếc áo sơ mi bằng vải flanen và chiếc quần jean màu xanh thẫm lỗ. Tất nhiên cái áo thuộc hiệu John Varvatos(1) còn chiếc quần jean thì thuộc hiệu Citizens of Humanity(2). Oliver thích tham gia vào các hoạt động mang phong cách của thanh niên hiện đại nhưng cậu chàng lại thích đi mua sắm ở SoHo(3) hơn.

Oliver và Schuyler trở thành bạn thân của nhau kể từ khi còn học lớp hai, đó là một ngày khi bà vú của Schuyler quên không gói đồ ăn cho cô bé, lúc đó Oliver đã chia một nửa cái bánh sandwich kẹp rau diếp và sốt madone cho cô. Thậm chí hai người còn hiểu được ý nghĩ của nhau, họ thích đọc to những trang ngẫu nhiên trong cuốn *Những lời nói dối vô hạn* mỗi khi thấy chán. Cả hai đều là những học sinh của trường Duchesne, những học sinh mà truy ra được tổ tiên của mình đã sống sót sau cuộc hành trình *Mayflower*. Schuyler tính được có tới sáu vị tổng thống trong gia phả gia đình. Nhưng dù họ có thuộc dòng dõi danh tiếng đi chăng nữa thì cũng không thể hòa nhập được với Duchesne. Oliver thích các viện bảo tàng hơn là chơi khúc côn cầu, còn Schuyler không bao giờ cắt tóc hay mang trên mình những thứ từ các cửa hàng bán đồ kí gửi.

Dylan Ward là bạn mới- một anh chàng có khuôn mặt buồn với hàng lông mi dài, đôi mắt ánh lên nét căm hờn và đặc biệt cậu còn bị mang tiếng xấu. Người ta đồn là Dylan có một quá khứ không mấy tốt đẹp, có ô dù lớn và cậu từng là học sinh trong một trường quân đội nào đó. Ông cậu đã gián tiếp dứt lốt cho trường Dunchesne với danh nghĩa là xây dựng một phòng tập thể dục mới để cậu có thể vào học trường này. Ngay lập tức cậu bị Schuyler và Oliver để ý và rồi nhận ra họ cũng có một thân thế không phù hợp giống nhau.

Schuyler tự véo má mình và thấy một nỗi lo lắng quặn lên trong lòng. Họ cảm thấy rất thoải mái khi ở trong phòng Oliver, nghe nhạc và tung các đồ vật trên cái TiVo(4) của cậu; Oliver chơi một cách say sưa trò chơi của Thành phố Vice trên cái màn hình nứt nẻ trong khi Schuyler vờ vét những tờ tạp chí rồi mơ màng viễn vông mình cũng được như vậy: thơ thẩn trên chiếc khăn trải giường trong Sardinia, nhảy một điệu flamenco của Tây ban Nha, hoặc lang thang qua các con đường của Bombay.

- Mình không chắc về chuyện này-Schuyler nói, ước rằng họ đang ở trong căn phòng ấm cúng và dễ chịu của Oliver thay vì phải đứng run rẩy trên vỉa hè chờ gặp nhau nếu được qua cửa.

- Đừng nản lòng như thế-Oliver khế trách. Việc rời khỏi căn phòng ấm áp của mình để thử nghiệm thú vui về đêm của New York là ý kiến của cậu và cậu không hề muốn mình phải hối tiếc về chuyện này chút nào... Nếu cậu nghĩ chúng ta sẽ vào được trong đó thì chúng ta sẽ vào được. Chắc chắn như vậy,

hãy tin ở mình-Đúng lúc đó chiếc điện thoại hiệu BlackBerry của Olive kêu bíp bíp. Cậu rút nó ra khỏi túi quần và kiểm tra màn hình-Dylan đó. Cậu ấy đang ở bên trong và sẽ gặp chúng ta ở cửa sổ tầng hai. Thế được chưa?

- Trông mình thực sự ổn chứ?-Schuyler hỏi vì tự nhiên cô thấy bộ quần áo mình đang mặc có vẻ không ổn.

- Đẹp- Oliver máy móc trả lời-Thực sự trông cậu rất đẹp-Cậu nhắc lại để tạo thêm tính chắc chắn cho câu trả lời của mình.

- Thậm chí cậu còn chưa cả nhìn mình.

- Mình luôn ngắm cậu mỗi ngày-Oliver cười nhìn vào mắt Schuyler, sau đó khuôn mặt cậu đỏ ửng lên và rồi cậu quay mặt đi. Chiếc BlackBerry lại kêu bíp bíp, và lần này cậu cáo lổi, đi ra chỗ khác để trả lời.

Nhìn qua đường, Schuyler thấy một chiếc taxi lao lên trên lề đường, một cậu trai tóc vàng bước ra từ đó. Ngay khi cậu trai đó xuất hiện, một chiếc taxi khác đi theo ngay phía sau phía đối diện. Chiếc xe thỉnh lình đổi hướng một cách rất táo bạo, lúc đầu tưởng như nó đã trượt qua khỏi cậu trai nhưng vào giây cuối cùng cậu ta lại tự lao mình vào hướng đi của chiếc xe và biến mất dưới bánh xe. Thậm chí chiếc xe còn không cả dừng lại, vẫn đi tiếp như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Ôi lạy chúa!-Schuyler kêu thét lên.

Anh chàng đó chắc chắn đã bị đâm trúng- Cô đinh ninh như vậy-Cậu ta đã bị ô tô cán...Cậu ta chết chắc rồi.

- Cậu có nhìn thấy không?- Cô hỏi , rồi điên cuồng ngoái lại nhìn quanh tìm Oliver, lúc này dường như cũng biến mất. Schuyler chạy băng qua đường, hy vọng có thể nhìn thấy thi thể chàng trai, nhưng cậu ta lại đang đứng ngay trước mặt cô, đếm những đồng tiền lẻ trong ví. Cậu ta đóng sầm cửa lại sau khi trả tiền, chiếc taxi lẩn bánh. Cậu ta hoàn toàn nguyên vẹn và không hề bị thương.

- Đáng lẽ cậu đã chết rồi chứ?-Cô thì thầm.

- Sao cơ?-Cậu ta hỏi, trên gương mặt hiện lên nụ cười thách thức, giễu cợt.

Schuyler lùi lại một bước... cô nhận ra người con trai này học cùng trường với cô. Cậu ta chính là Jack Force. Jack Force khá nổi tiếng. Một trong những gã đứng đầu đội khúc cô cầu, dẫn đầu trong các cuộc chơi ở trường, những bài viết của cậu ta về cửa hàng mua sắm được xuất bản trong cuốn tạp chí Wired(5), còn đẹp trai quá đến nỗi cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh chàng.

Có lẽ những gì vừa xảy ra đều chỉ là mơ thôi. Có thể cô chỉ nghĩ là bản thân đã nhìn thấy cậu ta biến mất ngay trước chiếc xe taxi. Sự việc đáng lý ra phải như vậy. Schuyler cảm thấy mệt mỏi.

- Tôi không nghĩ là cậu còn có năng khiếu khiến người khác phải ngạc nhiên đến điếng người đâu-Cô vụng về buột miệng, giống như một thầy tu bị thôi miên.

- Tôi không phải là người như vậy, thật đấy. Tôi đã đi qua chỗ đó-Jack giải thích, tiến về phía cậu lạc bộ bên cạnh cánh cửa vào hộp đêm, nơi một ngôi sao nhạc rock đang lèo lái những cô gái đi theo cổ động các ban nhạc.

Schuyler ngượng ngùng:

- Ôi! Xin lỗi. Đáng lí tôi phải biết điều đó chứ.

Jack mỉm cười thân ái với cô:

- Tại sao?

- Cái gì tại sao?

- Tại sao lại xin lỗi? Làm sao cậu lại biết được? Cậu có thể đọc được suy nghĩ hay gì gì đó à?-Jack hỏi.

- Có lẽ vậy. Có lẽ hôm nay là một ngày đen đủi- Schuyler cười. Anh chàng này đang tán tỉnh cô và cô đáp lại. Được rồi , đây dứt khoát chỉ là sự tưởng tượng của bản thân cô thôi. Cậu ta hoàn toàn không hề lao mình tới chiếc taxi đó.

Schuyler rất ngạc nhiên, không ngờ Jack Force lại quá đổi thân thiện đến như vậy. Hầu hết những tên con trai ở trường Duchesne đều vênh váo, ngạo mạn, Schuyler không bao giờ buồn chú ý đến họ. Tất cả họ đều cùng một giuộc- cái bộ đó với hình Đầu Vịt (6) của họ thường hay khua môi múa mép, hay thờ ơ lãnh đạm, hay đùa những trò đùa ngu ngốc và thường mặc bộ đồng phục của môn khúc côn cầu. Cô chưa bao giờ nghĩ về Jack Force dù chỉ là một ý nghĩ thoáng qua-cậu ta là một học sinh năm nhất giống như Schuyler nhưng lại đến từ cái thế giới của sự nổi tiếng, họ học cùng trường với nhau nhưng họ hoàn toàn không thờ chung một bầu không khí. Và sau tất cả, cô em sinh đôi của cậu là Mimi Force, một cô nàng bất trị với mục đích sống là làm cho người khác phải khổ sở “Mày đang tới một đám tang à?”, “Ai chết thế và ai làm cho mày trở thành đứa không nhà vậy?”-Đó chỉ là một trong vài cách không tưởng tượng được mà cô ta từng dùng để lăng nhục người khác. Mimi đâu nhỉ? Có nơi nào mà anh em sinh đôi nhà Force không thể cùng đến?

- Nghe này, cậu có muốn vào trong đó không? Jack hỏi, mỉm cười, thậm chí cậu chàng còn để lộ hàm răng đều tăm tắp của mình-Mình là một thành viên.

Trước khi Schuyler có thể trả lời, Oliver hiện ra ngay bên cạnh cô. Cậu ta từ đâu ra vậy? Cô thắc mắc. Quan trọng hơn là bằng cách nào cậu ta có thể làm được điều đó? Oliver có một khả năng cực kì xuất sắc đó là, cậu có thể xuất hiện một cách bất ngờ nhất vào chính giây phút bạn không muốn cậu ta xuất hiện chút nào.

- Ôi cậu đây rồi, bạn thân mến-Oliver nói với một vẻ đầy trách cứ.

Schuyler chớp mắt để lẩn tránh:

- Oliver này. Cậu biết Jack rồi chứ?

- Ai cơ?-Oliver trả lời với cái giọng cô tình muốn châm chọc-Nào, cậu có đi không?-Cậu ta yêu cầu với giọng nói đầy vẻ quyền uy-Họ đang đưa những người cuối cùng vào-Oliver đi về phía The Bank, nơi có một đám thanh niên choai choai bận đồ đen đang đứng chen chúc để được qua.

- Mình nên đi thôi-Schuyler nói với vẻ nuối tiếc.

- Có sớm quá không?-Jack hỏi. Đôi mắt cậu lại một lần nữa như đang nhảy múa.

- Không còn sớm đâu-Oliver thêm vào, cười cười.

Jack nhún vai:

- Gặp lại cậu sau nhé, Schuyler-Jack nói rồi kéo cao cổ áo làm bằng vải tuyết pha len rồi đi về hướng đối diện.

- Còn vài người thôi-Oliver phàn nàn khi hai người họ quay trở lại hàng người. Cậu khoanh tay trước ngực và trông có vẻ bức tức.

Schuyler im lặng, trái tim cô đang đập rộn ràng trong lồng ngực.

Jack Force biết tên cô.

Họ tiến lên từng bước, gần sát tới cô gái nóng bỏng cầm tấm bảng phía sau sợi dây bằng nhung. Cái máy Elvira đánh giá mỗi nhóm người với cái nhìn khinh miệt nhưng chẳng ai bỏ đi cả.

- Bây giờ nhớ này, nếu họ có gây bất kì khó khăn gì cho chúng mình thì hãy bình tĩnh nhé, đừng có nao núng và hãy suy nghĩ tích cực lên. Cậu phải hình dung là mình đang ở trong đó, được chứ?-Oliver thì

thào.

Schuyler gật đầu tỏ ý hiểu. Họ lại tiến lên từng bước một nhưng bất ngờ, một tay bảo kê to lớn của câu lạc bộ ra chặn lại. Hắn ta giơ lên một cái bảng lớn có đề dòng chữ trên đó.

- Thẻ căn cước!-Hắn ta quát tháo.

Những ngón tay run rẩy, Schuyler lấy ra một giấy phép lái xe với cái tên của một ai đó- nhưng có ảnh của cô- trên bề mặt được cán mỏng dính. Oliver cũng làm điều tương tự. Cô mím môi. Rất có thể cô sẽ bị tóm và bị bắt vào tù vì chuyện này. Nhưng cô nhớ những gì Oliver đã nói. Bình tĩnh. Tự tin. Nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Tay bảo kê đưa qua đưa lại thẻ căn cước của họ dưới một cái máy tia hồng ngoại, nó không kêu bíp bíp. Hắn ta ngừng lại, cau mày, giữ thẻ của hai người lại để kiểm duyệt, rồi nhìn họ với ánh mắt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Schuyler cố gắng tạo vẻ bình tĩnh nhưng không được vì trái tim cô cứ đập loạn lên trong cái cơ thể mỏng manh. Tất nhiên mình trông như hai mươi một tuổi. Mình đã từng đến nơi này trước kia rồi. Tuyệt đối không có gì sai trái với cái thẻ căn cước đó được. Schuyler nghĩ.

Tên bảo kê lại đẩy cái thẻ xuống bên dưới cái máy một lần nữa. Hắn ta lúc lắc cái đầu "Cái này không hợp lệ". Hắn ta lầm bầm.

Oliver nhìn Schuyler, mặt cậu tái mét đi. Schuyler nghĩ là cô sắp ngất xỉu đến nơi. Trong cuộc đời mình, cô nghĩ chưa gặp phải tình cảnh nào phải sợ sệt như thế này. Vài phút trôi qua. Đám đông xếp hàng sau họ bắt đầu gây ồn ào vì sốt ruột.

Cái thẻ căn cước này chẳng có gì sai cả. Bình tĩnh và tự tin. Bình tĩnh và tự tin. Schuyler tưởng tượng tay bảo kê sẽ vẫy tay cho hai người qua, và hai người sẽ vào câu lạc bộ. CHO CHÚNG TÔI VÀO. CHO CHÚNG TÔI VÀO. CHO CHÚNG TÔI VÀO. HÃY CHO CHÚNG TÔI VÀO.

Tay bảo kê ngược lên, khiến cô giật mình, cứ như thể hắn ta đã nghe thấy những gì cô nghĩ. Thời gian cứ như ngừng trôi. Sau đó, hắn ta trả lại thẻ và vẫy tay cho họ đi, đúng như những gì mà Schuyler đã nghĩ.

Schuyler thở phào nhẹ nhõm. Cô và Oliver lén trao cho nhau cái nhìn hân hoan.

Họ bước vào trong hộp đêm.

(1) John Varvatos: một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng mang tên của chính nhà thiết kế đó.

(2) Citizens of Humanity: Một công ty thời trang được thành lập bởi Jerome Dahan- mang phong cách khá gần với John Varvatos.

(3) SoHo: khu mua sắm nổi tiếng ở Manhattan.

(4) TiVo: sản phẩm đầu tiên trong loạt sản phẩm máy đọc video kỹ thuật số (DVR) của Mỹ.

(5) Wired: một tạp chí màu của Mỹ xuất bản hàng tháng đưa các tin tức liên quan đến việc công nghệ ảnh hưởng như thế nào đến đời sống, văn hóa, chính trị và kinh tế.

(6) Duck Head: một nhãn hiệu thời trang có logo hình đầu con vịt trời.

Chương 2:

Ngay cạnh The Bank là một hộp đêm khác của Manhattan. Nó là một hộp đêm chỉ tồn tại một lần duy nhất vào mỗi thập kỉ - vào thời điểm mà những người nổi tiếng hàng đầu trong lĩnh vực quảng cáo, thời trang tụ họp lại để tạo lên một thế giới riêng biệt và hấp dẫn. Đi theo truyền thống thiêng liêng của Studio 54 vào giữa thập niên 70, Palladium vào cuối thập niên 80 và Moomba vào đầu thập niên 90,

hộp đêm Block 122 bước vào một thế giới thần thánh, mở ra hẳn một trào lưu, một lối sống và cả một thể hệ mới. Một khách hàng quen, một trong số những người xinh đẹp, tham vọng, khét tiếng và quyền lực nhất thành phố đã đặt tên cho nó - đây là nơi họ có thể tìm được sự thoải mái, tự do. Và bởi vì đó là vào thế kỉ XX, kỉ nguyên của thói siêu độc quyền, thậm chí người ta còn phải trả những khoản chi phí thành viên khổng lồ. Mọi thứ đều tách biệt với cái gọi là dân thường. Bên trong cái nơi được coi là thánh đường may mắn này, tại cái bàn được sắp xếp lung lay nhất, được bao quanh bởi những người mẫu vị thành niên lộng lẫy, những ngôi sao phim truyền hình độ tuổi thanh thiếu niên và con cái của những tên tuổi nổi tiếng là cô gái sáng chói nhất trong lịch sử của thành phố New York: Madeleine "Mimi" Force. Ánh nhìn của những vị khách từ mười sáu đến ba mươi tư tuổi đã chứng minh điều này.

Mimi là hiện thân của sự nổi tiếng. Cô có ánh nhìn thánh thiện của một cô gái cao quý giống như một con ong chúa đã thoát khỏi sự rập khuôn trong khi vẫn giữ được bản chất của nó. Cô có vòng eo hai mươi hai và cỡ giày mười. Mimi ăn quà vặt mỗi ngày mà không bao giờ tăng cân và luôn đi ngủ với khuôn mặt còn nguyên son phấn nhưng lại thức dậy với khuôn mặt sạch một cách hoàn hảo, không một chút vết nhơ nào, giống như lương tâm của cô vậy.

Mimi thường đến Block 122 vào mỗi đêm, thứ sáu cũng không phải là ngoại lệ. Cô và Bliss Llewellyn - một cô gái cao người Texas, người mới chuyển tới trường Duchesne cách đây không lâu - mất hẳn cả một buổi chiều để trang điểm cho các cuộc vui. Hoặc là, tốn cả một buổi chiều chỉ để ngồi trên giường ca tụng nhau trong khi Mimi lôi tất cả những thứ trong tủ đồ ra thử. Cuối cùng họ cũng chọn được một cái áo khêu gợi, phóng túng với dây đeo trượt khỏi vai để hở cả cooc-xê ra ngoài, chiếc váy ngắn rất nhỏ làm bằng vải bông xoắn hiệu Earnest Sewn, và một chiếc áo khoác ngoài làm bằng len catsomia óng ánh hiệu Rick Owens. Mimi thích đi du lịch với một vài người tùy tùng, chính ở Bliss cô tìm thấy một cô bạn gái rất hợp với mình. Cô kết bạn với Bliss chỉ vì theo yêu cầu của cha cô, bởi vì ngài thượng nghị sĩ Llewellyn là một đồng nghiệp quan trọng của ông. Ban đầu cô cảm thấy tức giận với những chỉ thị này, nhưng cô đã thay đổi suy nghĩ khi nhận ra cái cách nhìn thẳng của Bliss vừa bổ sung lại vừa nhấn mạnh vẻ đẹp thanh tao của mình. Mimi chẳng yêu thích cái gì, dựa vào cái nệm nhồi bông, cô nhìn Bliss một cách hài lòng.

- Chúc sức khỏe - Bliss nói, chạm cốc với Mimi, cứ như thể cô đọc được suy nghĩ của Mimi vậy.

- Cho chúng ta- Mimi gạt đầu, phát ra tiếng tinh tinh của chiếc cốc tai màu tía phát quang. Đó đã là cốc thứ năm trong buổi tối nay, vậy mà Mimi vẫn cảm thấy tỉnh táo như khi uống ly đầu tiên. Không biết phải mất bao lâu nữa thì cô mới say. Rượu gần như chẳng tạo ra chút ảnh hưởng nào tới máu của Mimi cả. Ủy Ban đã từng nói với cô việc này sẽ xảy ra- chỉ là Mimi thực sự không muốn tin mà thôi.

Đặc biệt là kể từ khi cô không còn bị đồn rằng đã dùng lợi thế của mình để dụ dỗ những người khác, những sự chọn lựa có sức thuyết phục mạnh mẽ thường xuyên như cô thích. Ủy Ban có quá nhiều luật lệ, họ như muốn điều khiển cuộc sống của cô. Mimi nóng nảy ra hiệu cho người bồi bàn mang thêm một ly khác, cô đập bàn cái rầm đến nỗi ly cafe trên bàn trước mặt cô gần như bị vỡ.

Đi chơi ở New York để làm cái quái gì khi mà thậm chí bạn chẳng thể tìm được một chút hứng thú nào. Cô duỗi thẳng chân và uể oải vắt chúng ngang qua cái ghế bành, đôi chân ấy buông tự nhiên. Cậu bạn trai của Mimi, một anh chàng mười chín tuổi, không chỉ là người thừa kế của một công ty dược phẩm kén sù mà còn là người thừa kế cho một trong những nhà đầu tư lớn nhất hiện nay của cái hộp đêm này, có vẻ mơ màng không chú ý gì đến xung quanh. Mà dù cho anh chàng này còn chút tỉnh táo đi chăng nữa thì vẫn gần như không thể nói một từ nào vì ngay lúc này anh ta đang dựa hẳn vào vai Mimi, vẻ thêm thõng.

- Dừng lại- Benjamin Force cúi kính, cộc cằn đẩy Mimi ra khỏi người mình. Cả Mimi và Jack đều có mái tóc màu vàng bạch kim, làn da mịn màng nhưng hơi tái, đôi mắt xanh sâu thẳm, và cùng có dáng

người mạnh mẽ. Tuy nhiên họ lại có khá nhiều điểm khác nhau về tích cách, Mimi thì ba hoa và không nghiêm túc, trong khi Benjamin- tên hồi bé là Blackjack bởi vì tính cáu kỉnh và được rút ngắn thành Jack khi lớn- anh ta làm lì, ít nói và rất nghe lời.

Mimi và Jack là hai đứa con duy nhất của Charles Force, một người sáu mươi tuổi hết sức giàu có và nghiêm khắc, ông làm chủ một hệ thống truyền hình rất nổi tiếng, một kênh truyền hình cáp chuyên về mảng tin tức, một tờ báo khổ nhỏ thông dụng, nhiều nhà đài và không chế hoàn toàn ngành xuất bản, ông đã có một món lợi nhuận khổng lồ từ việc xuất bản những cuốn tự truyện của các ngôi sao trong liên đoàn đấu vật thể giới. Vợ của ông- người đã sáng lập ra công ty Trinité Burden, là trưởng đoàn của đoàn thanh tra xã hội New York và còn là ủy viên trong các ủy ban từ thiện uy tín nhất. Bà là người có tầm ảnh hưởng lớn, góp phần trong việc thành lập Ủy Ban, mà trong đó Mimi và Jack là những thành viên trẻ tuổi. Gia đình Force sống tại thành phố, một ngôi nhà hiện đại, sang trọng với đầy đủ tiện nghi, nó chiếm hẳn một lô đất đối diện với bảo tàng nghệ thuật Metropolitan.

- Ôi, thôi nào- Mimi bấu môi, ngay lập tức đặt lại chân mình lên lòng người anh trai- Em cần duỗi chân ra, nó mỏi quá. Sờ thử xem- Cô yêu cầu, nắm lấy một bắp chân săn chắc, và nhờ anh cảm nhận về những lớp cơ ở bên dưới.

Jack cau mày:

- Tôi đã nói là dừng lại- Anh thì thảo một cách nghiêm túc, ngay tức thì Mimi rút chân lại rồi đặt lên cái ghế bành làm bằng da lộn Thụy Điển màu trắng, gót của đôi giày cao mười phân hiệu Alaia để lại những vết bẩn trên cái đệm sạch bong đó.

- Anh sao thế?- Mimi hỏi. Anh trai cô vừa đến trong tâm trạng tồi tệ cách đây một phút- Khát à?- Cô chế nhạo. Lúc này trông anh cô chẳng khác gì một gã khờ. Đạo gần đây anh gần như không tới các buổi gặp mặt của Ủy Ban nữa, bố mẹ họ sẽ nổi đóa lên nếu như họ phát hiện ra việc này. Jack cũng không hẹn hò với bất kỳ ai, trông anh có vẻ ốm và không còn nghi ngờ gì nữa anh đúng là rất kì quặc. Mimi không biết lần cuối cùng anh trai cô có bạn gái là khi nào.

Jack nhún vai và đứng lên.

- Tôi sẽ ra ngoài để hít thở một chút không khí.

- Ý kiến hay đó- Bliss hưởng ứng rồi vội vã đứng dậy- Mình cần hút một điếu thuốc- cô giải thích với vẻ hồi tiếc trong khi hươ hươ bao thuốc lá trước mặt Mimi.

- Mình cũng vậy- Aggie Carondolet, một cô gái khác cũng học cùng trường Duchesne nói. Cô nàng thuộc nhóm người hay vây quanh Mimi, nhưng lại ra vẻ như người cầm đầu của họ, thả đồng 500 đô la xuống với bộ mặt rầu rĩ.

- Các cậu không cần đến sự cho phép của mình- Mimi chán nản đáp, dù thực tế họ phải như vậy. Không một ai có thể dễ dàng rời khỏi nơi có mặt Mimi trừ khi được phép.

Aggie cười cười. Còn Bliss thì mỉm cười một cách lo lắng, theo Jack ra phía sau hộp đêm.

Mimi nhún vai. Cô chưa bao giờ bận tâm đến việc phải tuân theo bất kỳ một luật lệ nào, Mimi có khuynh hướng làm bất cứ điều gì vào bất cứ khi nào cô thích, đến nỗi mà các mục tán gẫu đã cho in hẳn nhãn hiệu năm con số trên mẫu thuốc lá cô hút. Mimi nhìn ba người họ rời đi, biến mất trong đám đông đang nhảy nhót trên sàn theo lời một bài hát rap rất được ưa thích.

- Chán quá!- Mimi rên rỉ, cuối cùng cô đành phải chuyển sự chú ý của mình sang cái gã hầu như không rời cô tới nửa bước cả buổi tối nay. Họ hẹn hò với nhau hai tuần liền, đây quả là một kì tích trong chuỗi các cuộc hẹn hò của Mimi.

- Hãy làm cái gì đi.

- Em có ý tưởng gì?- Anh chàng thì thâm trong chên choáng, liếm vào vành tai Mimi.

- Uhm...- Mimi cười khúc khích, đặt một bàn tay xuống dưới cằm anh chàng, cô có thể cảm nhận được dòng máu đang chảy trong huyết quản của anh ta. Thật lồi cuồn. Nhưng có lẽ để sau, không phải ở đây, ít nhất thì không phải ở một nơi đông đúc như thế này. Đặc biệt là vì cô đã ở bên cạnh anh ta cả ngày hôm qua rồi... hơn nữa việc này sẽ chống lại các luật lệ... không được quá lạm dụng các thần linh quen thuộc, bla, bla, bla... Họ cần ít nhất bốn mươi tám giờ sau mỗi lần hồi phục... Tuy nhiên anh chàng này có vị thật tuyệt vời... Phảng phất mùi nước hoa sau khi cạo râu hiệu Armani... và ở bên dưới... giống như thịt và đầy sức sống... và nếu như Mimi chỉ cần nếm một chút... chỉ một chút thôi... cắn một phát... nhưng Ủy Ban đang họp mặt ở tầng dưới, ngay bên dưới Block 122. Có thể có một vài người trong ban giám sát ở đây, ngay lúc này... đang quan sát... cô có thể bị bắt gặp. Nhưng cũng có thể là không. Cô đang ở trong một phòng VIP tối om... Ai buồn quan tâm đến những kẻ chỉ yêu và lo giữ lấy bản thân mình chứ?

Dẫu vậy họ sẽ vẫn biết, kẻ nào đó sẽ nói với họ. Quả thật rất đáng sợ, không hiểu Ủy Ban làm cách nào mà lại biết rõ về bạn, cứ như thể họ luôn ở đây quan sát ngay trong đầu bạn vậy. Chính vì vậy phải để lần sau thôi. Mimi sẽ để cho chàng ta hồi phục, cô vò vò tóc anh chàng, anh ta mới đáng yêu làm sao, quá đẹp trai và quá yếu ớt, giống như bao anh chàng khác Mimi từng thích. Dù vậy, bây giờ tất cả những nét đáng yêu đó hoàn toàn vô dụng.

- Thứ lỗi cho em một giây nhé- Mimi nói với anh bạn trai sau đó nhảy phóc ra khỏi chỗ ngồi nhanh tới mức làm cô phục vụ cocktail đang bê một khay đầy rượu Maxtini hương vải phải giữ thăng bằng cả hai tay. Những người ngồi xung quanh chớp chớp mắt. Có lẽ chỉ cách đây một giây thôi họ đã rửa thắm Mimi, sau đó trong giây lát, cô đã ở trong ánh đèn sàn nhảy, ngay giữa phòng, nhảy với một anh chàng khác. Đối với Mimi, cô luôn nhảy với rất nhiều anh chàng, hết anh chàng này lại đến anh chàng khác, và mỗi chàng trong số đó, tất cả đều lấy làm hạnh phúc khi được nhảy với cô. Trông cô có vẻ đã nhảy trong nhiều giờ, thậm chí chân cô còn chưa cả chạm xuống sàn, đôi giày cao gót màu vàng trị giá tám trăm đô la đang xoay tít như một cơn lốc xoáy.

Khi Mimi quay trở lại bàn, mặt cô sáng rực một thứ ánh sáng kì ảo (hoặc có lẽ đây đơn thuần chỉ là tác động của những chùm ánh sáng trên cao mà thôi). Không một từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của cô lúc này. Cô thấy anh bạn trai đang say sưa ngủ gục đầu ở cạnh bàn, thật đáng tiếc.

Mimi vớ lấy chiếc điện thoại của mình. Cô chắc chắn Bliss sẽ không quay lại sau khi đi hút thuốc giữa chừng như thế này.

Chương 3:

Bliss không thể hoà hợp với bất kì nơi nào. Cô không biết tại sao lại như vậy. Liệu có cái gì lỗi bịch bằng một cô nàng thuộc nhóm cổ vũ không? Các cô nàng giống như Bliss không bị cho là có bất cứ vấn đề gì. Người ta cho rằng họ hoàn hảo. Dẫu thế thì Bliss Llewellyn vẫn chẳng hề thấy hoàn hảo chút nào. Bliss cảm thấy lạc lõng và cô độc. Cô nhìn vào người được gọi là bạn thân nhất của cô- Mimi Force, một cô gái luôn thích chọc tức anh trai và phớt lờ bạn trai của cô ta. Một buổi tối điển hình ở bên cạnh cặp sinh đôi nhà Force - họ hoặc đang cãi nhau hoặc đang cực kì thân mật và âu yếm - đặc biệt là khi họ tỏ ra như thế tại cái nơi mà hai người họ chỉ nhìn vào mắt nhau, lúc đó bạn có thể nói rằng họ đang nói chuyện với nhau mà chẳng phải dùng một từ ngữ nào cả. Bliss tránh cái nhìn chăm chăm của Mimi, đồng thời cô cố lãng quên bản thân bằng cách hưởng ứng các trò đùa của anh chàng diễn viên ngồi bên phải, dù vậy tối nay chẳng có gì – không gì cả dù họ đang ngồi tại cái bàn đắt giá nhất trong toà nhà này, kể cả việc một người mẫu của hãng Calvin Klein ngồi bên trái đã hỏi xin số điện thoại của cô cũng không giúp cô cảm thấy bớt khốn khổ hơn.

Trước đây khi ở Houston, Bliss cũng cảm thấy như vậy. Nhưng dù sao cô cũng không ở đó cả đời. Còn ở Texas, Bliss có thể dễ dàng che giấu được điều đó hơn. Hồi còn ở Texas cô để tóc quăn lộn lộn và là người nhảy giỏi nhất trong đội cổ vũ. Ai cũng biết đến cô kể từ khi cô còn “bé xiu” và cô luôn là người xinh đẹp nhất trong lớp. Nhưng sau khi bố cô chọn phát triển sự nghiệp tại New York, ông đã chuyển cả gia đình đến thành phố này để tranh cử một ghế Thượng Nghị sĩ còn trống và ông đã thắng cử một cách dễ dàng. Trước khi Bliss kịp làm bất cứ một điều gì để phản đối thì cô đã tới sống ở vùng Upper East Side này và trở thành một học sinh của trường Duchesne.

Tất nhiên, Manhattan chẳng giống Houston chút nào, mái tóc quăn lộn lộn và những cú tung người đẹp mắt của Bliss chẳng ý nghĩa gì đối với bất kì ai trong ngôi trường mới này, một ngôi trường thậm chí còn không có lấy một đội bóng lại càng không thể có những cô nàng cổ động mặc mi-ni juyp được. Nhưng được cái, cô không bị coi là bọn nhà quê. Rốt cuộc cô biết được cách để là một Neiman Marcus! Cô cũng mặc chiếc quần bò của True Religion và những chiếc áo thun hiệu James Perse như bất cứ người nào. Nhưng không biết bằng cách nào ngày đầu tiên đến trường Bliss đã mặc một chiếc áo len dài tay màu tùng lam hiệu Ralph Lauren với một chiếc áo kẻ ô hiệu Anna Sui (một kiểu nằm trong catalog những trang phục có sức ảnh hưởng trong trường), với một túi xách tay bằng da hiệu Channel màu trắng nổi bật có quai bằng vàng quàng qua vai, trong khi đó các bạn học của cô lại ăn mặc xuềnh xoàng trong chiếc áo len kiểu người đánh cá và quần nhung kẻ ô. Không ai mặc đồ màu tùng lam ở Manhattan và đeo túi xách hiệu Channel màu trắng (ít nhất là vào mùa thu). Thậm chí cái cô gái bị coi là thô lỗ lập dị – Schuyler Van Alen – lúc nào cũng tỏ ra một cách thanh lịch rằng Bliss không biết cách làm sao cho phù hợp.

Bliss biết về các nhãn hiệu Jimmy, Manolo, Stella. Cô cũng có chú ý tới phong cách ăn mặc của Mischa Barton. Nhưng có một vài điều trong cái cách mà các cô gái ở New York này túm tụm lại với nhau bàn tán rằng những thứ đồ Bliss đang mặc khiến cô trông chẳng khác gì một người chạy theo những loại mốt thời trang không bao giờ xuất hiện trên các tờ tạp chí. Giọng nói của cô cũng là một vấn đề lớn – lúc đầu chẳng ai có thể hiểu cô nói gì và khi cô nói “tất cả các bạn” hay “h...ồ”, họ bắt chước kiểu nói đó nhưng chẳng ai là có ý tốt cả.

Hiện tại, Bliss trông như đã thay đổi cách sống, cô rời khỏi cuộc sống không thực tế trước kia để sống như một người cùng khổ trong xã hội, một người bị loại khỏi kí túc xá khi lẽ ra cô nên trở thành một Mean Girls(*). Mọi chuyện cứ như thế tiếp diễn, cho đến khi mây mù tan đi... và điều kì diệu xuất hiện: Mimi Force thân thoại, tiếp nhận cô. Mimi là một học sinh năm ba, hơn cô một lớp. Cô ta và người anh trai tên Jack giống như Angelina Jolie và Brad Pitt của Duchesne vậy, một cặp đôi mà không được cho là một cặp, nhưng dù sao cũng vẫn là một cặp - cặp đôi dẫn đầu. Mimi là người đứng đầu, dẫn dắt những học sinh mới, cô ta đã chú ý tới Bliss - tới chiếc áo len đan màu tùng lam, đôi giày cao cổ bóng, cái váy kiểu người Scotland vụng về, chiếc túi hiệu Channel may trần, và đã nói: “Thích sự không phù hợp đó. Nó chẳng hợp tí nào nhưng chính vì vậy mà nó làm người ta phải chú ý”.

Và chỉ thế thôi.

Bliss bỗng trở thành một thành viên của nhóm, điều này hoá ra cũng chẳng giống như những thứ ở Houston, những anh chàng đua ngựa (nhưng bắt đầu là thời kì của môn khúc côn cầu thay vì là môn bóng đá), các cô gái xinh đẹp một cách đồng điệu (tuy nhiên họ thuộc đội tranh luận và lãnh đạo Ivy League) - với những luật lệ truyền miệng để nghiêm cấm những người mới đến. Bliss biết rằng chỉ nhờ vào cái vẻ duyên dáng tốt đẹp của Mimi cô ta mới có thể xâm nhập được vào tầng lớp cao quý. Nhưng không phải thứ bậc xã hội trong trường trung học khiến Bliss phải bận tâm. Thậm chí cũng không phải do mái tóc thẳng tuột của cô (cái mà cô sẽ không bao giờ cho phép người tạo mẫu của Mimi làm như thế thêm một lần nào nữa – cô chỉ cảm thấy không tự tin nếu thiếu đi mái tóc quăn), mà đó là vì đôi khi

cô có cảm giác mình chẳng là ai cả.

Bliss thường đi bộ tới một toà nhà, hoặc một công viên cổ kính bên bờ sông với cảm giác ngờ ngợ nhưng cũng rất rõ ràng - cứ như thể nó gắn chặt vào kí ức quan trọng của cô - rồi bao phủ lấy cô, tự nhiên cô cảm thấy người run lên. Khi cô lạc vào căn hộ của họ lần đầu tiên trên đường 77 Đông, cô đã nghĩ “Mình đang ở nhà” – và không phải vì nó là nhà... mà là vì từng tế bào trong cơ thể cô đều có cảm giác như cô đã từng ở đây trước kia, rằng cô cũng đã từng bước trên một lối vào giống như thế này, rằng cô từng khiêu vũ trên những sàn nhà lát đá cẩm thạch của ngôi nhà tại một thời điểm nào đó trong quá khứ cách đây không quá lâu. “Nó đã từng có một lò sưởi” – Bliss nghĩ khi nhìn căn phòng của mình. Cô chắc chắn như vậy, để chứng thực cô đã hỏi người môi giới và người đó đã nói với cô rằng đúng là vào năm 1819 căn nhà này có một lò sưởi, nhưng nó đã bị bít kín bằng ván vì lí do an toàn. “Một ai đó đã từng chết trong đó”.

Tuy nhiên những cơn ác mộng mới là điều tồi tệ nhất. Chúng làm cho Bliss phải tỉnh giấc giữa khuya và hét lên sợ hãi. Những cơn ác mộng về các cuộc chạy trốn, về ai đó đang muốn bắt cô - cứ như thể cô không thể kiểm soát được bản thân – và rồi cô tỉnh giấc, run rẩy và lạnh toát, chiếc khăn trải giường ướt sũng mồ hôi. Bố mẹ cô quả quyết rằng chuyện đó hết sức bình thường. Giống như tất cả các cô bé mười lăm tuổi đều thức dậy với những tiếng hét âm ỉ.

Nhưng lúc này, tại Block 122, Jack Force đang đứng dậy, Bliss cũng đã đứng theo – cô lơ đi sự chú ý của Mimi. Cô đứng dậy chỉ vì một sự bốc đồng, chỉ vì cô muốn được di chuyển, chỉ để được làm một cái gì đó hơn là phải làm khán giả cho Chương trình đó là Mimi, dù vậy Bliss lại nói cô cần hút một điều thuốc, có lẽ cô thực sự cần hút một điều thuốc. Aggie Carondolet, một trong những vệ tinh của Mimi cũng đang len lỏi bên cạnh cô. Bliss mất dấu Jack nửa đường khi đang băng qua đám đông, cô đưa cái tem nằm bên phải cổ tay mình cho người canh gác, người có quyền cho phép mọi người ra ngoài rồi trở vào trong vì những luật lệ cực kì nghiêm khắc về việc hút thuốc ở cái thành phố New York này. Bliss cảm thấy thật mỉa mai về việc những người sống ở New York đều tự biết mình quá chủ nghĩa - ngược lại khi ở Houston, bạn có thể hút thuốc ở bất cứ nơi đâu, bất cứ nơi nào, thậm chí là ở ngay trên một chiếc ghế trong tiệm làm đẹp dưới cái máy sấy; nhưng ở Manhattan, những người hút thuốc phải chuyển tới các vỉa hè hoặc là không hút nữa để bảo vệ môi trường.

Bliss đẩy cửa sau, cô bước vào một con hẻm, một góc đường vừa tối vừa nhỏ nằm giữa hai toà nhà. Con hẻm nằm giữa hai hộp đêm Block 122 và The Bank có thể được coi là nơi thử thách lòng tận tâm của người dân đối với chính phủ về mặt văn minh công cộng - một mặt tự hài lòng với những người mê nhạc Jazz trong bộ quần áo mang phong cách Châu Âu đắt tiền, quý giá và kín đáo, họ thả mái tóc được tẩy trắng qua vai, chiếc áo khoác có hình những cái đốm giống ngựa vằn; mặt khác, một nhóm những trẻ vị thành niên trong bộ quần áo được xé rách có chủ ý, thùng lố chỗ - nhưng có một khoảng trống vô hình tồn tại giữa hai nhóm người mà không ai có thể vượt qua. Tuy nhiên rất cuộc, họ đều là những người hút thuốc ở đây. Bliss thấy Aggie đang dựa vào tường, vai lòng thông một cái túi xách rất thời trang.

Cô rút từ trong chiếc túi hiệu Marc Jacobs (thực chất đây là đồ mượn của Mimi, một phần là nhượng lại) điều thuốc và gõ nhẹ. Bliss đưa nó lên môi rồi lần mò tìm que diêm.

Bỗng một bàn tay xuất hiện từ trong bóng tối, bật một ngọn lửa nhỏ và nhạt. Từ hướng khác của con hẻm. Lần đầu tiên có một người dám cả gan vượt qua dải ngăn cách.

- Cảm ơn – Bliss nói, dựa người hướng về phía đó và hít vào, đầu điều thuốc rực sáng. Cô ngược lên, nhả khói và qua làn khói cô nhận ra chàng trai đã châm thuốc giùm cô – Dylan Ward, một nam sinh chuyển trường... giống như cô...vào năm thứ hai từ một nơi nào đó ngoài thị trấn. Học sinh trường Duchesne cho rằng cậu ta là một học sinh khá kì quặc, góp thêm vào những gì được coi là kì quặc tại

một ngôi trường mà ai cũng biết nhau kể từ khi còn học mẫu giáo và qua các bài học về một kiểu khiêu vũ theo những nhịp điệu quy ước. Trông Dylan thật đẹp trai và có gì đó tạo cảm giác nguy hiểm trong chiếc áo da kiểu tay đua màu đen bên ngoài một chiếc áo thun có vẽ cũ và một chiếc quần bò bạc màu. Người ta đồn rằng cậu bị đuổi học liên tiếp ở các trường trung học cơ sở. Đôi mắt cậu rực sáng trong bóng đêm. Dylan gập chiếc bật lửa hiệu Zip-pô lại, Bliss ngay lập tức chú ý đến nụ cười có chút bền lễn của anh chàng. Nụ cười đó thể hiện đôi nét về cậu ta - một chút buồn, tuyệt vọng, đau khổ nhưng cũng rất lôi cuốn. Chính xác là thế, Dylan tiến đến bên cạnh cô.

- Đây – Dylan nói.

- Mình là Bliss – Cô đáp lại.

- Dĩ nhiên cậu là Bliss – Dylan gật đầu.

(*) *Mean Girls: một bộ phim hài nổi tiếng dành cho tuổi teen của Mỹ với Lindsay Lohan là diễn viên chính.*

Chương 4:

Trường Duchesne nằm trong toà nhà Flood cổ kính giữa đại lộ Mandison và đường 91, thuộc dãy các trường trung học cơ sở, đối diện với đường Dalton và bên cạnh Trái Tim Thần Thánh. Ngôi trường này vốn là một ngôi nhà cổ kính của Rose Elizabeth Flood, vợ của thuyền trưởng Armstrong Flood quá cố, người đã sáng lập công ty dầu thực vật Flood. Ba cô con gái của bà có thể tốt nghiệp được là nhờ Marguerite Duchesne, một nữ gia sư người Bỉ, và khi ba cô con gái đều mất tích trong vụ chìm tàu “Nỗ lực của Thần Thánh” bất hạnh trong chuyến đi vượt Đại Tây Dương, bà Rose đau khổ vô cùng nên quyết định quay lại vùng trung tâm phía Bắc Hoa Kỳ và để lại ngôi nhà cho Mademoiselle Duchesne để tiến hành xây dựng.

Muốn biến một ngôi nhà thành trường học cần làm vài việc nhỏ nhưng phải tuân theo một số điều kiện tiên quyết, trước hết là tất cả các đồ đạc cũ phải được bảo quản, chính điều này đã tạo cho Duchesne nét cổ kính rất khác biệt. Một bức chân dung lớn về ba cô con gái họ Flood do John Singer Sargent vẽ vẫn được treo trên cầu thang gác bằng cẩm thạch, chào mừng các vị khách tiến vào lối đi nguy nga cao gấp hai lần so với bình thường. Một cây đèn chùm pha lê làm theo phong cách nghệ thuật Baroc treo trong căn phòng có các cửa sổ làm bằng kính, có thể nhìn thấy Công viên Trung Tâm. Cái ghế dài hiệu Chesterfield có đệm và những cái bàn đọc sách đều được sắp xếp theo thứ tự trong phòng giải lao. Những chân đèn bằng đồng thau bóng loáng nay được lắp thêm điện, và các thang máy kiểu toa Pullman cũ kĩ, lúc nào cũng kêu cọt két nay vẫn còn hoạt động (mặc dù chỉ có duy nhất một khả năng được dùng nó). Tầng mặt thượng, một căn phòng gác xép sát mái đẹp mê hồn được biến thành một trung tâm nghệ thuật, trang bị một máy in màu, một máy in thạch bản, các phòng vẽ dưới tầng hầm nay đặt một sân khấu đầy đủ các trang thiết bị, một phòng tập thể dục và một quán ăn tự phục vụ. Bây giờ những cái tủ làm bằng kim loại được sắp thành hàng và phủ giấy dán tường hình hoa iris trên các hành lang; Các phòng ngủ thì trở thành những lớp khoa học xã hội và nhân văn. Các thế hệ học sinh của trường đều cho rằng chuyện hồn ma của bà Duchesne luôn luôn ẩn hiện ở đầu cầu thang thứ ba là hoàn toàn có thật.

Ảnh tốt nghiệp của các lớp được treo thành hàng dài trên hành lang dẫn đến thư viện. Vì trước đây trường Duchesne là ngôi trường chỉ dành riêng cho các nữ sinh nên lớp học đầu tiên vào năm 1869 là một nhóm thiếu nữ có nét mặt trang nghiêm trong bộ toga (bộ quần áo người La Mã xưa mặc) màu trắng, tên của họ được khắc axit kiểu nghệ thuật viết chữ đẹp rất trang nhã. Vào những năm phát triển, phép chụp hình đage của những cậu trai thế kỉ XIX đã mở đường cho loại ảnh đen trắng về những nhà

thơ thiên tài với mái tóc phong của những năm 50, về các quý ông có mái tóc dài giữa những năm 60; Khi trường Duchesne cuối cùng cũng dạy cho cả nam và nữ thì có loại ảnh màu về những cô nàng quyến rũ và những anh chàng đẹp trai trong các đội nhóm nổi tiếng.

Bởi vì, thực ra nhiều thứ vẫn không thay đổi. Các nữ sinh vẫn tốt nghiệp trong những chiếc đầm màu trắng hiệu Saks, đeo đôi găng tay trắng hiệu Bergdorf's và đội trên đầu một vòng hoa kết bằng cây thường xuân cùng với bó hoa hồng đỏ và tấm bằng trên tay, còn các nam sinh thì trông rất hợp với những bộ lễ phục buổi sáng cùng với chiếc cà vạt xám có kim gút được đính ngọc trai đi kèm.

Những bộ quần áo bằng vải len kẻ ô vuông vẫn được dùng làm đồng phục, mọi thứ dường như không thay đổi nhiều chỉ trừ một điều tin xấu vẫn đến trong các lớp năm nhất, theo sau là lời thông báo kêu sột soạt do hệ thống âm thanh quá cũ kĩ: “Một cuộc họp khẩn cấp tại nhà nguyện. Toàn bộ học sinh phải đến nhà nguyện ngay lập tức để được thông báo về chuyện này”.

Schuyler gặp Oliver trên hành lang bên ngoài phòng Music Hum. Họ đã không gặp nhau kể từ buổi tối thứ sáu vừa rồi. Cả hai đều không đề cập đến chuyện chạm trán với Jack Force bên ngoài The Bank, chuyện này rất kì lạ, từ khi hai người phân tích mỗi vị trí xã hội mà họ đã từng trải nghiệm từ những chi tiết nhỏ nhất. Giọng nói của Oliver có âm sắc lạnh lùng khi gặp cô sáng nay nhưng Schuyler không để ý đến thái độ xa cách ấy, cô chạy ngay tới và khoác tay cậu.

- Chuyện gì vậy? - Schuyler hỏi và khẽ ngả đầu vào vai Oliver.

- Biết chết liền - Oliver nhún vai.

- Cậu chắc chắn biết mà- Schuyler nài nỉ.

- Được rồi, nhưng đừng nói gì nữa- Oliver mỉm cười, cậu thích cái cảm giác khi tóc cô chạm vào cổ mình. Hôm nay trông Schuyler thật xinh đẹp. Đây là lần duy nhất cô thả tóc và trông cô giống như một nàng tiên trong bộ áo va-ri hiệu Navy rộng thùng thình, chiếc quần jean bạc màu và một đôi boots màu đen phá cách. Cậu đảo mắt nhìn quanh- Mình nghĩ là có chuyện gì đó đã xảy ra với cái đám ở Block 122 cuối tuần vừa rồi.

Schuyler nhướn mày:

- Mimi và nhóm bạn của cô ta ư? Tại sao? Họ sẽ bị đuổi à?

- Rất có thể?- Oliver nói, thoáng suy nghĩ.

Năm ngoái gần như toàn bộ một nhóm đã bị đuổi vì có những hành vi trái phép trong khuôn viên trường. Để ăn mừng chiến thắng trong “The Head of the Charles”(một cuộc đua thuyền được tổ chức vào tuần cuối cùng của tháng tám hàng năm trên sông Charles) họ đã quay lại trường vào buổi tối, biến các phòng học ở tầng hai thành bãi rác, viết những lời tục tĩu lên tường và bằng chứng là: vỏ chai bị vỡ, đồng cuống thuốc lá và giấy bạc để hít cocaine được bảo vệ tìm thấy vào buổi sáng ngày hôm sau. Các bậc phụ huynh đã cố gắng ngăn việc thi hành mong sao cho có thể thay đổi được quyết định của họ (một số người nghĩ việc đuổi học là quá nghiêm khắc trong khi một số khác thì coi những học sinh đó là những tên tội phạm vô đạo đức cần phải bị trừng trị). Người cầm đầu nhóm này, cậu học sinh năm cuối Harvard bị trục xuất- cháu trai duy nhất của bà hiệu trưởng cũng bị trừng phạt (Harvard đã kể lại cuộc thú tội ngày hôm đó. hiện nay cậu học sinh bị đuổi này đang học tại trường đại học Duke).

Dù thế nào đi chăng nữa Schuyler cũng không nghĩ việc có những hành vi không đúng mực vào cuối tuần vừa rồi là nguyên nhân nhà trường yêu cầu các học sinh phải tới nhà nguyện vào buổi sáng nay.

Vì mỗi lớp chỉ có bốn mươi học sinh nên bọn học sinh vừa vịn nhét vào trong nhà nguyện một cách thoải mái, chúng có những chỗ ngồi riêng được xếp theo khối lớp học, học sinh lớp lớn và sinh viên năm nhất được ngồi ở phía trước, học sinh lớp nhỏ và sinh viên năm hai thì ngồi ở phía sau.

Cô chủ nhiệm khoa nhân nãi đứng trên bục phía trước bệ thờ. Oliver và Schuyler tìm thấy Dylan ở phía sau, tại chỗ ngồi thường ngày của cậu ta. Hai mắt có quầng thâm giống như cậu ta không ngủ và có một vết bầm màu đỏ hết sức xấu xí trên áo sơ mi có nút gài, không những thế còn có hằn một lỗ thủng lớn trên chiếc quần bò màu đen cậu đang mặc. Dylan đeo một chiếc cà vạt bằng lụa màu trắng phong cách Jimi Hendrix. Cậu vẫy tay gọi Oliver và Schuyler đến bên cạnh.

- Chuyện gì xảy ra vậy?- Schuyler hỏi và ngồi xuống.

Dylan nhún vai rồi đưa một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

Chủ nhiệm khoa Cecile Molly gõ nhẹ vào micro. Cô Molly không phải là cựu học sinh của trường giống như cô hiệu trưởng, người đứng đầu thư viện hay gần như toàn bộ khoa nữ- người ta nói rằng cô là một người đi theo phương pháp giảng dạy của các trường công lập- cô nhanh chóng yêu cầu học sinh phải có dải lụa buộc đầu, váy của nữ sinh phải là loại vải nhung kẻ ô dài tới đầu gối và đặc biệt phải đọc tròn môi các nguyên âm thì mới chứng tỏ là học sinh nữ đích thực trường Duchesne. Chủ nhiệm khoa Molly là một bản sao rất thích hợp cho việc hành xử máy móc và do đó cô rất nổi tiếng trong số những người quản lý rập khuôn.

- Nghiêm! Ổn định đi các em. Có một chuyện đáng tiếc tôi cần phải thông báo cho các em biết vào sáng nay- Cô hít một hơi thật sâu- tôi rất tiếc phải thông báo với các em rằng một học sinh của trường chúng ta, em Aggie Carongolet đã ra đi vào cuối tuần vừa rồi.

Cả không gian lặng như tờ, không có lấy một tiếng động, tất cả mọi người đều choáng váng vì thông tin vừa rồi, tiếp sau đó là những lời bàn tán.

Cô hắng giọng:

- Em Aggie đã học ở trường Duchesne này từ lớp mẫu giáo nhỏ. Vì vậy ngày mai chúng ta sẽ được nghỉ. Thay vào đó, một tang lễ sẽ được tiến hành ở nhà nguyện vào sáng mai. Mọi người đều được mời tham dự, sau đó sẽ có một lễ an táng ở Forest Hills tại Queens, nhà trường đã sắp xếp một tuyến xe buýt để đưa những em muốn tham dự tới nghĩa trang. Chúng tôi mong là các em sẽ nghĩ đến gia đình của bạn ấy trong thời điểm khó khăn này- Một lần nữa cô lại hắng giọng- Chúng tôi có các bác sĩ tâm lý nếu như có em nào cần. Buổi học ngày hôm nay sẽ kết thúc vào trưa và bố mẹ các em cũng cần được biết chuyện này sớm. Sau khi kết thúc buổi họp này xin mời các em trở về lớp.

Sau một bài cầu nguyện ngắn (trường Duchesne không theo hoàn toàn một tín ngưỡng nào), rồi tiếp một bài cầu nguyện trong cuốn Sách Kinh Thánh thông dụng và còn thêm một tiết trong kinh Coran, một đoạn Khalil Gibran do những học sinh nam và nữ đứng đầu trường đọc; các học sinh im lặng tuôn ra ngoài, một cảm giác như chùng xuống kết hợp giữa cảm giác buồn nôn và cảm giác thương cảm đối với gia đình Carondolet bao trùm không gian. Trước đây chưa từng có chuyện như thế này xảy ra ở trường Duchesne. Họ đã từng nghe những chuyện không hay của trường khác- tai nạn vì uống rượu khi đang lái xe, những ông thầy huấn luyện môn bóng đá chuyên đi quấy rối học sinh, các học sinh trung học nam hẹn hò rồi cưỡng đoạt những sinh viên nữ năm nhất, chuyện người mặc áo đi mưa dùng súng bắn học sinh, nhưng những chuyện này chỉ xảy ra ở những trường khác... ở trên ti vi, ở một vùng quê nào đó hay trong các trường công lập, với các loại máy dò kim loại của họ và những ba lô trong suốt bằng nhựa cứng để truy tìm chứng cứ. Chưa từng có điều gì khủng khiếp từng xảy ra ở trường Duchesne. Nó gần như trở thành một thông lệ.

Điều được cho là tồi tệ nhất có thể từng xảy ra cho một học sinh của trường đó là: bị gãy chân khi trượt tuyết ở Aspen hay bị cháy nắng khi tới St. Bath trong kì nghỉ xuân. Có lẽ bởi vậy mà cái chết của Aggie Carondolet- trong cái thành phố New York này- ngay trước ngày sinh nhật lần thứ mười sáu của cô gần như là chuyện không thể hiểu nổi.

Aggie Carondolet u? Trong thâm tâm Schuyler bỗng nhiên nổi lên một nỗi buồn dù cô gần như chẳng hề biết chút gì về cô gái này ngoại trừ cô ta là một trong những cô gái tóc vàng, cao ráo có ánh mắt như nhìn xuyên suốt người đối diện, luôn bám lấy Mimi Force giống như đám cận thần đang vây quanh nữ hoàng của họ vậy.

- Cậu ổn chứ?- Oliver hỏi và siết chặt vai Schuyler.

Schuyler gật đầu:

- Ôi chào, chuyện này thật bị thảm. Chính xác là mình đã nhìn thấy cô ấy vào buổi tối hôm thứ sáu vừa rồi- Dylan vừa nói vừa lắc cái đầu.

- Cậu đã nhìn thấy Aggie?- Schuyler hỏi- Ở đâu thế?

- Thì tối thứ sáu ... ở cái hộp đêm The Bank ấy.

- Aggie Carondolet ở The Bank?- Schuyler ngờ vực hỏi. Chuyện này sẽ tạo thêm nhiều giả thiết giống như là chuyện bắt gặp Mimi Force đang mua đồ ở J. C. Penny vậy- Cậu chắc chứ?

- À, ý mình là... chính xác thì cậu ấy không ở bên trong hộp đêm mà là ở bên ngoài, cậu biết rồi đấy, đó là nơi mọi người dùng để lên hút thuốc, trong con hẻm bên cạnh hộp đêm Block 122- Dylan giải thích.

- Chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy?- Schuyler nói- Bọn mình chẳng lúc nào nhìn thấy cậu kể từ sau nửa đêm.

- Minh, à gặp một người.- Dylan toét miệng cười ngượng ngùng thú nhận- Không phải là chuyện gì ghê gớm đâu.

Schuyler gật đầu và không hỏi nữa.

Họ ra khỏi nhà nguyện, ngang qua chỗ Mimi Force đang đứng, ngay giữa trung tâm vòng tròn thương cảm của bạn bè:

- Cậu ấy chỉ ra ngoài để hút một điếu thuốc... - Họ tình cờ nghe được Mimi nói, khẽ liếc nhìn vào mắt cô nàng- Sau đó cậu ấy biến mất... Bọn mình vẫn không biết chuyện đó đã xảy ra như thế nào.

- Cậu nhìn cái gì thế hả?- Mimi nói to khi thấy Schuyler nhìn mình chằm chằm.

- Không có gì... Minh...

Mimi hất mái tóc qua vai và khịt mũi khó chịu. Sau đó cô nàng cố ý quay lưng lại với ba người bọn họ rồi trở lại với những hồi tưởng về buổi tối ngày thứ sáu vừa rồi.

- Chào- Dylan nói khi đi ngang qua cô gái người Texas cao ráo cùng lớp đứng trong đám đông lộn xộn- Rất tiếc cho bạn của cậu- Cậu ta đặt nhẹ tay lên vai cô gái.

Nhưng Bliss thậm chí còn không tỏ ra là nghe thấy những gì cậu ta nói.

Chuyện này kì quặc, làm sao mà Dylan lại biết Bliss Llewellyn? Cô gái Texas này gần như là bạn thân nhất của Mimi. Còn Mimi lại xem thường Dylan Ward. Schuyler đã từng nghe Mimi gọi Dylan là một “tên lang thang” và là một “kẻ bẩn thỉu” ngay trước mặt cậu khi cậu từ chối nhường chỗ trong quán ăn tự phục vụ. Cô và Oliver đã cảnh báo khi Dylan ngồi xuống, nhưng cậu ta không nghe thấy. “Nhưng đây là bàn của chúng tôi”. Mimi rút lên khi đang cầm một cái khay đựng đĩa giấy, trên đĩa là những lá rau diếp khô rắc xung quanh một chiếc hăm-bơ-gơ. Schuyler và Oliver ngay lập tức chộp lấy cái khay của họ vậy mà Dylan vẫn không buồn nhúc nhích, điều này ngay lập tức làm họ mẩn cậu ta.

- Chuyện này là do sử dụng thuốc quá liều- Dylan thì thầm khi đi giữa Schuyler và Oliver.

- Làm cách nào mà cậu biết được?- Oliver hỏi.

- Chỉ có duy nhất khả năng đó thôi. Cô ta đã chết ở Block 122. Còn có thể là gì nữa?

Schuyler nghĩ đến chứng phình mạch, một cơn đau tim, cơn tai biến mạch máu do bệnh đái đường. Có rất nhiều thứ có thể là nguyên nhân làm cho ai đó chết sớm. Cô đã từng đọc về chúng, cô biết, từ nhỏ cô đã mất cha, mẹ cô thì đang chìm trong hôn mê. Cuộc sống mỏng manh hơn những gì người ta từng biết. Phút này, bạn có thể đang hút thuốc trong con hẻm trên Lower East Side với bạn bè, đang uống rượu hay nhảy nhót trên sàn trong một hộp đêm nổi tiếng. Nhưng phút sau, bạn có thể đã sang thế giới bên kia.

Chương 5:

Điều dễ nhận thấy nhất ở những người như Mimi Force chính là sự nổi tiếng, ai ai cũng biết đến sự hiện diện của họ. Sau khi tin tức về cái chết của Aggie lan ra, sự nổi tiếng của Mimi tăng đến mức có thể viết thành một bản anh hùng ca – bởi vì bây giờ cô ấy không những đẹp mà còn rất dễ bị tổn thương – cô cũng là con người mà. Việc này giống như chuyện Tom Cruise bỏ Nicole Kidman, điều đáng ngạc nhiên là Nicole Kidman đã không trở nên lạnh lùng, chỉ quan tâm đến công việc như những chiến binh Amazon mà trở thành một người khiến ai cũng cảm thông. Thậm chí Mimi còn khóc trong chương trình Oprah(*). Aggie là người bạn tốt nhất của Mimi. À không, không hoàn toàn như vậy. Mimi có rất nhiều người bạn tốt nhất. Đó chính là sức mạnh về việc được ngưỡng mộ của cô ấy. Nhiều người cảm thấy thân thiết với Mimi dù cho Mimi chẳng cảm thấy thân thiết với bất kì ai. Nhưng đầu vậy, Aggie vẫn là đặc biệt đối với cô. Cô ấy đã lớn lên cùng Mimi. Cuộc trượt patanh ở Wollman Rink, những bài học nghi thức ở Plaza, những mùa hè ở Southampton. Gia đình Carondolet lại là một gia đình lâu đời ở New York, bố mẹ Aggie lại là bạn của bố mẹ Mimi. Mẹ của họ đều tới cùng một thợ làm đầu ở Henri Bendel. Cô ấy cũng là một người thuộc gia tộc mà cả rông đích thực giống như Mimi.

Mimi thích được chú ý, được nịnh bợ. Tất cả những gì cô nói đều được cho là đúng đắn, về việc cô đã bị sốc như thế nào và cảm thấy xót thương ra sao với giọng ngập ngừng. Mimi nhắm nhẹ mắt mà không hề làm nhòe đường viền kẻ mi. Cô nhớ lại một cách trêu mến về việc Aggie cho cô mượn cái quần jean hiệu Rock and Republic. Và đặc biệt là không bao giờ đòi lại! Bây giờ như thế mới là một người bạn thật sự.

Sau buổi lễ, một trong những người đưa tin. Một học sinh được học bổng, chuyên chạy việc vặt cho văn phòng của bà hiệu trưởng, chặn Mimi và Jack lại. “Bà hiệu trưởng muốn gặp hai người”. Anh ta thông báo cho anh em họ như vậy.

Trong căn phòng trải thảm nhung, bà hiệu trưởng nói với họ rằng họ có thể về nhà ngay bây giờ mà không cần chờ đến buổi trưa. Ủy Ban hiểu rằng họ và Augusta (Aggie) thân với nhau như thế nào. Mimi có vẻ rất hân hoan. Thậm chí việc này còn hơn hẳn một sự đối xử đặc biệt. Nhưng Jack lắc đầu, cậu giải thích chuyện này sẽ đúng nếu như mọi người cũng được như cậu và bước về phía phòng học khối hai.

Bên ngoài hành lang quản lí, các hành lang rộng trải thảm đều vắng lặng. Mọi người đang ở trong lớp học. Hoàn toàn chỉ có hai anh em họ trên hành lang Mimi chìa tay ra vuốt nhẹ cổ áo và khẽ chạm những ngón tay cô vào cổ Jack. Anh do dự vì sự đụng chạm đó.

- Vừa rồi chuyện gì xảy ra với anh vậy? – Cô nồn nóng hỏi.

- Không phải ở đây, được chứ.

Cô không hiểu tại sao anh trai cô lại khó điều khiển đến vậy. Nhiều thứ sẽ thay đổi. Cô cũng sẽ thay đổi. Anh ấy biết điều đó, nhưng cứ như anh ấy không chấp nhận hoặc như anh ấy không cho phép mình chấp nhận điều đó. Có thể đây chỉ là một phần của quá trình. Bố của hai người đã kể tỉ mỉ cho họ nghe về lịch sử gia tộc và họ buộc phải tuân thủ nghiêm ngặt những luật lệ của nó. Jack không có sự lựa

chọn nào khác dù anh có muốn hay không, và Mimi cảm thấy có gì đó giống như là bị tổn thương trong cách hành động của anh.

Cô nhìn Jack – người anh trai sinh đôi của cô, một nửa khác của cô. Anh là một phần linh hồn cô. Khi còn nhỏ hai người giống nhau như hai giọt nước. Khi Mimi vấp ngã thì anh khóc. Còn khi anh bị ngã ngựa ở Connecticut thì cô lại nhức nhối dù lúc đó cô đang ở New York. Mimi luôn biết Jack đang nghĩ gì, đang cảm thấy gì và cô thích cái cách anh làm cô sợ. Chính những điều này đã tạo nên con người cô bây giờ. Nhưng anh đang dần trở nên xa cách với cô. Anh thường lảng đi và tạo khoảng cách. Rồi khép kín tâm tư với cô. Khi cô cố gắng với tới để có thể cảm nhận sự có mặt của anh thì chẳng có gì cả. Hoàn toàn trống không. Không, anh giống như một con tằm đang tạo kén vậy, như một cái chăn quấn quanh một cái máy phát thanh. Anh đang xa dần cô. Giấu đi những suy nghĩ của mình. Giữ cho bản thân không còn phụ thuộc vào cô nữa. Luôn luôn tính toán làm sao ít phải nói chuyện với cô nhất.

- Anh không còn thích em nữa chứ gì? - Cô trẻ môi, nhẹ nâng mái tóc dày vàng óng ả rồi để nó trên hai vai. Mimi đang mặc một chiếc áo len vải bông màu đen, chiếc áo trở lên trong suốt dưới ánh đèn huỳnh quang trên hành lang. Cô biết chắc là anh có thể nhìn thấy dải ren màu ngà của chiếc áo lót hiệu Le Mystere qua lớp vải dệt mỏng manh này.

Anh cười nhả nhỏ:

- Chỉ là anh tự ghét mình thôi. Và anh không phải là một con người...

Mimi nhún vai một cách chậm rãi rồi quay đi, cô khẽ cắn môi.

Jack lôi Mimi về phía mình, ôm chặt lấy cô, ghì cô vào sát người. Họ có cùng chiều cao – Mắt họ có thể nhìn cùng một cấp độ. Giống như đang nhìn vào một cái gương vậy.

- Bình tĩnh nào – Anh nói.

- Anh là ai và anh đã làm gì anh trai tôi vậy? Mimi giận dữ. Nhưng được ôm quả thật rất vui và cô siết chặt lấy anh hơn. Giờ thì thậm chí còn hứng thú nữa.

- Em sợ, Jack ạ - Cô thì thầm. Tối hôm đó hai người cũng ở hộp đêm với Aggie. Aggie đúng ra đã không chết. Cô ấy không thể chết. Không thể như thế được – đúng ý nghĩa của từng từ. Nhưng họ đã nhìn thấy thi thể của Aggie trong nhà xác vào một buổi sáng lạnh lẽo và u ám. Cô và Jack được mời đến để nhận dạng thi thể, bởi số điện thoại của Mimi đứng đầu trong bộ nhớ điện thoại của Aggie. Họ còn cầm bàn tay lạnh ngắt, còn nhìn khuôn mặt lạnh băng vẫn còn nguyên vẻ thẳng thốt của cô ấy. Tội tệ hơn là họ còn nhìn thấy những vết lằn trên cổ của Aggie. Thật không thể tưởng tượng nổi! Thậm chí còn lộ bạch nữa. Cứ như thể thế giới này không còn kiểm soát được nữa. Nó không còn như những gì mà họ biết. Thậm chí Mimi còn không thể làm gì để có thể hiểu được nó.

- Đây chỉ là một trò đùa phải không ạ?

- Không – Jack lắc đầu.

- Cậu ấy chẳng phải đang chuyển sang một chu kỳ mới sớm hơn ư? – Mimi hỏi, hy vọng sẽ tìm được sự giải thích hợp lý về tất cả chuyện này. Phải có một cái gì đó. Những chuyện như thế này không thể xảy ra một cách dễ dàng được. Không phải với họ.

- Không phải, họ đã tiến hành rất nhiều cuộc kiểm tra. Điều tồi tệ hơn là máu... hoàn toàn biến mất.

- Mimi cảm thấy lạnh sống lưng. Giống như có cái gì đang bay là là trên ngôi mộ Aggie:

- Anh nghĩ xem đó là cái gì vậy? – Cô thở hùn hển.

- Máu của Aggie đã bị hút cạn.

- Ý anh là...

- Bị hấp thụ hoàn toàn – Jack gật đầu.

Mimi loạn choạng lùì lại:

- Anh đang đùa à. Anh phải là... Chuyện này không...có thể - Lại những từ này. Từ này xuất hiện liên tục vào cuối tuần, suốt sáng thứ bảy, khi các cuộc gọi đến được bố mẹ hai người, được các Trưởng Lão, ban lãnh đạo, và được tất cả mọi người nhắc đi nhắc lại. Điều xảy ra cho Aggie là chuyện không thể. Ai cũng cho là như vậy. Mimi bước về phía chiếc cửa sổ đang mở, đón nhận ánh nắng mặt trời, những tia nắng ấy mơn man trên da thịt làm cô rất thích thú. Không điều gì có thể làm tổn thương họ.

- Họ đã cho triệu tập một cuộc họp kín. Giấy mời sẽ được gửi trong ngày hôm nay.

- Thật ư? Nhưng thậm chí họ còn chưa trao đổi với chúng ta việc đó – Mimi quả quyết- Chuyện này sẽ không chống lại các luật lệ chứ?

- Trường hợp khẩn cấp mà. Mọi người cần được cảnh báo sớm. Thậm chí còn phải gấp hơn nữa là đáng khác.

Mimi thở dài:

- Em cũng nghĩ vậy – Mimi gần như là một trong những thành viên trẻ nhất. Mimi không thích cái cảm giác biết rằng cái thân phận khác thường này sẽ sớm thay thế bởi luật lệ mới.

- Anh vào lớp đây. Em sẽ đi đâu?- Jack hỏi đồng thời nhét áo vào trong quần, đây là một hành động vô nghĩa vì anh đang với tay lấy cái cặp da, đuôi áo sơ mi của anh sẽ lại lòi ra ngoài thôi.

- Tới Barneys – Cô đáp rồi đeo chiếc kính râm lên. Em chẳng có gì để mặc trong lễ tang cả.

(*) Oprah: Một talk show nổi tiếng ở Mỹ.

Chương 6:

Những học sinh năm hai như Schuyler đang học tiết đạo đức, một lớp học hỗn hợp gồm những sinh viên năm hai và học sinh năm ba, nhằm đáp ứng nhu cầu về học tập khác nhau. Giáo viên của lớp, giáo sư Orion- một người có mái tóc quăn màu nâu, hàng rìa mép hơi rủ xuống, đôi kính có gọng dây nhỏ, một cái mũi Cyrano dài và thích mặc những cái áo len quá cỡ rộng thùng thình, điều này làm cho thân hình ông như bị phủ bởi một lớp rẻ rách vậy- đang ngồi giữa lớp học, hướng dẫn cuộc thảo luận.

Schuyler tìm thấy một chỗ ngồi ở gần cửa sổ, cô kéo cái ghế lên gần chỗ giáo sư Orion. Trong lớp chỉ có mười người, một lớp học với con số thật lí tưởng. Schuyler không thể không để ý đến việc Jack Force không có trong phòng học. Schuyler chưa bao giờ nói với Jack dù chỉ một lời trong suốt học kì qua, hơn nữa cô không biết là cậu có còn nhớ là đã chào cô vào tối thứ sáu ấy không.

- Có em nào trong lớp biết bạn Aggie không?- Giáo sư Orion hỏi, dù biết đây là một câu hỏi thừa thãi. Trường Duchesne là một nơi mà nhiều năm sau khi tốt nghiệp, nếu bạn tình cờ gặp một bạn học trong một chuyến bay, hay khi đang đi dạo quanh khu liên hợp Centre Pompidou, hay trong khu buôn bán ở Max Fish, ngay lập tức bạn sẽ mua cho họ cái gì đó để uống và hỏi thăm về gia đình họ, dù bạn chưa từng trao đổi dù chỉ một lời với họ khi còn học ở trường thì bạn vẫn biết gần như mọi thứ về họ, kể cả những chuyện riêng tư.

- Ai nào?- Giáo sư Orion lại hỏi một lần nữa.

Bliss Llewellyn thận trọng giơ cánh tay lên.

- Em ạ!- Cô rụt rè nói.

- Em có muốn chia sẻ vài kỉ niệm về bạn ấy với mọi người không?

Bliss hạ tay xuống, mặt cô đỏ bừng lên, những kỉ niệm về Aggie? Cô có thực sự biết gì về cô ấy không? Cô chỉ biết rằng Aggie thích quần áo, thích đi mua sắm và rất yêu quý con chó nhỏ xíu của mình.

Tên của nó là Bạch Tuyết. Nó thuộc giống chó Chihuahua, giống như con chó của Bliss, Aggie thích mặc cho con chó những bộ quần áo nhỏ xíu thật bảnh. Thậm chí con chó còn có hẳn một chiếc áo len làm bằng da lông chồn vizon để phù hợp với bộ đồ có cùng chất liệu của cô. Đó là tất cả những gì mà Bliss có thể nhớ được. Có ai từng thực sự hiểu tường tận về một người nào đó? Nhưng dù thế nào chăng nữa thì Aggie thực sự là bạn của Mimi.

Bliss nhớ lại buổi tối định mệnh ấy. Cô đã kết thúc cuộc nói chuyện với Dylan về những chuyện cùng trang lứa trong con hẻm phía sau hộp đêm. Khi hút xong điếu thuốc cuối cùng, Dylan quay lại The Bank, còn Bliss thì miễn cưỡng quay lại Block 122 cùng với những đòi hỏi của Mimi. Aggie không có ở bàn khi Bliss quay lại, Bliss cũng không gặp lại cô khi về.

Từ hai anh em sinh đôi nhà Force, Bliss biết được vài điều, họ tìm thấy Aggie ở “Vùng Đất Gật Đầu”- căn phòng phía sau, nơi hộp đêm dùng để giấu những người say bí tỉ. Đây là một bí mật nhỏ bản thủ mà Block 122 đã rất thành công trong việc lẩn tránh những tờ báo khổ nhỏ, với những khoản hối lộ nặng kí để tránh bị phạt và tránh những người phụ trách chuyên mục tầm phào ở các tờ báo. Hầu hết khách quen, những người bất tỉnh tỉnh lại sau hàng giờ trong bộ dạng ăn mặc rất nghèo nàn, lại coi đây là giai thoại lớn để kể cho bạn bè của họ rằng “Tôi đã tỉnh dậy trong căn phòng ấy đấy”. Quả là một trải nghiệm dài và thật kì lạ phải không? Rồi họ được đưa về nhà hầu như còn nguyên vẹn.

Nhưng có cái gì đó lạ lùng trong buổi tối thứ sáu ấy. Người ta không thể làm Aggie tỉnh lại. Sau khi xe cấp cứu đặt Aggie xuống đường Vincent của nữ hoàng Elizabeth, Aggie đã chết rồi. Ai cũng cho là do sử dụng ma túy quá liều. Rốt cuộc, cô ấy được tìm thấy trong căn phòng đó, người còn mong chờ điều gì cơ chứ? Chỉ có Bliss biết rằng Aggie không hề đụng tới ma túy. Cũng giống như Mimi, thói xấu của cô ấy chỉ là làm sạm da ở các salon và thuốc lá. Ma túy không phải là thứ nằm trong sở thích của Mimi “Tôi chẳng cần gì để tạo ra cảm giác hưng phấn cả. Tôi đang rất hưng phấn với cuộc sống này” Mimi nói một cách tự hào.

- Cậu ấy là một người ... duyên dáng- Bliss nói thêm- Cậu ấy thực sự rất yêu con chó nhỏ của mình.

- Trước đây mình cũng có một con vẹt- một sinh viên năm hai mắt đỏ gật đầu. Cô ta là một trong những cô gái vây quanh Mimi ở hành lang- Khi nó chết mình có cảm giác giống như bị mất một phần cơ thể vậy.

Và theo chiều hướng đó, cái chết của Aggie từ một bi kịch trở thành xuất phát điểm cho những cuộc tranh luận sôi sảng về chuyện những con thú cưng của mọi người như thế nào, về nơi có thể tìm thấy nghĩa trang dành cho thú cưng ở trong thành phố, đặc biệt là về việc nhân bản vô tính con vật cưng của bạn là một sự lựa chọn đúng đắn và hợp với luân thường đạo lí.

Thật may là Schuyler có thể giấu được sự khinh thường của cô. Cô rất thích thầy Orion, thích cái cách tiếp cận vào cuộc sống cực kì thoải mái và tự nhiên của thầy nhưng cô ghét vô cùng cái cách thầy buộc cô phải chấp nhận một vài sự thật- cái chết của ai đó mà họ biết, một ai đó chỉ mới mười sáu tuổi- một cô gái mà họ đều từng gặp đang tắm nắng, đang tập thể dục thể hình trong các phòng tập, hoặc là đang cho ra lò những chiếc bánh nóng hổi ở một hội làm bánh (giống tất cả những cô nàng nổi tiếng khác ở trường Duchesne, Aggie rất thích ăn, bạn sẽ cho rằng điều này thật vô lí khi nhìn thấy dáng vẻ gầy gò xương của cô)- thầy đã biến nó thành một vấn đề tầm thường, một bàn đạp để người ta nói về chứng loạn thần kinh chức năng của mọi người.

Cửa lớp học bật mở, mọi người đều ngước lên để nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Jack Force đang tiến vào phòng. Anh chàng giải thích với thầy Orion về sự chậm trễ của mình, thầy giáo vẫy tay:

- Ngồi xuống đi Jack.

Jack đi ngang qua phòng học tới chỗ ngồi còn trống duy nhất trong lớp- bên cạnh Schuyler. Trông cậu

ấy có vẻ mệt mỏi, một nếp nhăn nhỏ trong phần áo sơ mi dài tới lưng thò ra ngoài và chiếc quần len rộng thùng thình. Một đường điện chạy dọc sống lưng Schuyler, một cảm giác đau nhói chẳng dễ chịu chút nào. Cái gì đã thay đổi vậy? Trước đây cô đã từng ngồi bên cạnh cậu, nhưng cậu không làm cô có cảm giác như vậy, cho tới tận bây giờ. Jack không nhìn vào mắt cô, cô cũng cảm thấy sợ hãi và ngại ngùng khi nhìn vào mắt cậu. Thật là kì quặc khi nghĩ về buổi tối hôm đó cả hai người đều ở gần cái nơi mà Aggie đã chết.

Lúc này, xung quang cô những kẻ hay vây lấy Mimi đang xầm xì to nhỏ về chuyện một con chuột đồng đã bị bỏ đói cho đến chết khi những người này đi nghỉ.

- Minh yêu con Bobo lắm- một cô nàng nức nở trong chiếc khăn tay khi nghe mọi người nói những lời thương cảm về con chuột của cô ả. Tiếp sau đó là những chuyện tầm phào về con thần lẩn, chim hoàng yến và con thỏ trên boong tàu.

Schuyler nhìn quanh rồi viết nguệch ngoạc lên rìa quyển sách. Đó là cách cô tách mình ra khỏi thế giới này. Khi cô không thể chịu đựng được hơn nữa những câu chuyện rỗng tuếch, những bài thuyết giảng toán không bao giờ kết thúc, những bài bẽ quy trình hoạt động của các đơn bào- Schuyler cảm cúi cào cào lên tờ giấy. Schuyler rất thích vẽ. Những cô gái Anime và những cậu trai có đôi mắt tròn to, những con rồng, những bóng ma, các đôi giày. Cô đang lơ đãng về phác thảo khuôn mặt nghiêng nghiêng của Jack thì một bàn tay chìa tới và viết nguệch ngoạc lên phía trên quyển vở của cô.

Schuyler ngược lên, giật mình theo phản xạ cô che bản vẽ của mình lại.

Jack Force ử rử gật đầu nhìn cô, rồi gõ nhẹ lên quyển vở của cô bằng chiếc bút chì, hướng đôi mắt cô vào những từ cậu đã viết.

Aggie không chết vì dùng thuốc quá liều. Cậu ấy đã bị giết.

Chương 7:

Khi ra tới cổng trường, Bliss thấy một chiếc Rolls – Royce Silve Shadow đã chờ sẵn. Lần nào nhìn thấy chiếc xe này cô đều cảm thấy xấu hổ. Ở phía trước, Jordan, cô em gái cùng cha khác mẹ của Bliss đang chờ cô. Năm nay con bé mới mười một tuổi và đang học lớp sáu.

Họ gần như là đến đây quá sớm dù chẳng biết gì về Aggie.

Cửa xe bật mở, một đôi chân dài bước ra. Bà mẹ kế của Bliss, thường được biết đến với cái tên BobiAnne Shepherd, đang mặc một chiếc đầm dài màu hồng bó sát người để lộ một bộ ngực đầy đặn, dưới bàn chân là đôi giày cao gót hiệu Gucci, bà đang bắt đầu đảo mắt nhìn quanh đám học sinh đứng túm tụm ở cổng trường.

Không biết đã bao nhiêu lần Bliss ước ao bà mẹ kế sẽ cho cô được bắt taxi hay đi bộ về nhà như bao học sinh khác ở trường Duchesne. Những chiếc Rolls Juicy, và cả chiếc nhẫn đính kim cương 11 kara, tất cả chúng đều quá Texas. Sau hai tháng ở Manhattan, Bliss học được rằng tất cả mọi người ở đây đều không khoe khoang sự giàu có của mình. Ở lớp cô, những học sinh giàu có nhất chỉ mặc đồ hiệu Old Navy và có một khoản chi tiêu khá ít ỏi. Nếu họ cần một chiếc ô tô thì bố mẹ họ chắc chắn sẽ cho một chiếc ô tô hiệu Town Car màu đen, bóng loáng và giản dị. Ngay cả Mimi cũng đi taxi. Việc cố tình khoe khoang về địa vị và sự giàu sang sẽ bị coi là trưởng giả. Tất nhiên điều này cũng đúng với những học sinh mặc những chiếc quần jean ố vàng hay loại áo len mà sợi đã xù hết cả ra được mua ở SoHo chỉ với năm đôla. Ai ai cũng cố tạo cho mình cái vẻ nghèo khổ nhưng nghèo thì lại không thể tha thứ được.

Lúc đầu, mọi người ở trường nghĩ Bliss là một học sinh hiền biết với cái túi trong giả hiệu Chanel và đôi giày bóng loáng. Nhưng từ khi chiếc Rolls xuất hiện chẳng còn ai nghĩ như thế nữa. Gia đình Llewellyn rất giàu có, đúng vậy, nhưng lại giàu có theo kiểu tức cười, ngu ngốc và thiếu thẩm mỹ;

chẳng khác gì không có tiền cả, dù cho không hoàn toàn như vậy.

- Các con yêu quý ! – BobiAnne thốt lên với cái giọng cố tỏ ra nhẹ nhàng – Mẹ lo quá ! – Bà kéo hai cô con gái vào cánh tay gầy gò xương của mình, áp cái má đầy bịch lớp phấn trang điểm lên má họ. Bliss ngửi thấy mùi nước hoa bà vẫn thường dùng – thứ hương thơm ngọt ngào nhân tạo. Mẹ đẻ của cô đã mất khi sinh cô. Bố cô chưa bao giờ kể cho cô nghe về bà. Vì vậy mà cô chẳng có chút kí ức nào về mẹ cả. Năm cô lên ba, bố cô lấy BobiAnne và chẳng bao lâu sau họ có Jordan.

- Thôi đi BobiAnne- Bliss giải thích – Chúng con ổn mà. Chúng con đâu phải là người bị giết.

Bị giết. Tại sao cô lại nói thế nhỉ ? Cái chết của Aggie là một tai nạn cơ mà. Một vụ dùng ma túy quá liều. Vậy mà cô đã buột miệng nói ra từ đó, trong khi thậm chí cô chưa từng nghĩ về nó. Tại sao lại thế nhỉ?

- Ta ước rằng con gọi ta là mẹ, con yêu ạ. Ta biết, ta biết, ta đã nghe. Cô gái nhà Carondolet đáng thương đó. Mẹ con bé chắc sốc lắm, tội nghiệp. Thôi vào trong, vào trong nào.

Bliss theo em gái vào trong ô tô. Jordan vẫn mang cái vẻ chịu đựng như mọi khi, con bé đón nhận sự quan tâm giả tạo của mẹ mình với một thái độ dửng dưng. Em gái của Bliss không giống cô mấy. Trong khi Bliss cao và thon thả, mảnh mai thì Jordan lại thấp và thô kệch. Bliss có nét đẹp nổi bật còn Jordan thì không được ưa nhìn cho lắm, thậm chí còn có thể coi là xấu xí, BobiAnne không bao giờ ngừng chỉ ra sự khác biệt này. “Khác nhau quá, giống như một con thiên nga với một con vịt vậy” bà than vãn. BobiAnne luôn cố gắng tìm đủ mọi cách giúp Jordan giảm cân và nhắc con bé quan tâm hơn tới thời trang hay “chế độ dinh dưỡng giúp làm đẹp”, trong khi luôn tán dương vẻ đẹp của Bliss đến tận trời, chuyện này chỉ làm Bliss thêm bực mình.

- Từ giờ con đừng ra ngoài nếu không có người nào đó đi kèm. Đặc biệt là cũng đừng có lên ra ngoài với Mimi Force rồi tới những nơi chỉ có Chúa mới biết nữa. Hãy về nhà trước chín giờ tối – BobiAnne nói, cắn ngón tay cái với vẻ lo lắng.

Bliss đảo mắt. Vậy là giờ đây chỉ vì một cô gái nào đó chết ở trong hộp đêm mà cô phải tuân thủ lệnh giới nghiêm đó ư? Từ khi nào bà mẹ kế của cô lại quan tâm tới những chuyện như thế này vậy? Bliss bắt đầu tới các bữa tiệc từ năm học lớp bảy. Cô đã uống rượu lần đầu tiên ngay sau đó, và đã có những lần say đến ngó ngàng tại các bãi họp chợ; chị gái bạn của cô đã phải đến đón sau khi cô nôn mửa và say không biết trời đất là gì trong đồng cỏ khô đằng sau Ferris Wheel.

- Bố con đã yêu cầu như vậy – BobiAnne lo lắng nói- Từ giờ con đừng nói gì với ta về vấn đề này nữa con nghe chứ?

Chiếc Rolls chạy ra khỏi cổng trường Duchesne, chạy dọc theo các tòa nhà, rồi vòng ngược lại để dừng trước tòa nhà của gia đình Llewellyn ngay khi băng qua đường.

Họ ra khỏi xe và tiến vào căn hộ của mình trong tòa nhà như một lâu đài. Anthetum là một trong những địa chỉ lâu đời và danh tiếng của thành phố. Nơi ở của gia đình Llewellyn là một căn hộ ba phòng thuộc những căn hộ tốt nhất ở đây. BobiAnne đã mời hẳn một nhà thiết kế riêng để trang trí nơi này, thậm chí bà còn đặt cho căn hộ một cái tên rất cao quý, Penthouse de Reeves (Ngôi nhà của những giấc mơ) mặc cho tất cả những tiếng Pháp mà bà biết chỉ kết thành vồn vện một cái khăn (Dry Clean Seulement). Mỗi phòng trong căn hộ được trang trí lòe loẹt, khoa trương, và chẳng có khoản phí nào được tiết kiệm cả, từ chiếc bồn rửa mười tám kara vàng trong phòng ăn tới cái khay bằng kim cương trong phòng khách.

Có một phòng khách “Versace” với rất nhiều các đồ cổ của một nhà thiết kế đã chết, chúng được BoboAnne giành được trong một buổi bán đấu giá, ngoài ra còn có những tấm gương lớn hình mặt trời, các ngăn kéo của Trung Quốc được mạ vàng và còn có một bức tượng điêu khắc khỏa thân rất khoa

trương của Italy. Phòng khác là phòng “Bali” với sàn nhà màu gỗ, các ghế dài làm bằng gỗ ráp và những lồng chim bằng tre. Mỗi nơi trong phòng là một đồ tạo tác của Nam Á rất hiếm và đắt. Thậm chí còn có một phòng kiểu “cô bé lọ lem” bắt chước theo một mô hình được trưng bày ở Thế Giới Disney, cộng thêm một manocanh đầu đội mũ miện ba tầng và mặc một chiếc váy làm bằng sợi thủy tinh dài tới sàn.

Bliss nghĩ cái tên *Ngôi Nhà Tang* thì hợp hơn.

Bà mẹ kế đã bị kích động một cách đặc biệt vào buổi chiều hôm đó. Bliss chưa bao giờ nhìn thấy bà hoảng sợ đến như vậy. BoboAnne thậm chí còn không bận tâm đến những vết chân bẩn thỉu mà Bliss kéo lê trên tấm thảm sạch sẽ.

- Trước khi ta quên mất thì cái này được gửi đến cho con ngày hôm nay – Bà mẹ kế đưa cho Bliss một cái phong bì rất lớn làm bằng vải lanh trắng. Trọng lượng của cái phong bì này gây ấn tượng rất mạnh mẽ, giống như một thiệp cưới. Bliss mở nó ra, tìm thấy một tấm các được ráp nổi rất đậm. Đó là một lời mời tham gia Ủy Ban Ngân Hàng Máu New York, một trong những hội từ thiện lâu đời và có uy tín nhất New York; chỉ có con cháu của những gia đình lỗi lạc nhất được mời như một thành viên nhỏ tuổi của hội. Ở trường Duchesne, nó được gọi đơn giản là “Ủy Ban”. Khi một ai đó ở trường trở thành một thành viên của Ủy Ban thì việc này sẽ nâng người đó lên một đẳng cấp mới, đẳng cấp trung lưu, tầng lớp cao quý, họ bắt đầu có thể có tham vọng nhưng chẳng bao giờ có thể vươn tới đỉnh cao của nó.

Đội trưởng của tất cả đoàn đội trong trường đều thuộc Ủy Ban, cũng như biên tập của các tờ báo và niên giám, tuy nhiên Ủy Ban không phải là một tổ chức công bằng; vì những đứa trẻ giàu có như Mimi Force, người không tham gia bất kì hoạt động nào trong trường nhưng có bố mẹ là những người có thế lực trong thành phố này, lại nghiễm nhiên có tư cách hội viên. Việc này chứng tỏ tính hợm hĩnh, bẽ phái và riêng biệt đến cực độ của nó. Ủy Ban thậm chí chưa bao giờ đưa ra danh sách đầy đủ thành viên – nếu như bạn ở bên ngoài, bạn chỉ có thể suy đoán ai là thành viên, và chỉ có duy nhất một đầu mối, như chuông của Ủy Ban, huy hiệu có hình con rắn vòng quanh cây thánh giá mà các thành viên đeo sẽ tiết lộ điều này.

Bliss nghĩ là họ sẽ không giới thiệu các thành viên mới đến cho đến mùa xuân, nhưng bì thư này lại thông báo cho cô về buổi gặp mặt đầu tiên được quyết định vào thứ hai tới, tại căn phòng Jefferson của trường Duchesne.

- Tại sao con lại muốn tham gia một Ủy Ban từ thiện cơ chứ? – Bliss hỏi khi nghĩ chuyện này thật ngớ ngẩn. Tất cả những chuyện này còn vớ vẩn hơn cả việc gây quỹ hay kế hoạch tổ chức tiệc tùng. Thế nào Dylan cũng sẽ nghĩ chuyện này thật lố bịch cho xem. Nhưng không phải quan tâm tới việc Dylan nghĩ gì. Chỉ là cho tới tận bây giờ Bliss vẫn chưa biết chính xác được tình cảm của cô đối với cậu là như thế nào... Cô thấy vô cùng khó chịu khi không nói “chào” lúc cậu vỗ nhẹ vào vai cô sáng nay. Điều này là lẽ đương nhiên vì đôi mắt dè chừng của Mimi chẳng khi nào ngừng để ý cô cả, đã thế bản thân Bliss lại quá nhát gan, cô không dám tỏ ra bất kì dấu hiệu nào chứng tỏ cô và Dylan là bạn. Mà hai người là bạn thật ư? Tối thứ sáu vừa rồi là lần đầu tiên Bliss và Dylan tỏ ra thân thiện với nhau.

- Không phải là con tham gia. Chính xác là con đã được chọn – BobiAnne nói.

Bliss gật đầu:

- Vậy là con buộc phải chấp nhận, đúng không?

BobiAnne tỏ ra chắc chắn:

- Việc này sẽ làm cho bố con và ta vô cùng hạnh phúc.

Buổi tối ngày hôm đó, Jordan gõ cửa phòng ngủ của Bliss.

- Chị đã ở đâu vào tối thứ sáu? – Jordan hỏi khi những ngón tay múp míp vẫn đặt trên nắm đấm cửa.

Đôi mắt đen láy của Jordan nhìn cô chăm chăm với cái cách khiến Bliss phải bực mình.

Bliss lắc đầu. Cô em gái này thật kì lạ. Con bé hoàn toàn trái ngược với Bliss. Khi hai người còn nhỏ, Jordan suốt ngày lẻo đẻo theo Bliss tới khắp mọi nơi như một chú chó con lạc mẹ, không ngừng thắc mắc tại sao nó không có mái tóc quăn, làn da mịn màng và đôi mắt màu xanh da trời như Bliss. Hai chị em đã từng rất thân thiết. Nhưng giờ đây nhiều thứ đã thay đổi. Jordan trở nên giữ kẽ và xấu hổ khi ở bên cạnh Bliss. Đã hết cái thời mà con bé nhờ Bliss buộc tóc cho rồi.

- Ở Block 122, em biết rồi đấy, một câu lạc bộ dành riêng cho những người nổi tiếng. Tuần trước nó còn xuất hiện trên tờ US weekly – Bliss trả lời - Nhưng tại sao? Ai muốn biết chuyện này chứ? – Bliss đang ngồi trên chiếc giường công chúa, các giấy tờ của Ủy Ban nằm la liệt trên cái chăn lông vịt. Lại nói về cái Ủy Ban từ thiện này, nó đưa ra một danh sách thành viên dài vô hạn, một giấy chấp nhận cho Bliss được gia nhập, một thông báo là sẽ có cuộc họp kéo dài hai tiếng vào mỗi thứ hai.

- Đó chính là nơi chị ấy đã chết phải không ạ? - Jordan nói với vẻ tò mò.

- Ừm – Bliss gật đầu, mà không buồn nhìn lên.

- Chị biết ai đã làm chuyện đó, đúng không? – Jordan nói – Chị đã ở đó mà.

- Em có ý gì thế? – Bliss hỏi, cuối cùng cô cũng buông những tờ giấy xuống.

Jordan lắc lắc đầu:

- Chị *biết* mà.

- Thật tình thì chị không biết em đang nói về chuyện gì. Em không theo dõi bản tin 411 à? Đây là một vụ sử dụng ma túy quá liều. Giờ thì biến đi, cái mặt đáng ghê tởm – Bliss nói rồi quăng cái gối về phía cửa.

Jordan đang nói về chuyện gì vậy? Con bé biết cái gì? Còn bà mẹ kế của cô nữa, tại sao bà lại quá kích động về cái chết của Aggie như thế? Cả chuyện tham gia một ủy ban từ thiện nào đó nữa, vấn đề cốt lõi ở đây là gì?

Nhật kí của Catherine Carves

Ngày 25 tháng 11 năm 1620

Plymouth, Massachusetts

Tối nay chúng tôi tổ chức ăn mừng cuộc hành trình đã kết thúc an toàn trong ngôi nhà mới. Có một tin rất đáng mừng – con người trên mảnh đất mới này chào đón chúng tôi với vòng tay mở rộng và rất nhiều quà tặng. Họ mang đến một loại chim rừng, một con chim khổng lồ có thể ăn cả một hạm đội, họ còn hào phóng tặng cho chúng tôi rất nhiều rau và bắp. Đây chính là sự khởi đầu mới đối với chúng tôi, thật phấn khởi làm sao khi nhìn vùng đất xanh tươi này, chúng tôi sẽ biến đổi những cánh đồng hoang ở đây. Tất cả những giấc mơ của chúng tôi sẽ trở thành hiện thực. Chúng tôi rời bỏ nhà cửa vì nơi này – với mục đích lũ trẻ có thể lớn lên an toàn và khỏe mạnh.

-C.C

Chương 8:

Giờ học kết thúc, Schuyler bắt một chiếc xe buýt chạy ngang qua thành phố tại đường 96, cô lướt nhẹ tấm thẻ Metro màu trắng dành cho học sinh sinh viên vào đường soi, cô tìm thấy một chỗ ngồi còn trống bên một bà mẹ có dáng vẻ thiếu nả, ngay cạnh người phụ nữ là một chiếc xe đẩy đôi. Schuyler là một trong vài học sinh trường Duchesne đi lại bằng hệ thống chuyên chở công cộng.

Xe chạy chậm chậm qua các đại lộ, ngang qua một loạt các cửa hàng nhỏ bán đồ đặc sản trên đường Madison, gồm cả cửa tiệm mang tên rất hoa mỹ “Hoàng tử và Công chúa”, một nơi chỉ phục vụ cho

các khách hàng thuộc giới thượng lưu có độ tuổi dưới mười hai- như chiếc đầm làm bằng loại vải bông với các hoạ tiết hình tổ ong theo phong cách thời trang Pháp giành cho các tiểu thư và những chiếc áo khoác hiệu Barbour cho các công tử, các tiệm bán những đồ đại loại như bàn chải tóc trị giá trăm đô la và các cửa hàng đồ cổ rất nhỏ chuyên bán những bí quyết như cách làm thiết bị định vị bản đồ và các loại bút lông làm bằng lông vũ thuộc thế kỉ XIV. Sau đó xe đi qua nhà kính của Central Park tới phía tây của thị trấn hướng tới Broadway, cảnh vật xung quanh thay đổi ... Chigo- một dãy các nhà hàng kiểu Mỹ la tinh, có ít cửa hàng bán lẻ khoa trương hơn... sau cùng là tới cái dốc ngay bên trên đại lộ Riverside Drive.

Schuyler đã định hỏi Jack về dòng chữ cậu viết cho cô có ý nghĩ gì nhưng cô không thể đuổi kịp cậu khi tan học. Trước đây Jack Force có bao giờ để ý tới mình không nhỉ? Đầu tiên cậu ta biết tên mình, bây giờ lại còn viết những điều này cho mình nữa? Tại sao cậu ta lại nói với mình rằng Aggie Carondolet bị giết? Có lẽ đây chỉ là một trò đùa. Cậu ta chỉ muốn chơi cô một vở làm cho cô sợ, đại loại vậy. Schuyler cau mày lắc đầu, và dù cho Jack là gương mặt nổi bật của ***Luật Pháp và Nội Quy***- là người biết rõ về việc này, thì tại sao cậu ta lại chia sẻ điều đó với cô? Hai người gần như chẳng biết gì về nhau cả.

Tới đường 100, Schuyler nói lớn vào cái máy ghi âm màu vàng rồi nhẹ nhàng bước ra cửa tự động khi trời chiều vẫn chưa tắt nắng. Cô bước lên một khoảng đất hướng về phía các bậc thang được chạm khắc rất tinh xảo, tách biệt với đường phố và trực tiếp dẫn tới cửa trước.

Riverside Drive là một đại lộ theo phong cách kiến trúc Pháp nằm ở cực tây thượng Manhattan: một tuyến đường chính quanh co, lắt léo với nhiều biệt thự sang trọng theo trường phái kiến trúc thời phục hưng Ý và những toà chung cư huy hoàng theo phong cách nghệ thuật Deco. Đây chính là nơi mà gia đình Van Alen đã tới để trốn vào những năm cuối thế kỉ trước từ nơi ở cũ ở hạ đại lộ 5. Trước đây, Van Alen được coi là gia tộc có quyền lực và có sức ảnh hưởng nhất thành phố New York này; từng xây dựng và điều hành rất nhiều trường đại học, nhiều cơ quan văn hoá của thành phố, nhưng sau nhiều thập kỉ sự giàu có và danh tiếng của họ giảm sút dần. Một trong những phần đất đai còn lại của gia tộc chính là toà nhà hùng vĩ theo lối kiến trúc Pháp nằm ở góc đường 101 và Riverside Drive, nơi mà Schuyler gọi là nhà. Làm từ những tảng đá màu xám đã được gia công cho đẹp, toà nhà còn có cánh cổng sắt được chế tác kĩ càng cùng với lối canh gác ở ban công.

Không giống như những ngôi nhà hiện đại được tân trang sáng lấp lánh bao quanh, toà nhà này rất cần có mái nhà, ngói lát và một lớp sơn mới.

Schuyler rung chuông cửa:

- Tôi biết, tôi xin lỗi Hattie, tôi lại quên chìa khoá rồi- Schuyler xin lỗi bà quản gia đã ở với gia đình cô kể từ khi cô có thể nhớ được.

Người đàn bà gốc Ba Lan có mái tóc trắng trong bộ đồng phục người hầu kiểu cũ chỉ lau bầu.

Schuyler theo chân người quản gia đi qua cánh cửa kê cột kẹt, cô nhón chân bước qua đại sảnh lớn, một nơi tối tăm và có mùi ẩm mốc của những tấm thảm Ba Tư (rất cổ và hiếm, nhưng lại có hẳn một lớp bụi dày phủ bên trên). Chẳng có chút ánh sáng nào trong căn phòng này bởi vì, dù cho ngôi nhà có nhiều cửa sổ lớn có thể nhìn ra đường Hudson River nhưng lại bị các tấm màn bằng nhung nặng chịch che phủ tầm nhìn. Nơi đây lưu giữ nhiều vết tích chứng tỏ sự giàu có của ngôi nhà, từ những chiếc ghế Heppelwhite sang trọng cho tới những chiếc bàn Chippendale lớn, nhưng ngôi nhà lại quá nóng vào mùa hè và quá ngột ngạt vào mùa đông, không có chút xúu bầu không khí thoáng đãng nào. Trái ngược với nhà của gia đình Llewellyn, một nơi mà mọi thứ không phải là đồ mô phỏng lại đắt tiền thì cũng là đồ mua từ những cuộc đấu giá Christie's, mọi phần trong ngôi nhà của gia đình Van Alen đều là bản

gốc và được truyền lại từ nhiều đời trước.

Gần như cả bảy phòng ngủ của ngôi nhà đều được khoá lại và không dùng đến, đồ gia bảo được dùng vải che lại. Schuyler luôn nghĩ mình đang sống trong một bảo tàng lâu đời và cũ kĩ. Phòng ngủ của cô nằm ở tầng hai- một căn phòng nhỏ mà cô đã nổi loạn sơn lên hình Mountain Dew màu vàng sáng, tương phản với tấm thảm tối màu và mùi ẩm mốc của căn nhà.

Schuyler thì thầm với Xinh đẹp, một con chó săn tuyệt đẹp, rất thân thiện chạy đến bên cạnh cô:

- Cô gái tốt, cô gái tốt- Schuyler nói rồi quỳ xuống ôm chặt con vật đang hớn hờ, để mặc nó liếm lấy khuôn mặt cô. Dù cho có một ngày tồi tệ như thế nào thì Xinh đẹp luôn biết cách làm cho Schuyler cảm thấy tốt hơn. Con vật xinh đẹp này đã theo cô về nhà từ trường vào một ngày cách đây một năm. Nó thuộc giống thuần chủng với bộ lông màu đen bóng loá rất hợp với mái tóc màu xanh đen của Schuyler. Schuyler chắc chắn rằng người chủ của con chó sẽ đến tìm nó nên cô đã dán băng “Tìm thú cưng” xung quanh nhà. Nhưng chẳng có ai đến đòi lại nó cả, sau một thời gian Schuyler dừng việc cố gắng tìm người chủ thực sự của con chó.

Cả hai vừa chạy vừa nhảy lên các bậc cầu thang. Schuyler bước vào trong phòng và đóng cánh cửa ở phía sau lưng con chó.

- Về sớm quá nhỉ?

Schuyler giật nảy mình, Xinh đẹp sủa âm lên, sau đó nó ve vẩy cái đuôi rồi mừng rỡ chạy về phía người vừa cất tiếng. Schuyler quay lại và thấy bà cô đang ngồi trên giường với vẻ mặt nghiêm nghị. Cordelia Van Alen là một người đàn bà có vóc dáng nhỏ nhắn giống như một con chim. Schuyler dễ dàng nhận thấy cái dáng người mảnh mai cùng với đôi mắt sâu thẳm ấy ở chính bản thân mình, cho dù bà cô luôn gạt phăng những lời bàn luận về sự giống nhau giữa những người trong một gia đình. Đôi mắt Cordelia màu xanh và sáng, đôi mắt ấy đang nhìn chăm chăm vào cô cháu gái.

- Cordelia, cháu không nhìn thấy người- Schuyler giải thích.

Bà của Schuyler không cho phép cô gọi bà là bà dưới bất kì hình thức nào, bao gồm cả Nana, cái tên mà cô nghe một vài đứa trẻ gọi như vậy. Thật tốt khi có một Nana, một hình bóng đầy đặn, ấm áp, đáng mơ ước, một cái tên biểu hiện cho tình yêu, mang hương vị của loại bánh cooke làm tay có vỏ ngoài là socola. Nhưng thay vào đó, tất cả những gì mà Schuyler có là Cordelia. Một người đàn bà vẫn đẹp và tao nhã trong cái tuổi tám mươi hay chín mươi gì đó, Schuyler chưa bao giờ chắc chắn được chuyện này. Có đôi khi Cordelia trông trẻ giống như mới năm mươi tuổi vậy (hoặc thậm chí là bốn mươi, nếu như Schuyler thành thật thừa nhận với chính bản thân mình).

Cordelia ngồi nghiêm nghị, mặc một chiếc áo len casomia và một chiếc quần len vải jec xi, hai chân vắt chéo vào nhau rất thanh nhã. Trên đôi chân của bà là đôi dép kiểu ba lê hiệu Chanel màu đen.

Cordelia hiện diện trong suốt thời niên thiếu của Schuyler, không giống như cha mẹ hay một người thân thích, nhưng dù sao thì cũng luôn hiện diện. Cordelia là người đã thay đổi giấy khai sinh của Schuyler để đổi họ cô từ họ bố sang họ mẹ. Cordelia cũng là người đã đưa cô vào học tại trường Duchesne; là người đã kí các loại giấy xin phép cho cô, ghi phần ý kiến gia đình trong phiếu học tập và cung cấp cho cô số tiền trợ cấp ít ỏi.

- Nhà trường cho nghỉ sớm ă- Schuyler nói- Aggie Cardonlet đã chết.

- Ta biết- khuôn mặt của Cordelia biến sắc. Một loại cảm xúc nào đó vừa vụt qua khuôn mặt lạnh lùng của Cordelia... sợ hãi, lo lắng thậm chí là quan tâm?

- Cháu ổn chứ?

Schuyler gật đầu. Cô gần như chẳng biết gì về Aggie. Chắc chắn là hai người học cùng trường với

nhau khoảng hơn 10 năm rồi, nhưng điều này không có nghĩa họ là bạn của nhau.

- Cháu có bài tập phải làm- Schuyler nói trong khi cởi khuy áo khoác và phủi bụi chiếc áo len, cô tiếp tục cởi những chiếc quần áo khác cho đến khi cô đứng trước bà mình chỉ với lớp áo mỏng dính và chiếc xà cạp màu đen.

Schuyler vừa sợ lại vừa yêu Cordelia dù bà chưa bao giờ có một cử chỉ yêu thương nào đối với cô. Cảm xúc rõ ràng nhất mà Schuyler có thể nhận ra là một sự chịu đựng miễn cưỡng. Bà chịu đựng cô, cô không bằng lòng với bà nhưng cũng chịu đựng bà.

- Những vết đỏ của cháu đang tệ đi thì phải- Cordelia nói khi nhìn vào cẳng tay Schuyler.

Schuyler gật đầu. Các đường sọc màu xanh với những hình thù phức tạp ẩn hiện dưới lớp da ở cẳng tay cô, chúng xuất hiện vào ngày sinh nhật lần thứ 15 của cô. Chúng không gây đau đớn nhưng lại rất ngứa, cứ như thể tự nhiên mà xuất hiện trên da cô vậy... hoặc là ăn sâu vào bên trong... vì một lí do nào đó.

- Cháu thấy chúng vẫn thế mà- Schuyler đáp.

- Đừng có quên cuộc hẹn của cháu với tiến sĩ đấy.

Schuyler gật đầu.

Con Xinh đẹp nằm cuộn tròn trong chiếc chăn lông vịt của Schuyler, nhìn ra ngoài cửa sổ hướng về phía dòng sông lấp lánh bên dưới tán cây.

Cordelia bắt đầu vuốt ve bộ lông mượt mà của nó.

- Ta từng có một con chó như thế này, khi ta ở tuổi cháu, mẹ cháu cũng vậy- Cordelia cười buồn bã.

Cordelia rất ít khi nói về mẹ Schuyler, người mà- một cách chính xác chưa chết- bắt đầu hôn mê khi Schuyler một tuổi, và vẫn luôn ở trong tình trạng này từ đó đến giờ. Tất cả các bác sĩ đều nói rằng não của mẹ cô vẫn hoạt động bình thường và bà có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Nhưng bà chưa bao giờ tỉnh lại. Schuyler thường đến thăm bà vào mỗi chủ nhật tại bệnh viện Giáo hội trưởng lão Colombia để đọc cho bà nghe tờ Times chủ nhật.

Schuyler không có nhiều kỉ niệm về mẹ ngoại trừ khuôn mặt đẹp nhưng buồn của bà, và việc bà thường hát những bài hát ru bên nôi cô. Có thể Schuyler nhớ được khuôn mặt đó bởi lẽ đây chính là khuôn mặt của bà bây giờ, khi bà đang chìm sâu vào giấc ngủ- một khuôn mặt luôn ẩn hiện nét u sầu. Hai cánh tay bà khoanh trước ngực, mái tóc bạch kim xõ tung trên gối.

Cô muốn hỏi bà mình thêm nhiều câu hỏi nữa về mẹ cô và cả về con chó săn của bà- nhưng cái nhìn xa xăm không còn trên khuôn mặt của Cordelia nữa, bản thân Schuyler cũng biết mình sẽ không thể lấy thêm dù chỉ một chút thông tin nào vào buổi tối hôm nay.

- Bữa tối sẽ bắt đầu vào lúc 6 giờ- Bà cô nói và rời khỏi phòng.

- Vâng thưa Cordelia- Schuyler lầm bầm.

Cô nhắm mắt lại và nằm lên giường, dựa vào con Xinh đẹp. Mặt trời rọi chiếu qua những tấm rèm. Bà của cô thật là một người khó hiểu. Đã rất nhiều lần Schuyler ước ao rằng cô là một cô gái bình thường, sống trong một gia đình bình thường. Tự nhiên cô cảm thấy cô đơn vô cùng, cô thắc mắc không biết có nên nói cho Oliver biết về cái ghi chú của Jack hay không. Trước đây cô chưa từng giấu cậu ấy chuyện gì. Nhưng cô cũng lo cậu ấy sẽ cho cô là ngốc nghếch khi để mình rơi vào một trò đùa ngu ngốc như thế.

Sau đó điện thoại của cô kêu bíp bíp. Số điện thoại của Oliver sáng lên dòng tin nhắn vừa tới, cứ như thể cậu ấy biết cô sẽ cảm thấy như thế nào ngay sau đó.

NHỚ CẬU LẮM BÉ CON.

Schuyler mỉm cười. Cô không thể có bố mẹ ở bên nhưng ít nhất cô cũng có một người bạn thật sự.

Chương 9:

Lễ tang Aggie Carondolet là một sự kiện xã hội lớn, rất đặc biệt. Carondolet là một gia tộc lâu đời ở New York, vì vậy mà việc Aggie chết yếu trở thành miếng mồi ngon cho các tờ báo khổ nhỏ. MỘT NỮ SINH CHẾT TRONG TẦNG HẦM CỦA MỘT HỘP ĐÊM. Bố mẹ Aggie giận đến run người, nhưng họ không thể làm gì cả. Thành phố này bị ám ảnh bởi những cái gì giàu có, xinh đẹp và những bi kịch (Càng đẹp, càng giàu, càng bi thảm thì dòng tít càng lớn). Mới sáng sớm ra đã có hẳn một đoàn thợ chụp ảnh đứng chật cứng ở cổng trường, chờ đợi để chụp được một vài tấm ảnh về cảnh người mẹ đau buồn (đó chính là bà Sloane Carondolet tôn quý, người đã đạt giải Người phụ nữ thượng lưu của năm vào năm 1985), và về những người bạn tốt nhất của Aggie trong tình trạng bị kích động, chẳng ai là nhanh nhẹn hơn người được coi là cô gái – của – thị trấn, Mimi Force.

Mimi chỉ liếc nhìn những người thợ chụp ảnh này có một lần, trông cô nàng có vẻ rất vui khi được phô ra trên mình những bộ đồ hiệu Dior Homme được thiết kế bởi Hedi Slimane. Bộ đồ này phải may qua đêm mới xong, nhưng những gì Mimi muốn thì cô ấy luôn luôn có được. Bộ quần áo làm bằng vải satin đen, với những đường nét riêng rất sắc sảo. Cô không đeo gì bên dưới ngoại trừ một chiếc vòng mã não. Trông Mimi sẽ thật tuyệt vời trên bản tin sáng mai – một chút bi thảm thậm chí còn làm cho cô quyến rũ hơn.

Ghế ngồi bên trong nhà thờ nhỏ của trường Duchesne được sắp xếp theo cấp bậc, giống như một show diễn thời trang. Lễ dĩ nhiên chỗ ngồi của Mimi thuộc vào hàng địa vị cao. Cô ngồi giữa bố và anh trai, ba người họ tạo thành một bộ ba thật ưa nhìn. Mẹ cô, đang trong một cuộc phẫu thuật chỉnh hình ba tháng ở Nam Mỹ (cuộc phẫu thuật căng da mặt này được lấy danh nghĩa là một kì nghỉ) không thể quay về đúng lúc này, vì vậy Gina Dupont, một người phụ nữ bán tranh nghệ thuật xinh đẹp và cũng là bạn thân của bố cô đi cùng tới tang lễ.

Mimi biết Gina thực chất chính là một trong những tình nhân của bố cô, nhưng điều này chẳng hề làm cô bức mình. Lúc nhỏ, cô đã bị sốc về sự chung thủy của bố mẹ khi biết được những vụ ngoại tình của hai người, nhưng khi đã đủ lớn, cô chấp nhận những mối quan hệ đó – vì nó cần thiết cho nghi lễ Caermonia Osculor. Chẳng ai có thể là tất cả của một người nào đó được. Hôn nhân chỉ là biện pháp để giữ cho tài sản của gia đình không bị thất thoát ra ngoài, vì sự môn đăng hộ đối, và để thắt chặt hơn những mối quan hệ làm ăn.

Mimi để ý thấy Thượng Nghị Sĩ Llewellyn cùng gia đình đang đi vào. Bà mẹ kế của Bliss vênh vác trong chiếc áo khoác bằng da lông chồn vizon chấm đất bên ngoài một chiếc đầm màu đen; ngài thượng nghị sĩ thì mặc một bộ comple màu đen cài chéo; Bliss thì mặc một cái áo len casomia màu đen cùng với chiếc quần hiệu Gucci cũng màu đen. Sau đó Mimi thấy một thứ kì quặc: cô em gái Bliss mặc một chiếc đầm trắng dài tới ngón chân.

Ai lại mặc đồ trắng tới một lễ tang cơ chứ? Nhưng khi Mimi nhìn xung quanh thì thấy gần như nửa số khách mời trong nhà thờ mặc đồ trắng, và tất cả họ đều đang ngồi ở dãy đối diện với dãy của cô trong giáo đường. Ngồi ở hàng ghế cao nhất là một người đàn bà trông nhỏ nhắn và khô quắt, cô chưa bao giờ nhìn thấy bà ta trước đây. Cô chú ý thấy Oliver Hazard Perry và gia đình cậu ta đi về phía trước cúi chào người đàn bà mặc đồ trắng đó trước khi tìm chỗ ngồi ở mãi tí phía sau.

Ngài thị trưởng và đoàn tùy tùng tiến vào, theo sau là thống đốc, vợ và các con ông ta. Tất cả những người này đều mặc đồ đen sang trọng, họ tự động ngồi đằng sau hàng ghế của bố cô. Mimi tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm một cách ngu ngốc. Mọi người bên hàng ghế của họ đều mặc đồ đen hoặc tím than. Mimi rất vui vì quan tài được đặt nắp. Cô không muốn nhìn thấy cái xác lạnh ngắt ấy thêm một lần nào.

nữa, không một lần nào trong đời cô. Dù sao thì việc đó cũng sẽ là một sai lầm lớn. Cô chắc chắn Ban Lãnh Đạo sẽ có lời giải thích hợp lý về tất cả chuyện này, bao gồm cả sự biến mất của toàn bộ máu. Bởi vì Aggie không thể bị chết. Vì bố cô nói rằng, thậm chí Aggie chắc chắn sẽ không có trong cái quan tài đó.

Buổi lễ bắt đầu, những bông hồng được thu nhặt từ các ghế ngồi và bài hát, Gần hơn, Chúa của tôi, với Người được cất lên. Mimi rời mắt khỏi quyền thánh ca và ngược lên thấy Bliss đang rời chỗ ngồi của cô ta. Cô nhướn mày. Sau khi các vị giáo sĩ nói, em gái của Aggie lên đọc một bài tán dương ngắn. Một vài sinh viên khác cũng lên phát biểu, bao gồm cả anh trai của cô, Jack, anh đã có một bài phát biểu hết sức cảm động, và ngay sau đó, buổi lễ kết thúc. Mimi theo gia đình rời khỏi chỗ ngồi.

Một mệnh phụ nhỏ nhắn có mái tóc bạc trắng đang ngồi ở phía đối diện với họ, bước tới, vỗ nhẹ lên cánh tay bố cô. Người đàn bà này có đôi mắt xanh nhất mà Mimi từng nhìn thấy, bà ta mặc một bộ đồ hiệu Channel màu ngà hoàn hảo, và đeo một chuỗi ngọc trai quanh cái cổ nhăn nheo.

Charles Force trông rất hoảng hốt. Mimi chưa bao giờ thấy bố cô như thế. Ông luôn là một người đàn ông điềm tĩnh, có phong thái vương giả với một bờm tóc màu bạc cùng với tác phong cứng rắn như trong quân đội. Từng nếp nhăn trên khuôn mặt ông thể hiện rõ nét quyền lực. Quả thật không ngoa khi nói rằng quyền lực của Charles Force bao trùm cả New York. Sức mạnh đằng sau quyền lực.

- Cordelia – Bố cô nói với người đàn bà và khẽ cúi đầu – Rất vui khi gặp lại bà.

- Quá lâu rồi còn gì – Cordelia nói với giọng rõ ràng và nhanh bằng âm mũi, giọng nói của một người thuần Mỹ.

Ông không đáp lại.

- Một sự mất mát khủng khiếp – Cuối cùng Charles cũng lên tiếng.

- Thật bất hạnh – Cordelia đồng ý – Mặc dù chúng ta có thể tránh được chuyện này.

- Tôi không chắc bà đang nói về chuyện gì – Charles trả lời, trông bối rối thật sự.

- Anh biết điều tôi đang nói, chúng cần được cảnh báo...

- Đủ rồi, không phải ở đây – ông nói, cố hạ thấp giọng hết mức có thể, rồi kéo Cordelia về phía ông. Mimi cố gắng nghe đoạn cuối cuộc đối thoại.

- Anh luôn là người đầu tiên né tránh sự thật. Lúc nào cũng kiêu căng, ngạo mạn, mù quáng... - Người đàn bà lớn tuổi vẫn tiếp tục nói.

- Nếu chúng ta nghe theo lời bà và reo rắc nỗi sợ hãi thì sao? Chúng ta sẽ ở đâu sau đó? – Charles lạnh lùng hỏi- Bà muốn chúng ta sợ hãi rồi co rúm trong các hang động phải không?

- Tôi chỉ muốn đảm bảo sự tồn tại của chúng ta. Thay vào đó chúng ta lại dễ bị làm hại – Cordelia đáp, giọng run rẩy vì tức giận- Thay vào đó, chúng được phép quay lại, sẵn lòng chúng ta. Nếu tôi có quyền lực, nếu Hội Đồng chịu nghe tôi, nghe Teddy...

- Nhưng họ đã không nghe, họ chọn tôi làm người lãnh đạo, vì tôi luôn làm tốt mọi việc – Charles ngắt lời – Nhưng giờ không phải lúc khơi lại vết thương cũ và những lời trách móc – Ông cau mày – Bà có... không, bà không có... Mimi, Jack, lại đây.

- À, cặp sinh đôi – Cordelia mỉm cười một cách bí ẩn – Lại đi với nhau cơ à.

Mimi không thích cái cách bà già này nhìn cô, đánh giá cô, cứ như thể bà ta biết mọi thứ về cô vậy.

- Đây là Cordelia Van Alen – Charles cộc cằn nói – Cordelia, đây là hai đứa con sinh đôi của tôi. Benjamin và Madeleine.

- Rất hân hạnh được làm quen với bà – Jack Force lịch sự nói.

- Tôi cũng thế - Mimi khịt mũi.

Cordelia gật đầu ra vẻ thỏa chí lắm. Bà quay lại nhìn Jack Force thêm một lần nữa, thì thầm với một vẻ kiên quyết:

- Anh cần phải báo động! Chúng ta phải cảnh giác! Vẫn còn thời gian. Chúng ta có thể ngăn cản chúng nếu như anh còn muốn trái tim mình được tha thứ - Bà nói – Gabrielle...

- Đừng có nhắc Gabrielle với tôi – Charles ngắt lời – Không bao giờ. Không bao giờ tôi muốn cái tên đó bất kì ai nhắc lại nữa. Đặc biệt là từ bà.

Gabrielle là ai? Mimi thắc mắc. Tại sao bố cô lại quá kích động như vậy? Mimi cảm thấy tức giận và khó chịu khi nhìn cách bố mình phản ứng lại những lời nói của người đàn bà đó.

Đôi mắt Cordelia dịu lại.

- Đã mười lăm năm rồi – Bà nói – Vẫn chưa đủ lâu sao?

- Rất vui khi gặp lại bà, Cordelia ạ. Chúc một ngày tốt lành – Charles nói và kết thúc cuộc nói chuyện tại đây.

Cordelia cau mày rồi bỏ đi không nói thêm lời nào nữa. Mimi nhìn thấy Schuyler Van Alen chạy theo sau bà ta và còn quay lại nhìn họ một cách ngượng ngùng cứ như thể cô ta thấy xấu hổ vì những hành động của bà mình vậy. Tốt thôi, cô ta nên như thế, Mimi nghĩ vậy.

- Bố, đó là ai thế? – Mimi hỏi, thấy bố cô có vẻ hoảng sợ.

- Cordelia Van Alen – Ông trả lời một cách nặng nề, sau đó không nói gì thêm nữa. Như thể câu nói vừa rồi có thể giải thích mọi chuyện vậy.

- Ai lại mặc đồ màu trắng đi dự lễ tang cơ chứ? – Mimi cười chế nhạo, môi cô cong lên.

- Đen là màu của bóng đêm – Charles lầm bầm- Trắng mới thực sự là màu của cái chết – Trong khoảnh khắc, ông thất thần cúi xuống nhìn bộ quần áo màu đen của mình.

- Cái gì cơ? Bố? Bố vừa nói gì vậy?

Ông lắc đầu và chìm vào suy tưởng.

Mimi thấy Jack chạy lên để nói chuyện với Schuyler, hai người bắt đầu thì thầm với nhau. Mimi không thích điều này chút nào. Cô không quan tâm đến người mang cái tên Schuyler này cho mình là ai, và cô cũng mặc kệ việc cô ta được vào Ủy Ban. Cô chỉ không thích cái cách Jack nhìn cô ta. Chỉ có duy nhất một người anh từng nhìn như thế, đó chính là cô.

Và Mimi muốn sẽ mãi mãi như vậy

Chương 10:

Bliss không thể chịu đựng hơn được. Trong khi buổi lễ vẫn tiếp tục, cô quyết định phải ra khỏi đây. Các lễ tang luôn làm cô thấy choáng váng. Đám tang duy nhất mà cô từng tham gia là đám tang của bà bác cô, nhưng kì lạ là chẳng ai tỏ ra đau buồn trong lễ tang đó cả. Bliss đoán chắc là cô đã nghe lỏm được bố mẹ cô nói rằng: “Tới lúc rồi” và “Bà ấy sống đủ rồi” ngay trong tang lễ. Bà bác Gertrude đã thọ tới 110 tuổi – thậm chí bà còn được show truyền hình tuyên dương. Khi Bliss tới thăm bà ngay trước ngày bà mất, lúc ấy bà vẫn rất nhanh nhẹn và minh mẫn như ngày thường, bà nói: “Tới lúc ta phải đi rồi, cháu yêu ạ. Ta biết điều này sẽ xảy ra nhưng chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi”. Bà đã nói như thế với Bliss.

Ít ra thì quan tài của Aggie không mở, nhưng cứ nghĩ tới cái xác nằm bên trong đó Bliss lại cảm thấy lợm giọng, chân tay rã rời. Sau khi tới đây được một chút, Bliss quyết định sẽ không ngồi bên cạnh bà mẹ kế của cô, người đang quá bận rộn với việc chào hỏi tất cả những bà mẹ khác ở trường Duchesne.

Bliss rón rén đi về phía cửa thoát hiểm. Cô bắt gặp ánh mắt của Mimi trên đường. Mimi nhướn mày và Bliss thì thảo "nhà vệ sinh", cô cảm thấy bản thân thật ngu ngốc khi hành động như vậy. Mà tại sao lúc nào Mimi cũng giám sát cô chặt chẽ đến thế? Mimi còn kinh khủng hơn bà mẹ kế của cô. Đúng là hết chịu nổi. Bliss lượn lờ ở phía cửa sau, bất ngờ cô đụng phải ai đó cũng đang cố gắng trốn ra ngoài. Dylan mặc bộ com lê màu đen bó sát thân người, một chiếc sơ mi màu trắng và một chiếc cà vạt nhỏ xíu màu đen. Lúc này trông cậu giống như một thành viên của nhóm The Strokes. Dylan mỉm cười với Bliss:

- Định đi đâu à?

- À...ừ, trong này nóng quá – Bliss nói nhát gừng.

Dylan gật đầu, trầm tư suy nghĩ về câu nói của Bliss. Hai người đã không nói chuyện với nhau kể từ hôm thứ sáu ấy, trong con hẻm giữa hai hộp đêm The Bank và Block 122. Bliss đã định tìm cậu chỉ để xin lỗi việc đã tàng lờ cậu ngày hôm qua. Thật ra cô thấy không có gì phải xin lỗi cả. Xét cho cùng hai người chỉ nói chuyện với nhau vào tối hôm đó thôi. Bliss và Dylan không giống bạn bè hay cái gì khác cả. Chẳng phải vấn đề lớn lao gì.

Chỉ trừ một việc. Tối hôm đó, Dylan đã kể cho Bliss mọi thứ về gia đình cậu, đặc biệt là về việc cậu ghét phải ăn và ở trọ trong trường khi còn ở Connecticut như thế nào. Còn Bliss thì kể cho cậu nghe về Houston, về cái cách cô từng lái một chiếc Cadillac mui trần của ông cô tới trường, một việc mà ai cũng nghĩ là vui nhộn. Chiếc xe giống như một con tàu – với bộ phận thăng bằng hoàn hảo. Quan trọng hơn là Bliss đã thú nhận là cô cảm thấy không hợp với trường Dunchesne, thậm chí nói cả đến việc cô không thích Mimi như thế nào.

Việc thành thật với Dylan như sự giải phóng đối với Bliss, dù cho cô đã rất hối hận về chuyện này ngay khi trở về nhà, nỗi sợ hãi rằng Dylan sẽ tìm đủ mọi cách nói cho Mimi biết những gì Bliss đã tâm sự cứ luôn ám ảnh, dằn vặt cô; dần biết rằng điều này là không thể. Mimi đang ở In-Clique. Hơn nữa Dylan còn bị coi là một tên tệ hại, một tên lưu manh. Hai người này không bao giờ đụng mặt nhau. Nếu cậu ta cố gắng bắt chuyện với Mimi thì cậu ta chỉ nhận được một cái liếc xéo ngay trước khi cậu ta kịp mở miệng.

- Muốn trốn à? – Dylan hỏi. Mái tóc đen của cậu được chải ngược về phía sau, đôi lông mày sẫm màu nhú lại nhìn cô trông thật lôi cuốn.

Chuồn khỏi lễ tang. Ngay lúc này nó quả thật là một ý tưởng tuyệt vời. Cả trường đều đang tham gia tang lễ. Mọi việc mang tính chất bắt buộc. Tiết học duy nhất Bliss từng trốn là tiết thể dục, chiều hôm đó, cô và các bạn quyết định sẽ đi xem một bộ phim dành cho tuổi teen ở rạp. Ngày hôm đó rất thú vị - họ đã xem một bộ phim có nội dung còn tệ hơn cả chính âm thanh của nó, thế là cả bọn tự động quay lại trường mà không cần ai yêu cầu.

Ở trường Dunchesne, thật ra bạn được phép nghỉ hai ngày một học kì – đây được gọi là "Chương trình linh hoạt của trường đại học". Nhà trường hiểu rằng đôi khi do quá căng thẳng, học sinh phải nghỉ học. Điều đáng kinh ngạc nhất là ngay cả các cuộc nổi loạn cũng được ghi chép đầy đủ trong các điều luật của mọi trường, mọi sự kiện đều được sắp xếp theo quy củ và rất khoa học ở đây.

Tuy nhiên theo những gì Bliss được biết thì chưa có ai được phép không tham dự một lễ tang. Hành động này sẽ bị coi là một vi phạm cực kì nghiêm trọng. Bởi vì Bliss được cho là một trong những người bạn thân thiết nhất của Aggie kể từ khi hai người cùng một nhóm.

- Đi nào – Dylan lên tiếng, cậu chìa tay ra nắm lấy tay cô.

Bliss bắt đầu đi theo Dylan khi một bóng người nào đó bước ra khỏi cánh cửa nhà nguyện.

- Chị định đi đâu thế? – Jordan Llewellyn hỏi, đôi mắt to tròn của con bé chán nản nhìn Bliss.

- Ai đây? – Dylan hỏi.
- Cút đi cho khuất mắt- Bliss cảnh cáo.
- Chị không nên đi. Chẳng an toàn chút nào cả - Jordan nói và nhìn trừng trừng vào Dylan.
- Đi thôi, nó kì quái lắm – Bliss nói, quắc mắt nhìn cô em gái đang mặc bộ đồ trắng, trông con bé cứ như thể sắp được trở thành người chịu lễ ban thánh thể đầu tiên vậy.
- Em sẽ đi mách! – Jordan dọa.
- Thích thì cứ đi! Đi mà nói cho mọi người biết! – Bliss quay ngoắt đi.

Dylan cười tự mãn và không nói thêm lời nào nữa, Bliss đi theo cậu qua lối cửa sau, bước xuống các bậc thang, đi về phía tiền sảnh của lâu đài.

Một quản giáo của trường ngược lên nhìn từ trong phòng photo, căn phòng đối diện với cầu thang gác.

- Các trò đang làm gì ở đây vậy? – Cô hỏi, đưa một cánh tay lên.

- Ôi Adriana đáng mến – Dylan mỉm cười.

Người quản giáo lắc lắc đầu, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại.

Bliss thấy thích Dylan khi cậu tỏ ra thân thiện với nhân viên của trường. Cho dù đối với cậu đây chỉ là phép lịch sự nhưng điều này chứng tỏ cậu là một người tốt. Lúc nào Mimi cũng tỏ thái độ khinh miệt với các nhân viên và công nhân dịch vụ của trường.

Dylan dẫn Bliss ra ngoài cửa ngang qua Dumpsters và đi ra lối vào. Ngay khi ra tới ngoài, hai người đi bộ xuống đường 91.

- Giờ cậu muốn làm gì? – Dylan hỏi.

Bliss nhún vai. Cô khẽ hít cái không khí tươi mát của mùa thu. Giờ điều này chính là thứ mà cô bắt đầu thực sự thích ở New York. Cái khí hậu khô, lạnh và sạch – loại thời tiết này không thể có ở Houston. Từ nắng nóng sang mưa nhiều. Bliss đút hai tay vào chiếc áo khoác hiệu Chloé.

- Ở New York, chúng ta có thể làm mọi thứ - Dylan đùa – Cả thành phố đón chào chúng ta. Chúng ta có thể xem những chương trình hài hay những vở hài kịch dở ẹc. Nghe bài diễn thuyết nào đó của Derrida ở NYU(*). Hoặc là sẽ đi chơi bowling ở Piers. Mình biết đôi điều về quán bar ở Làng Đông nơi mà các bồi bàn đều là những tăng lữ người Bỉ chính hiệu. Hoặc là chúng ta có thể đi chèo thuyền ở công viên?

- Chúng ta tới thăm một viện bảo tàng được không?- Bliss hỏi.

- Ô, một cô gái yêu thích nghệ thuật – Dylan mỉm cười- Được thôi. Vậy bảo tàng nào đây?

- Metropolitan – Bliss quyết định. Cô mới chỉ đến đó duy nhất một lần và chỉ vào các cửa hàng quà tặng vì bà mẹ kế của cô đã tốn hàng giờ trong đó để tìm những bức họa hoa quả về làm đồ lưu niệm.

Hai người đi bộ về phía Đại lộ 50 và mau chóng đến được bảo tàng Metropolitan. Cửa trước đông nghịt những người đang chuẩn bị ăn bữa trưa, vẽ tranh, hoặc đơn giản là phơi nắng. Không khí ngày hội tràn ngập khắp nơi, vài người vỗ tay liên tục lên những cái trống nhỏ, một cái hộp phát ra âm thanh của loại âm nhạc vùng Tây Ấn. Dylan và Bliss bước lên những bậc thang đi vào bên trong.

Tiền sảnh của bảo tàng đang rất ồn ào với các hoạt động và màu sắc – bởi những học sinh đi cắm trại xếp thành hàng phía sau giáo viên của chúng, các sinh viên nghệ thuật hào hứng bước đi với cuốn vở nháp kẹp dưới cánh tay, tiếng xì xào của nhiều loại ngôn ngữ của các du khách.

Dylan thả một đồng tiền vào trong cái máy đếm tiền có vỏ bằng chai thủy tinh.

- Hai người ạ - Cậu nói với một nụ cười ngây thơ trên khuôn mặt.

Bliss thoáng thất kinh. Cô kiểm tra tấm biển. **ĐỀ NGHỊ TẶNG: 15 ĐÔ LA.** À, vậy là đã chú ý đến chi

tiết này, đề nghị chứ không bắt buộc. Người quản lí đưa vé cho họ mà không nói một lời nào. Hình như ông ta đã nhìn thấy tất cả.

- Cậu đã từng đến Đền Dendur chưa? – Dylan hỏi, dẫn Bliss về đoạn cuối hướng bắc của bảo tàng.

- Chưa – Cô lắc đầu nói- Đó là gì vậy?

- Dừng lại nào – Cậu nói, nhẹ nhàng đưa bàn tay lên khuôn mặt cô – Hãy nhắm mắt lại.

- Tại sao? – Bliss khúc khích cười.

- Chỉ cần làm như vậy thôi – Cậu nói – Tin mình đi.

Bliss nhắm mắt lại, đưa một tay lên bịt mắt và cậu đang cảm thấy cậu đang kéo tay cô, dẫn cô đi về phía trước. Cô do dự bước đi, cảm thấy trước mắt cô...hai người đang ở trong một nơi giống như một mê cung, cô nghĩ vậy...vì vậy cậu dẫn cô qua một loạt những chỗ rẽ đột ngột. Sau đó họ ra khỏi cái mê cung đó. Thậm chí với đôi mắt đã nhắm chặt Bliss vẫn có thể cảm thấy được mình đang ở trong một nơi rất rộng và vắng vẻ.

- Mở mắt ra nào – Dylan thăm thì.

Bliss khẽ chớp chớp trước khi mở mắt ra.

Họ đang đứng trước tàn tích của một ngôi đền Ai cập. Một tòa nhà trông vừa uy nghiêm lại vừa cổ xưa – hoàn toàn tương phản với sự sạch sẽ, hiện đại đến từng chi tiết của bảo tàng. Thật đáng kinh ngạc. Căn phòng vắng tanh vắng ngắt, có thêm một vòi phun đến chân trời ở phía trước đền. Đây quả là một kiệt tác nghệ thuật và ẩn chứa đằng sau nó là cả một quá trình lịch sử. Trường hợp này chắc bảo tàng đã khôi phục lại rất tỉ mỉ, trông nó thật hoàn hảo, làm cho đầu của Bliss quay cuồng.

- Ôi lạy chúa!

- Mình biết – Dylan nói, mắt cậu ngời sáng.

Những giọt nước mắt khẽ rơi trên khuôn mặt của Bliss. Đây là điều lãng mạn nhất mà cô từng được hưởng.

Dylan nhìn thẳng vào mắt cô, nhẹ nhàng cúi xuống đôi môi của Bliss.

Bliss chớp chớp mắt, trái tim cô như đang nhảy múa trong lồng ngực, đầu óc cô như đang mê đi. Cô ngả người vào cậu, từ từ ngẩng mặt lên đón chờ nụ hôn. Trông Dylan thật dịu dàng và tin cậy. Có cái gì đó yếu ớt nhưng vô cùng hấp dẫn trong cái cách cậu không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Môi họ gặp nhau.

Và đây cũng là lúc chuyện đó xảy ra.

Thế giới như xám đi. Cô đang ở trong lớp da của mình nhưng dường như lại không phải. Căn phòng như thu hẹp lại. Thế giới cũng đang co lại. Cả bốn bức tường của căn phòng vẫn còn y nguyên đến bất ngờ. Cô đang ở trong một sa mạc. Cô có thể cảm thấy những hạt cát cay xè trong miệng, mặt trời nóng bỏng ở sau lưng. Hàng ngàn con bọ hung...đen bóng, kêu vo vo tràn ra cửa ngôi đền. Chính lúc ấy cô hét lên.

Nhật kí của Catherine Carver

Ngày 30 tháng 12 năm 1620

Plymouth Maschustts

Hôm nay, Myles Standish cho một đội tới biển để tới Roanoke, mang thuốc men, thức ăn và đồ tiếp tế khác cho khu định cư ở đó. Mười lăm ngày đã trôi qua, họ sắp trở về rồi. Tôi đã rất chán nản khi John đi cùng với đám người đó. Cho tới lúc này chúng tôi được an toàn, nhưng ai mà biết sẽ

an toàn được bao lâu cơ chứ. Chẳng ai dám lớn tiếng khẳng định. Điều tốt lành nhất là bọn trẻ phát triển rất nhanh. Có rất nhiều cặp sinh đôi ra đời. Không những vậy gia đình Allerton lại vừa có một cặp sinh ba. Susannah White, có chồng là William tham gia Roanoke, đến thăm. Chúng tôi đều đồng ý đây là mùa sinh sôi. Chúng tôi đã được Chúa phù hộ.

-C.C

() NYU : New York University một trường đại học nằm ở Manhattan, Hoa Kỳ được thành lập năm 1831.*

Chương 11:

Schuyler vẫn đang nghĩ về những gì Jack nói sau tang lễ của Aggie khi cô đến tòa nhà trắng toát trong một cái tháp ở Đại lộ 5 làm bằng thủy tinh và crom lúc chiều. Jack đã hỏi cô tại sao lại tặng lời những lời ghi chú của cậu và cô giải thích rằng cô đã gạt điều đó đi như gạt bỏ một trò đùa tình nghịch. “Cậu nghĩ cái chết của Aggie là một trò đùa sao?” Jack đã hỏi vậy với nét mặt rất đau khổ. Schuyler cố gắng giải thích...nhưng bà của cô gọi nên cô phải rời đi. Schuyler không thể xoá bỏ ánh mắt của Jack lúc đó khỏi tâm trí của cô. Cái nhìn ấy cứ như nói rằng cô đã làm cậu rất thất vọng. Schuyler thổi phồng những sợi tóc mai dính trên má. Tại sao cậu lại có sức ảnh hưởng với cô đến như vậy? Một người đàn bà có khuôn mặt hốc hác mặc bộ đồ trắng đi qua nhìn cô chằm chằm. Schuyler bướng bỉnh nhìn lại bà ta.

Cordelia có vẻ rất sốt sắng về chuyện Schuyler đến gặp tiến sĩ Pat. Vị bác sĩ này dường như là một chuyên gia da liễu nổi tiếng. Văn phòng được đặt tại một nơi rất giống với khách sạn Miami – Câu lạc bộ Ven Biển và Delano – hơn là một phòng chờ bình thường. Tất cả đồ đạc đều màu trắng: thảm trắng, đá lát trắng, đồ gỗ quét sơn trắng, divăng bằng da cũng màu trắng. Vị tiến sĩ này hình như quen biết rất nhiều người có vai vế trong xã hội: các nhà thiết kế nổi tiếng, vài bức ảnh của các người mẫu, diễn viên được đóng khung và kí tên treo trên tường.

Schuyler gạt Jack ra khỏi tâm trí và bắt đầu chú mục vào các bài báo hào nhoáng ca tụng y đức của bác sĩ khi cánh cửa bên trong văn phòng mở ra, rồi Mimi Force bước ra ngoài.

- Cậu làm gì ở đây vậy? – Mimi lườm bà. Cô ta đã thay bộ đồ hiệu Dior bằng một bộ “bình thường” hơn- chiếc quần jean bó sát hiệu Apo trị giá bốn nghìn đô có đính những cái đinh tán bằng bạch kim và một cái cúc bằng kim cương, cái áo len rộng hiệu Martine Sitbon, thêm vào đó là một đôi giày gót nhọn mảnh mai hiệu Jummy Choo màu bơ.

- Ngồi chờ - Schuyler trả lời dù cô biết Mimi chỉ hỏi lấy lệ - Chuyện gì xảy ra với khuôn mặt cậu vậy? Mimi trừng mắt. Toàn bộ khuôn mặt của cô ta bị bao phủ bởi các đường vân như là mạch máu. Cô nàng vừa nhận một lớp vỏ laze, nó để lại trên khuôn mặt một rãnh nhỏ. Việc này giúp che đi những mạch máu bắt đầu mờ dần xung quanh mắt cô.

- Không phải chuyện của cô.

Schuyler nhún vai.

Mimi bỏ đi, đóng sầm cánh cửa phía sau lưng.

Vài phút sau, y tá gọi tên Schuyler, cô được đưa vào một phòng khám. Y tá đó đo cân nặng và huyết áp cho cô, sau đó đề nghị cô thay áo tã ga của bệnh viện. Schuyler thay áo, chờ một vài phút trước khi vị bác sĩ mở cửa.

Tiến sĩ Pat là một người đàn bà có mái tóc màu xám và nét mặt lạnh lùng. Bà nhìn Schuyler và nói “Cháu gầy quá” thay cho một lời chào.

Schuyler gật đầu. Cô chưa bao giờ chú ý đến việc ăn cái gì... cô có thể sống mà chỉ cần bánh sôcôla và thịt rán kiểu Pháp, dường như cô chưa bao giờ tăng cân dù chỉ là một chút. Cô đã như thế từ khi còn bé xíu. Oliver đã rất ngạc nhiên về sức chứa của cô. “Cậu đáng lý phải to bằng một ngôi nhà”, Oliver thường thích thú nói, “với cái cách ăn uống như thế”.

Tiến sĩ Pat xem xét kỹ lưỡng những dấu vết trên cánh tay của Schuyler, im lặng, ghi ghi chép chép vào một mẫu giấy.

- Cháu có hay bị chóng mặt không?

Schuyler gật đầu.

- Thỉnh thoảng ạ.

- Cháu có bao giờ không thể nhớ được nơi cháu đã đi hoặc ở chưa?

- Ừm...à...

- Cháu từng có cảm giác giống như mình đang mơ nhưng không phải như vậy không?

Schuyler cau mày.

- Cháu không chắc bác sĩ đang nói về chuyện gì.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười lăm ạ.

- Tới lúc rồi... - Tiến sĩ Pat lầm bầm – Nhưng vẫn chưa nhớ được các kí ức...Hừm...

- Gì ạ?

Schuyler tự nhiên nhớ lại buổi tối ở hộp đêm The Bank. Có một lúc Oliver đi lấy đồ uống, Schuyler vào nhà vệ sinh. Nhưng khi cô quay lại chỗ ngồi thì lại đâm sầm vào một người đàn ông lạ mặt. Cô chỉ nhìn thấy ông ta trong giây lát -một người cao lớn, đôi vai rộng và mặc bộ lễ phục sẫm màu; đôi mắt màu xám của ông ta nhìn cô chằm chằm từ trong bóng tối. Sau đó ông ta biến mất, dù cho ông ta đứng chỉ có duy nhất một bức tường. Có cái gì đó thật cổ xưa và xa vời về ông ta mà cô không thể nhớ được nhưng dường như lại rất quen thuộc. Cô không chắc có nên nói cho vị bác sĩ này biết hay không, vì vậy mà cô chọn cách im lặng.

Vị bác sĩ cầm đơn thuốc lên và bắt đầu viết một cách vội vàng.

- Ta sẽ cho cháu vài loại kem để che đi những cái dấu đó, nhưng thực ra không có gì đáng lo ngại cả. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào mùa xuân.

- Tại sao lại thế? Sẽ có chuyện gì đó xảy ra vào mùa xuân ạ?

Nhưng vị bác sĩ không đáp lại.

Schuyler rời khỏi phòng khám mang theo nhiều câu hỏi hơn những gì cô được trả lời.

Bất cứ khi nào cảm thấy khó chịu, Mimi liền đi mua sắm. Đây là phản ứng tự nhiên của cô đối với bất kì cảm xúc mãnh liệt nào. Hạnh phúc hay khổ sở, chán nản hay hân hoan, chỉ có thể tìm thấy cô ở một nơi duy nhất – các cửa hàng. Mimi lao ra khỏi phòng khám, bước vào một thang máy được trải thảm để xuống tầng trệt rồi băng qua đường Madison tới bên cạnh Barneys. Mimi yêu Barneys (*). Barneys với Mimi như Tiffany với Holly Golightly(**) vậy, một nơi mà chẳng có bất cứ điều gì kinh khủng xảy ra. Cô yêu những đường nét sạch bong của quầy tính tiền, những đồ đạc làm bằng gỗ đã mờ đi, những chiếc hộp làm bằng thủy tinh đang trưng bày những đồ nữ trang nhỏ nhắn, được chế tạo rất tinh vi và giá thì cực đắt, có cả một bộ sưu tập nhỏ các loại túi xách của Ý, mọi thứ đều cực kì sạch sẽ, hiện đại và hoàn hảo.

Đây quả là một liều thuốc giải độc cực kì hiệu quả cho những gì đã xảy ra vừa qua - tất nhiên là cả

việc Aggie bị chết. Điều đó làm cho Mimi lo lắng và sợ nhất. Cái chết của Aggie ẩn chứa một điều gì đó làm Ủy Ban đang che giấu không cho bọn cô biết. Rất có thể là điều họ chưa biết hay là cái gì đó mà Ban Lãnh Đạo không muốn nói cho họ. Mimi không muốn hỏi họ chút nào nhưng bố cô chẳng chịu đưa ra bất kì một câu trả lời nào - điều này làm cho cô phát điên lên được.

Và còn đứa con gái họ Van Alen đó nữa – cũng với người bà ma quỷ của cô ta - xuất hiện ở văn phòng của tiến sĩ Pat. Có cái gì đó từ cô gái này làm Mimi không thích, tất nhiên là không phải chỉ vì Jack có vẻ thích cô nàng. Nỗi khiếp sợ đột nhiên chạy dọc cơ thể cô khi cô nhìn thấy hai người họ đi với nhau, cô muốn xua đi cảm giác khó chịu khiến buồn nôn này. Cô ước là anh trai cô sẽ thôi không quán lấy những bọn năm hai thô thiển ví như Schuyler Van Alen chẳng hạn. Có điều gì đó không ổn với Jack sao?

Một người phụ nữ trong bộ váy bóng lại gần Mimi, kính cẩn chào:

- Cô có muốn xem vài thứ tôi đã để dành cho cô không, thưa quý cô Force?

Mimi gật đầu. Cô theo người bán hàng đến khu thay đồ riêng ở phía sau, nơi chỉ dành cho những khách hàng VIP và những người nổi tiếng. Một căn phòng hình tròn với những chiếc ghế bành bọc da Thụy Điển, một quầy rượu nhỏ, một bàn tiệc đứng. Ở giữa phòng có cái giá treo đầy những bộ quần áo mà người bán hàng đã đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Cô lấy một quả dâu tây nhúng trong sôcôla từ cái khay bạc, nhai một cách chậm chạp trong khi xem xét kĩ cái giá đồ. Mimi đã mua đủ thứ vào tháng tám rồi và cũng sẽ chẳng có ảnh hưởng gì nếu như cô bỏ lỡ một xu hướng thời trang nào đó. Cô vuốt ve chiếc áo choàng màu vàng hiệu Lanvin, một chiếc áo jacket cắt ngắn hiệu Prada, một cái váy hoa hiệu Derek Lam.

- Tôi sẽ lấy những cái này – Mimi nói – Chà, ta có gì ở đây vậy? – Mimi kinh ngạc khi nhìn thấy những đồ trang trí nhỏ nhắn, xinh xắn trên một cái mắc.

Cô cầm một chiếc váy vào phòng thay đồ, vài phút sau cô trở ra, trên mình mặc một chiếc váy lụa có hoa văn hình con báo đốm rất phá cách hiệu Roberto Cavalli. Mimi ngắm mình trong gương. Chiếc váy có một đường xẻ từ cổ tới rốn rất tinh tế, để lộ ra làn da màu trắng ngà, và kết thúc bằng những sợi lông vũ rủ xuống bắp chân.

- Bellissima.

Mimi ngược lên. Một anh chàng người Ý rất đẹp trai đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh ta dừng ngay trên phần thân để lộ ra của cô.

Cô lấy tay che đi rồi quay lưng về phía anh ta. Khẽ ngoái lại nhìn:

- Kéo khoá giùm tôi được không?

Anh chàng bước lại gần và đặt một ngón tay bên dưới sợi dây da, vuốt nhẹ nhẹ. Làn da của Mimi run lên vì kích thích trước sự động chạm đó. Anh ta lướt ngón tay đúng tới mặt dưới có hình trăng lưỡi liềm ở lưng cô và dừng ngay phía trên phần dưới hông. Anh ta mỉm cười với cô trong gương và cô cũng mỉm cười đáp lại. Trông anh chàng chỉ khoảng hai mươi, cùng lắm là hai mươi ba. Chiếc đồng hồ hiệu Patek Philippe lấp lánh trên cổ tay anh ta. Cô nhận ra anh chàng trong các tạp chí xã hội. Một tay ăn chơi nổi tiếng của Manhattan, người ta đồn rằng có tới nửa những cô nàng nổi tiếng ở 10021 JIP đã qua tay anh chàng.

- Cái váy này không thể sánh được với vẻ đẹp của em – Anh ta nói khi đang chậm chạp kéo khoá lên.

Mimi xoay người lại, khẽ cúi đầu quan sát chiếc váy để lộ ra cả đầu ngực. Một đường xẻ ở ngay hõm ngực.

- Tại sao chúng ta không tới một nơi nào đó nhỉ? – Mimi hỏi, đôi mắt cô sáng lên tia nhìn đáng sợ. Cô

có thể cảm nhận được dòng máu đang chảy bên dưới làn da của anh chàng, chắc chắn rất ngọt ngào, đậm đà và khêu gợi. Chẳng có gì lạ khi cô cảm thấy cái kính và mềm yếu... với tất cả những nỗi khổ mà đám tang của Aggie mang lại, Mimi gần như chẳng có một chút thời gian nào cho một anh chàng mới.

Mọi người chắc chắn sẽ khuyên rằng, một cô gái trẻ không nên bước vào một chiếc Lamborghini của một người mà bạn chỉ vừa mới quen biết. Nhưng vì Mimi đã yên vị trên cái ghế dành cho khách, chiếc túi đen đựng đồ vừa mua ở Barneys được đặt an toàn ngay bên cạnh thì điều duy nhất cô có thể làm lúc này là mỉm cười. Cô vẫn đang mặc cái váy do Roberto Cavalli thiết kế.

Anh chàng tăng tốc vòng quay, nhún ga, nhanh chóng sang số để cho chiếc ô tô thể thao vàng chói rít lên trên đường Madison. Anh chàng ngẫu nhiên nhìn Mimi, đôi mắt đầy ham muốn, và khi cánh tay phải của anh ta đặt lên chỗ tựa lưng của cô, cánh tay di chuyển dần rồi đặt lên vai Mimi.

Thay vì phản đối, Mimi lại kéo bàn tay ấy xuống dưới, chạm tới bầu ngực của cô. Bàn tay anh chàng bấu chặt lấy ngực của Mimi qua lớp vải mỏng manh làm cô run lên vì quá phấn khích, còn bàn tay kia khéo léo điều khiển chiếc ô tô đi xuống đại lộ.

- Rất thú vị, đúng không? – Anh chàng lên tiếng với cái giọng đậm chất Ý.

- Đúng thế - Mimi liếm môi một cách chậm chạp.

Anh chàng có vẻ hài lòng.

(*) *Barneys: Một chuỗi cửa hàng, tạp hoá xa hoa, trụ sở đặt tại New York.*

(**) *Holly Golightly: Ca sĩ kiêm nhạc sĩ người Anh.*

Chương 12:

- Cháu hãy nói lại một lần nữa những gì đã xảy ra- Tiến sĩ Pat nói.

Bliss ngồi trên một cái ghế tựa bọc da màu trắng trong văn phòng của tiến sĩ Pat. Bố mẹ cô đã sắp xếp cuộc hẹn này sau khi cô đánh thức họ bằng những tiếng hét kinh hoàng vào buổi tối hôm trước.

- Ngày hôm qua, cháu đã ở trong một ngôi đền - Vị tiến sĩ gợi ý.

- Đúng ạ. Một ngôi đền Ai Cập ở bảo tàng Metropolitan – Bliss đồng ý - Cậu ấy bịt mắt cháu và khi cậu ấy bỏ tay ra, cháu đã nhìn thấy ngôi đền ở đó – Bliss đang ngồi trên một cái ghế dài hiệu Eames màu trắng trong phòng khám. Cô không biết vị tiến sĩ Pat này thuộc loại bác sĩ nào. Phòng khám giống như một phòng khám da liễu, tuy nhiên cô lại thấy vài người phụ nữ có bầu đang siêu âm ở phòng bên cạnh.

- Đúng, cháu đã nói điều này.

- Và sau đó...- khuôn mặt Bliss bỗng dựng đỏ bừng lên – Cháu nghĩ là cậu ấy định hôn cháu. Cháu nghĩ là cậu ấy đã hôn cháu, nhưng sau đó, cháu không biết...Cháu thoáng ngất đi. Điều tiếp theo cháu biết, cháu cùng cậu ấy vào phòng trưng bày về nước Mỹ để xem một số đồ vật.

- Và đó là tất cả những gì cháu nhớ được?

- Còn có la hét nữa ạ.

- Cháu đã la hét?

- Không ạ, một người nào đó chứ không phải cháu. Ở xa xa đâu đó – Bliss nói. Cô nhìn quanh văn phòng của tiến sĩ Pat. Đây là căn phòng sạch sẽ và nhiều màu trắng nhất mà cô từng biết. Thậm chí các dụng cụ y học cũng sáng lấp lánh và được sắp xếp rất khéo léo trong các hộp bằng thủy tinh của Ý.

- Hãy nói cho ta về chuyện đó.

Bliss lại đỏ mặt. Cô không định nói ra tất cả những gì khiến cô bận tâm. Bố mẹ chắc chắn sẽ nghĩ cô thật ngu ngốc. Nếu tiến sĩ Pat cũng nghĩ như thế thì sao?

- À...ừm...chuyện đó rất khác thường, tự nhiên cháu đứng ở bên ngoài ngôi đền khi ngôi đền vẫn còn nguyên vẹn...cháu có cảm giác mình đang ở Ai Cập. Trời vẫn còn sáng, và ngôi đền...không phải là một tàn tích. Nó còn nguyên vẹn. Cháu đã ở đó. Thật chẳng khác gì trong một bộ phim vậy.

Đột nhiên, tiến sĩ Pat mỉm cười. Và thật bất ngờ, Bliss cũng cười.

- Cháu biết nói vậy chẳng khác gì mất trí nhưng quả thật cháu có cảm giác bản thân được quay lại quá khứ.

Lúc này tiến sĩ Pat lộ rõ sự vui vẻ. Bà gấp cuốn sổ ghi chép lại rồi đặt nó xuống.

- Những gì cháu đã trải qua là hoàn toàn bình thường.

- Nó là gì vậy ạ? – Bliss băn khoăn.

- “Hội Chứng Tái Phục Hồi Kí Ức”

- Là gì cơ ạ?

Tiến sĩ Pat đưa ra hẳn một bài giải thích dài lê thê về những ảnh hưởng của “hiện tượng tổ chức lại nhận thức”, một trường hợp biến động lớn bên trong não, cái đã tạo ra ảnh hưởng “sự vận vẹo của thời gian khiến cho quá khứ hoặc tương lai trở thành hiện tại” ngay sau đó. Sự giải thích ấy trôi tuột khỏi đầu của Bliss - Giống cảm giác ngờ ngợ. Thật tuyệt vời.

- Cháu nghĩ vậy, vậy là cháu không bị điên đúng không ạ? Những người khác cũng trải qua chuyện như thế này phải không ạ?

- À, không phải ai cũng thế - Tiến sĩ Pat nghi ngại trả lời – Nhưng có vài người. Những người đặc biệt. Cháu nên nói với bố mẹ cháu về chuyện này sớm hơn. Cháu còn có buổi gặp mặt với Ủy Ban vào thứ hai đúng không?

Làm thế nào mà tiến sĩ Pat lại biết về Ủy Ban?

Cô gật đầu.

- Mọi thứ sẽ được giải thích đúng thời điểm. Hiện tại cháu chỉ cần đừng nghĩ ngợi lung tung thôi.

- Vậy là không có gì không ổn đối với cháu đúng không ạ?

- Hoàn toàn không có gì.

Tối đó, Bliss thức giấc vì một cơn đau đầu khủng khiếp. Mình đang ở đâu? Cô tự hỏi. Bliss cảm thấy cứ như là bị một chiếc xe tải đâm trúng. Cơ thể cô như sũng nước và nặng nề, còn đầu thì quay cuồng. Bliss nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh giường.

Đồng hồ chỉ 23 giờ 49 phút.

Ráng sức lắm Bliss mới ngồi dậy được. Cô sờ trán. Trán cô rất nóng, cứ như đang cháy vậy. Đầu cô nặng chình chịch. Bụng thì sôi réo.

Đói.

Cô quăng chân ra và cố nhắc mình đứng dậy. Đây chẳng phải một ý kiến hay chút nào. Bliss thấy chóng mặt và mệt mỏi. Cô phải chộp lấy một cột giường rồi loạng choạng đi về phía công tắc đèn. Khi cô bật công tắc, căn phòng đột nhiên bừng sáng.

Mọi thứ vẫn còn y nguyên như lúc cô bỏ lại – Cái phong bì đầy cộm và giấy tờ ở bên trong của Ủy Ban rải rác trên bàn, sách giáo khoa tiếng Đức vẫn đang mở trang cũ, chiếc bút máy được xếp gọn trong hộp đựng bút chì, một chiếc nam châm hiệu Stetson có hình rất ngộ nghĩnh mà cô được tặng từ khi còn ở Texas, một bức ảnh được đóng khung của gia đình cô khi đứng phía trước bậc thang ở Capitol lúc bố cô tuyên thệ trong Senete.

Bliss dụi dụi mắt rồi vuốt cho thẳng mái tóc. Như những lần trước, cô chỉ biết cố gắng chịu đựng cơn đau khủng khiếp này, không có biện pháp gì để làm cho nó dễ chịu hơn.

Đói.

Cơn đau tiếp tục nhức nhối. Sự đau đớn về thể xác, điều này mới có. Tiến sĩ Pat chẳng nói gì về chuyện này cả. Cô ôm chặt lấy bụng, cảm giác buồn nôn xuất hiện. Bliss bước ra khỏi phòng ngủ đi tới hành lang tối om, theo ánh đèn mờ mờ ảo ảo để vào phòng bếp.

Căn bếp không có một vết bẩn của họ trông thật giản dị trong đêm được tạo bởi ánh sáng của những ngôi sao trên trời. Bliss có thể thấy được hình ảnh của mình phản chiếu trên tất cả các bề mặt - một cô gái cao lênh khênh mái tóc rối bù với khuôn mặt vô hồn.

Cô mở cánh cửa của chiếc tủ lạnh Sub-Zero. Mọi thứ bên trong được sắp xếp một cách ngăn nắp thành hàng: những chai Vitamin, Pellergrino và Veuve Cliquot. Cô giật mạnh các ngăn kéo. Hoa quả tươi, được cắt và đặt trên những cái khay Tupperware. Sữa chua. Một nửa quả bưởi được bọc kín bằng giấy bóng kính. Một hộp bia các tông màu trắng đựng phần ăn Trung Quốc còn thừa.

Chưa hài lòng.

Đói.

Trong khay đựng thịt cô tìm thấy nó. Một cân thịt sống để làm bánh Hamburger. Cô kéo ra, xé tấm giấy bọc màu nâu. Thịt. Cô vực mặt vào khoanh thịt bò còn dính máu, ăn ngấu nghiến, đến nổi mà những giọt máu nhỏ giọt trên cằm.

Cô gần như nuốt chửng nó.

- Chị đang làm gì vậy?

Em gái cô, Jordan, trong bộ đồ ngủ bằng vải lạnh Flannen màu hồng, đứng trước cửa bếp, nhìn cô chằm chằm.

- Được rồi, Jordan – BobiAnne đột ngột xuất hiện trong bóng tối. Bà đang hút thuốc trong góc. Khi bà thốt ra khỏi thuốc cuộn lại trên hai bờ môi – Đi ngủ đi.

Bliss đặt gói thịt xuống bàn. Cô lấy khăn ăn lau sạch miệng.

- Con không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa. Con chỉ biết mình rất đói.

- Tất nhiên là như vậy rồi, con yêu – BobiAnne tán thành, cứ như thể nhìn thấy việc đưa con gái riêng của chồng đang ăn một khoanh lớn thịt sống dùng để làm hamburger từ trong tủ lạnh lúc 3h sáng là chuyện bình thường nhất trên thế giới vậy.

- Còn một ít thịt thăn trong ngăn kéo thứ hai. Đây là trong trường hợp con còn thấy thèm ăn.

Và sau những từ này BoboAnne chúc cô ngủ ngon.

Trong giây lát Bliss nghĩ về chuyện này, cô thắc mắc có lẽ cái thế giới này điên mất rồi. Tiến sĩ Pat đã nói với cô về những trải nghiệm ngoài-cơ-thể, ngoài-thời-gian là chỉ “một trong những điều đó”, bà

mẹ kế của cô thậm chí còn nhìn không chớp mắt cảnh cô vực mặt trong vũng máu ở nhà bếp. Cô nghĩ ngợi trong giây lát. Rồi lại quay tìm gói thịt và ăn nó.

Bệnh lao phổi. Các triệu chứng bao gồm sốt cao, hoa mắt, chóng mặt, ho ra máu và tích tụ chất lưu (nước và không khí) trong phổi. Trong suốt thời gian ở thuộc địa Plymouth, bệnh lao phổi ở giai đoạn cuối trở thành nguyên nhân của rất nhiều cái chết. “Bệnh lao phổi giai đoạn cuối” trở thành giới hạn của những người chết vì bị rút hết máu ra khỏi cơ thể. Theo lý thuyết thì bệnh này là vì sự nhiễm trùng do vi khuẩn làm suy nhược tiểu huyết cầu, làm loãng máu và làm cho máu thoát ra khỏi cơ thể giống như tất cả máu đột nhiên biến mất vậy.

- Trích từ Cái chết và sự sống ở các thuộc địa Plymouth từ 1620-1641 của giáo sư Lawrence Winslow Van Alen.

Chương 13:

Ngày hôm sau, toàn bộ khối lớp lớn trong trường lại bị gọi đến nhà thờ vì một lí do ít ảm đạm hơn - Một Cuộc Nói Chuyện Nghề Nghiệp. Vậy là cái chết bất hạnh của một học sinh nào đó cũng không thể làm thay đổi chương trình làm việc cứng nhắc mà nhà trường đã lên kế hoạch. Một phần rất Duchesne là giới thiệu với học sinh trong trường về nhiều cơ hội việc làm và con đường sẵn có cho họ. Học sinh sẽ được nói chuyện với một bác sĩ phẫu thuật tim nổi tiếng, nhà biên tập một tạp chí uy tín, CEO của một công ty nắm giữ vận mệnh 500 người, một đạo diễn phim nổi tiếng. Hầu hết những vị khách được mời tới đây đều là cựu học sinh hay là phụ huynh của học sinh trong trường Duchesne. Gần như toàn bộ các học sinh đều chào đón cuộc nói chuyện dài một giờ ba mươi phút này vì họ có thể ngủ gật trên những cái ghế dài trong nhà thờ, chuyện này thoải mái hơn nhiều việc nhủ gật trong lớp.

- Nhà trường có một điều đặc biệt thú vị cho các em hôm nay - Chủ nhiệm khoa thông báo- Ngày hôm nay, trường ta rất vinh hạnh mời được bà Linda Farnsworth đến từ Farnsworth Models - Một làn sóng tiếng rì rào và thích thú nổi lên trong đám đông.

Farnsworth Models là một cái tên lớn nhất trong ngành công nghiệp người mẫu cực kì tàn khốc. Cuộc nói chuyện nghề nghiệp được tổ chức hai lần một năm ở trường Duchesne chỉ là cái cớ để tìm ra những gương mặt mới trong giới người mẫu còn chưa được thể hiện ra ngoài. Tuy hơi phí lí một chút nhưng không sai khi nói rằng trường Duchesne là nơi sản sinh ra những tài năng người mẫu của thành phố. Các học sinh uốn éo hông trong các video ca nhạc, trượt trên các sân băng tại công viên Bryant và xuất hiện trên quảng cáo của các chương trình tivi và áp phích. Một số còn được xuất hiện trong các catalog của J.Crew và Abercrombie and Fitch. Những cô gái cao mảnh khảnh, tóc vàng, quyến rũ và có phong thái quý tộc lại rất Mĩ ở trường Duchesne, luôn đáp ứng được các đòi hỏi hơn cả.

Linda Farnsworth là một phụ nữ béo lùn với mái tóc xoắn cùng sự xuất hiện chẳng lấy gì làm tao nhã cho lắm. Bà ta đeo cặp kính nửa vàng trắng, giọng nói run run qua micro giải thích về những chi tiết và tính phức tạp của ngành công nghiệp người mẫu. Bà hào hứng nói về sự hấp dẫn của nó: những bức ảnh đầy hấp dẫn, được tới những nơi tuyệt đẹp, các bữa tiệc vui nhộn; và cũng với cái giọng đó khi nhấn mạnh chuyện phải làm việc vất vả như thế nào để có thể tạo ra những bức ảnh hoàn hảo. Linda kết thúc bài phát biểu trong tiếng vỗ tay rời rạc và ít ỏi.

Khi cuộc nói chuyện kết thúc, Linda lập ngay một cuộc phỏng vấn ở đầu cầu thang tầng ba và mời những học sinh có hứng thú tới thử. Gần như toàn bộ nữ sinh và thậm chí còn có một vài nam sinh trong trường Duchesne đứng thành hàng để chờ xem có tới lượt mình hay không.

Sau khi những học sinh năm thứ nhất đã thử xong, Mimi bước vào. Mimi đã chuẩn bị đặc biệt chu đáo cho sự kiện này, cô mặc một chiếc áo thun hiệu C&&C California và một chiếc quần jean lưng hiệu

Paige có quai đeo ở hông. Mimi nghe đồn rằng những người mẫu thường ăn mặc đơn giản nhất có thể khi đi phỏng vấn, một tấm vải trắng sẽ giúp cho người quảng cáo và các nhà thiết kế thể hiện ý tưởng của họ dễ hơn. Tối hôm trước cô bỏ lại anh chàng người Ý đã kiệt sức trên cái gác xếp trên căn hộ của anh ta, giờ cô cảm thấy hăng hái và phấn khích hơn!

- Hãy đi đến đoạn cuối cầu thang gác và quay lại – Linda hướng dẫn.

Linda phát ra tiếng cục cục tỏ vẻ hài lòng khi quan sát Mimi di chuyển lên xuống trên hành lang và xoay người ở đoạn cuối cầu thang.

- Cô có một thân hình cân đối lý tưởng, một khả năng thiên phú. Những bước đi huyền thoại, đây là những từ ngữ duy nhất có thể diễn tả được nó, cô biết đấy. Hãy nói cho tôi biết cô có hứng thú trở thành người mẫu không?

- Dĩ nhiên rồi – Mimi kêu ré lên và vỗ tay, sung sướng khi mình được chọn. Đây chính là lúc cô gia nhập vào hàng ngũ những người mẫu chuyên nghiệp!

Bliss là người tiếp theo. Cô đi lên và xuống trên hành lang một cách nhanh chóng, đồng thời vung vẩy hai cánh tay. Bliss vẫn có cảm giác nôn nao khi nghĩ về chỗ thịt làm hamburger mà cô đã ăn ngẫu nhiên đêm qua, cho dù việc ăn nó làm cô cảm thấy dễ chịu hơn. Bliss vẫn cho rằng việc BobiAnne dường như chấp nhận những việc xảy ra một cách dễ dàng là không bình thường.

- Các bước di chuyển có hơi thô một chút, nhưng có thể dạy dỗ được. Đúng vậy, Farnsworth cần có cô – Linda quyết định.

Mimi và Bliss ôm chặt lấy nhau trong sự vui mừng. Bliss thấy Dylan đang quan sát hai người họ trong một góc của đại sảnh. Cô ngập ngừng mỉm cười với cậu. Cậu cũng cười đáp lại cô. Bliss hy vọng là Dylan sẽ không thấy được bất kì sự bất thường nào ở cô khi cô ở bảo tàng Metropolitan. Tiền sĩ Pat đã giải thích rằng trong suốt “Hội Chứng Tái Phục Hồi Kí Ức”, một phần của cô là hiện tại, nhưng phần còn lại là quá khứ. Sự thoáng choáng ngất này sẽ không kéo dài lâu – dài nhất cũng chỉ bốn hay năm phút là cùng. Điều khiến cô bận tâm nhất là không biết hai người có hôn nhau thật không, rất có thể nụ hôn đó chỉ là những gì cô nhìn thấy trong quá khứ thôi. Bây giờ cô không biết được chính xác mối quan hệ giữa cô và Dylan là như thế nào... Hai người đang hẹn hò? Đang yêu nhau? Hay chỉ là bạn bè? Còn một chuyện nữa làm cô phát điên không kém. Cô không biết nơi nào cô có thể thoải mái đứng bên cạnh người con trai mình thích. Đúng, chính xác là từ này. Cô “thích” Dylan. Bliss thích Dylan đến mức cô bắt đầu không quan tâm tới những gì Mimi sẽ nghĩ về họ.

Bliss nhìn Mimi với chút khó chịu. Dù cho Bliss vẫn còn làm chủ cuộc sống của mình và kháng cự một cách thụ động với Mimi thì cô vẫn do dự khi phải trả lời cô ấy về mọi chuyện.

Chuông tiết học tiếp theo vang lên, một cô gái vội vàng lao về phía của nơi tuyển người mẫu mà không buồn liếc một cái về phía đám đông đang tụ tập ở đó. Schuyler đã ngủ suốt trong bài phát biểu vừa rồi, vì tối qua cô gần như chẳng ngủ được chút nào.

Linda Farnsworth ngăn cô lại khi cô đang trên đà lao tới.

- Xin chào! Cô là ai nhỉ?

- Schuyler Van Alen? – Schuyler trả lời. Tại sao cô lại hành động như thế này? Tại sao cô không thể tự tin hơn nhỉ? – Ý tôi muốn nói tôi là Schuyler – Cô bối rối sửa lại phần tóc mái đang rủ xuống má.

- Cô hứng thú với nghề người mẫu chứ?

- Cô ta... một người mẫu? – Mimi cất cao giọng khi ngồi ở hàng ghế, nơi cô đang điền vào bản hợp đồng dành cho khách hàng của Farnsworth. Cô nhìn Schuyler với cái nhìn không mấy thân thiện.

- Suyt – Bliss ra hiệu, cô thấy xấu hổ thay cho cách xử sự của Mimi. Bliss huých cô nàng một cái tỏ ý

nhắc nhở.

Schuyler đã nghe những lời nói của Mimi. Cô cúi xuống nhìn bộ đồ mình đang mặc – đôi tất dài bị rách với những kẻ hở ở hai đầu gối (làm cho đôi tất đã xấu nay còn xấu hơn), một cái váy có loại hoa văn chỉ dành cho các bà già, không vừa người vì phần eo bị hạ thấp xuống tới tận phần hông; đôi tất ngắn màu xám làm Schuyler trông lùn và mập, cô đeo nó vì không tìm thấy đôi màu đen đâu cả, một đôi giày đế mềm với dải dây buộc ướt sũng, thêm một cặp kính nửa vàng trắng. Đã thế, đến vài tuần nay Schuyler còn không gội đầu. Dáng vẻ này không thể trở thành một người mẫu được. Vì vậy Mimi chẳng cần lo lắng nữa. Mimi rất thích được người khác khen, tuy nhiên cô nàng luôn cố gắng tỏ ra mình không hề coi trọng những lời khen ấy hay tự phụ về vẻ đẹp của mình.

- Không, tôi không nghĩ vậy- Schuyler trả lời và cười hồi lỗi.

- Nhưng cô có dáng vẻ của một Kate Moss trẻ - Linda Farnsworth cố thuyết phục – tôi có thể chụp một kiểu chứ?

Linda chụp ngay một tấm ảnh với cái camera của bà trước khi Schuyler kịp phản đối.

Schuyler che mắt.

- Thôi được rồi...

- Hãy ghi số điện thoại của cô xuống đây. Cô không cần phải kí kết gì cả, nhưng nếu chúng tôi tìm được một nhà thiết kế muốn dùng cô. Tôi sẽ gọi cho cô, được chứ?

- Chắc vậy – Schuyler đồng ý, cô viết vội vàng số điện thoại của mình xuống mà không suy nghĩ lấy một giây – Xong rồi. Tôi phải đi đây.

Mimi nhìn Schuyler trừng trừng rồi cố tình vênh vào đi ngang qua trước mặt cô, mũi của cô nàng hất lên tận trời. Bliss ngần ngừ quay lại, nhìn Schuyler.

- Mình xin chúc mừng cậu – Bliss nói một cách chân thành – Mình cũng được chọn.

- Ừm...chà...cảm ơn, mình cũng đoán vậy – Schuyler thấy ngạc nhiên khi được một người nào đó hay quanh quẩn bên Mimi bắt chuyện.

- Cậu dẫn đầu bên khoa nghệ thuật, đúng không? – Bliss thân thiện hỏi.

- A...- Schuyler ngập ngừng, cô không chắc cô gái Texas này muốn gì? May thay sự cứu trợ của cô đã tới, cô để ý thấy Oliver đang ở chỗ vòi phun nước, liền rời khỏi Bliss mà không suy nghĩ lấy một giây.

- Hay, tớ đi đây – Cô nói.

- Ô, hay, Sky – Oliver chào đón Schuyler và vòng tay quàng lên đôi vai nhỏ bé của cô. Họ đi lên các bậc thang ẩn trong hành lang quản lí để tới phòng gác xép của lớp nghệ thuật. Dylan đã có mặt sẵn ở đó và cười toe toét với họ, đằng sau cậu chàng là những cái bánh xe bằng đồ gốm mà cậu ta đã làm. Cậu ta đeo một chiếc tạp dề quanh thắt lưng, hai tay thì dính đầy bùn cho tới tận khuỷu.

- Đừng có nói là các cậu không thích làm bản đất nhé?

Họ cười khúc khích và chọn chỗ ngồi bên cạnh Dylan. Schuyler đứng giá vẽ lên còn Oliver lấy bản khắc gỗ của cậu ta. Tất cả bọn họ đều không chú ý thấy Bliss Llewellyn đi ngang qua căn phòng và nhìn ba người họ một cách thèm thuồng.

Giữa giờ ra chơi, Schuyler vô tình tìm kiếm và thấy Jack Force đang ngả người về phía bàn Kitty Mulline, tỏ ra ngưỡng mộ bức tranh điêu khắc con mèo xứ Siamese của cô nàng. Cô để ý thấy có một vết nhỏ trên cổ cô ta.

Schuyler không phải là người duy nhất nhìn họ. Oliver khẽ nhướn mày nhưng không đưa ra bất kì một lời bình luận nào, Schuyler thấy rất hài lòng về hành động đó. Cô đoán Jack Force đã tìm được bạn gái. Cô thắc mắc giả sử anh chàng đang chuyển cho cô một ghi chú gián tiếp trong lớp thì sao nhỉ. Hừ.

Cô cảm thấy một làn sóng phấn khích dậy lên trong tâm trí, nhưng phải rũ sạch suy nghĩ này ra khỏi đầu mới được.

Oliver diễn kịch câm với hành động đang bỏ củi sau lưng Jack với một cái rìu tưởng tượng. Schuyler ghen tở vì cười và chuyện này đã ném Jack Force ra khỏi tâm trí của cô lúc này và cả về sau nữa.

Chương 14:

Bliss nhìn lên bức tranh sơn dầu. Giáo viên nghệ thuật của họ đang diễn tả với điệu bộ rất nồng nhiệt về phong cảnh nhưng cô không nghe gì cả. Cô nhìn như hút hồn ngang qua căn phòng, hướng về nơi mà Dylan đang ngồi.

Thậm chí Dylan còn không tỏ chút dấu hiệu nào chứng tỏ là có chú ý tới Bliss. Chắc chắn là cậu sẽ rất thân thiện với bất cứ người nào cậu gặp. Và đó chính là vấn đề - cậu chàng lúc nào cũng thân thiện một cách quá dễ dàng. Có thể hai người đã không hôn nhau trong buổi chiều ở bảo tàng Metropolitan. Có thể đã chẳng có gì xảy ra cả. Có lẽ cậu không còn hứng thú với cô nữa, điều này chẳng khác gì một cú đâm vào lòng tự trọng cũng như tâm hồn Bliss.

Thật không công bằng chút nào, đặc biệt là kể từ khi tâm trí cô luôn bị cậu ám ảnh. Bliss bắt đầu nghĩ quá nhiều về Dylan hơn cả một người bạn bình thường, trong khi thậm chí cậu còn không thuộc nhóm của cô. Đã có một diễn viên gọi cho cô, một người mẫu cầu xin được hẹn hò với cô, nhưng giờ đây trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh về làn tóc mai màu đen của Dylan đã quấn quanh tai cậu như thế nào, và cả cái ánh mắt u buồn của cậu nhìn cô. Cô có thể nói cậu thuộc loại con trai chuyên phá vỡ các luật lệ, có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn, và chính điều đó làm cô thích cậu ta.

Cô nhìn Dylan vui vẻ bên bạn bè – một cô gái có dáng vẻ hơi thô, người đã được chọn như một người mẫu và một anh chàng đẹp trai, dáng người mảnh khảnh với mái tóc bờm xờm – trong lòng ngập tràn sự ghen tị. Dylan đang làm trò, cậu ném bùn đất vào Oliver và Schuyler, nhưng dường như cả hai người đều không quan tâm. Cả ba người có vẻ rất vui.

Khi tiết học kết thúc, chỉ có một chỗ hẹp ở cửa ra – từ cầu thang góc vô cùng chật hẹp này, học sinh phải đi thành hàng một để ra ngoài. Bliss thấy mình đứng ngay bên cạnh Dylan. Cô mỉm cười thăm dò.

- Chào.

- Xin chào thưa quý cô – Dylan nói một cách lịch sự rồi nhường đường cho cô.

Bliss gật đầu cảm ơn, cô nán lại một chút để xem cậu có nói thêm gì không – rất có thể cậu sẽ mời cô ra ngoài lần nữa thì sao. Nhưng cậu chẳng nói dù chỉ một từ. Cô lặng lẽ đi xuống cầu thang còn Dylan đứng lại chờ bạn. Bliss cảm thấy thất vọng vô cùng.

Sau bữa trưa với Mimi và nhóm của cô nàng, Bliss xuống tầng hầm để lấy sách cho tiết học kế tiếp. Cô bắt gặp Schuyler đang thay đồ trên hành lang, đứng ở ngay đằng trước tủ đồ của cô ấy, trong khi một nhóm học sinh cũng thế, cả nam và nữ đều giống nhau, trần như nhộng.

Ngôi trường này là một sự kết hợp kì cục giữa xa hoa và nghèo nàn – có hẳn một nhà hát nghệ thuật ở tầng hầm với khán đài chứa được hai trăm người, nhưng lại chẳng có lấy một phòng thay đồ nào vì chúng không hợp với tòa nhà. Nhà trường khuyến khích các học sinh thay đồ trong phòng tắm, nhưng kể từ khi chỉ có năm phút để làm việc này thì gần như toàn bộ đều lờ đi các luật lệ và thay đồ ngay trên hành lang để tiết kiệm thời gian. Các nữ sinh cởi áo lót thông qua ống tay áo và mặc một chiếc áo phông lớn. Bọn con trai thậm chí chẳng buồn liếc mắt lấy một cái.

Một trong những nét riêng của trường Duchesne là các học sinh biết nhau kể từ khi còn học mẫu giáo, việc này làm nảy sinh trong lòng mọi người thứ tình cảm như tình gia đình hay tình đồng chí. Việc thoát y này chỉ khiến các thầy cô bận tâm, đặc biệt là vị giáo sư môn lịch sử phiêu lưu, một người đã xuất hiện để thay đổi những học sinh bán khóa thân trên hành lang, làm rõ lên những tiếng cười khúc khích

châm biếm – nhưng chẳng có gì có thể làm cho họ dừng việc này cả. Thay đồ ở nơi công cộng chỉ là một trong rất nhiều điều kì quái mà bạn có thể được ném trái nếu học trong ngôi trường này.

- Hây, mình có thể nói chuyện với cậu một chút không? – Bliss hỏi, dựa lưng vào cái tủ và nhìn Schuyler chui đầu qua chiếc áo lạnh ngăn tay quá khổ. Một thông tin mới là Bliss và một trong vài nữ sinh thay đồ trong phòng nghỉ. Cô không thể thấy thoải mái như mọi người, như Mimi chẳng hạn, thích phô trương cái áo lót hiệu La Pettie Coquette cứ như thể là đang đi trên bãi biển ở St. Tropez vậy.

- Ừm... ? – Schuyler ú ớ trong lớp vải lũng nhùng, hai khủy tay cô va vào nhau trong khi cố giơ tay lên để nhét người vào bộ đồ thể dục không đúng cỡ. Cô cởi chiếc áo lạnh chỉ bằng một cái vung tay rồi hiện ra trong chiếc áo thun quá khổ và một chiếc quần đầm mồ hôi rộng thùng thình. - Ý cậu là gì? – Cô hỏi và nhìn Bliss với ánh mắt cảnh giác.

- Cậu là bạn của Dylan Ward, đúng không?

Schuyler nhún vai.

- Ừ. Có chuyện gì với cậu ấy à? – Schuyler khẽ liếc nhìn đồng hồ. Chuông thứ hai sắp kêu rồi, những học sinh cùng lớp cô đang vội vã đi lên cầu thang để ra sân tập thể dục.

- Mình chỉ... cậu biết nhiều về cậu ta chứ?

Schuyler lại nhún vai một lần nữa. Cô không rõ Bliss đang hỏi chuyện gì. Tất nhiên là cô biết rõ Dylan. Cô và Oliver là hai người bạn duy nhất của cậu ấy.

- Mình nghe được vài tin đồn – Bliss nói trong khi quan sát xung quanh xem có ai đang nghe cuộc đối thoại này không.

- Chà, về gì vậy? – Schuyler nhướn mày. Cô nhét chiếc áo len vào ngăn tủ.

- À, người ta đồn rằng cậu ấy đã gặp vài rắc rối với một cô gái nào đó ở Connecticut vào mùa hè vừa rồi...

- Mình không nghe gì về chuyện đó cả - Schuyler ngắt lời – Tuy nhiên mọi người luôn xì xào bàn tán về một ai đó. Và cậu thực sự tin vào những câu chuyện đó à?

Bliss có vẻ bị sốc.

- Không! Mình không hề tin dù chỉ một chút.

- Thôi được rồi, mình phải đi – Schuyler cộc cằn nói, đặt chiếc vợt tennis lên vai và bước đi.

- Chờ đã – Bliss gọi với theo, tiến tới bên cạnh Schuyler và níu cô lại khi cô định bước lên các bậc cầu thang.

- Gì vậy?

- Mình chỉ... Ý mình là... - Bliss nhún vai – Mình xin lỗi, lỗi do mình cả. Chúng mình có thể nói chuyện tiếp được không? Làm ơn.

Schuyler nheo mắt lại. Chuông thứ hai vang lên.

- Mình muộn rồi – Cô nói một cách dứt khoát.

- Chỉ là hai đứa mình có tới bảo tàng Metropolitan vào mấy hôm trước và mình nghĩ là bọn mình thực sự đã có một khoảng thời gian thật đẹp, nhưng mình không biết, cậu ấy không nói chuyện với mình kể từ hôm đó – Bliss giải thích – Cậu có biết là cậu ấy có bạn gái hay gì gì đó không?

Schuyler thở dài. Nếu mà cô vào lớp muộn thì bà cô ngay lập tức được nhận một tờ thông báo. Trường Duchesne không có cái được gọi là “phạt ở lại trường sau giờ học”, hình phạt duy nhất được thi hành là sẽ gửi một bản thông báo toàn những chuyện tầm phào cho bố mẹ hoặc người bảo hộ, những người đã cam kết sẽ mổ bụng nếu như con cái họ không vào được trường Harvard. Schuyler nhìn Bliss, có

gắng điều chỉnh lại sự nóng vội và nở một nụ cười đầy hy vọng.

Miễn cưỡng, Schuyler cố gắng dựng lên cái viễn cảnh là rốt cuộc Bliss không phải là những cô nàng tóc vàng hoe thẳng đuột, hoặc đeo cái huy hiệu “Đội Force” ghê tởm trên bộ đồng phục thể dục hình quạ đầu xám giống như những vệ tinh của Mimi thường làm, ít nhất là lúc này.

- Theo những gì mình biết, hiện tại cậu ấy không hẹn hò với ai cả. Cậu ấy chỉ kể là có gặp một người nào đó ở hộp đêm vào mấy hôm trước thôi – Schuyler cuối cùng cũng thừa nhận, rồi cô quan sát phản ứng của Bliss.

Bliss đỏ ửng mặt.

- Mình nghĩ vậy... - Schuyler gật gù. Đáng lí cô phải tỏ thái độ căm ghét, vậy mà lúc này cô lại thấy động lòng thương. Nếu Dylan đã đưa Bliss tới bảo tàng Metropolitan thì cô gái này thực sự không phải là xấu. Cô không chắc là Mimi có biết “Met” là gì không nữa. Cuộc sống của cô nàng đó chỉ xoay quanh việc mua sắm và tham gia các phòng VIP. Chắc chắn thể nào cô nàng cũng sẽ nghĩ “Met” là một hộp đêm nào đó. - Nếu muốn lời khuyên của mình thì hãy cứ đơn giản hóa mọi việc với cậu ấy. Mình nghĩ Dylan thực sự thích cậu – Schuyler nói và trao cho Bliss nụ cười thiện cảm.

- Cậu ấy có... ? Ý mình là cậu ấy đã nói về mình à?

Schuyler lúc lắc vai.

- Đó thực sự không phải là điều mình quan tâm... - Cô lưỡng lự.

- Gì cơ?

- À, mình đoán cậu ấy sẽ rất sẵn lòng nếu như cậu mời cậu ấy tới buổi khiêu vũ. Cậu ấy chắc chắn chưa bao giờ nghĩ là tham gia nhưng có thể cậu ấy sẽ đi nếu như cậu mời.

Bliss mỉm cười. Buổi khiêu vũ vào tối ngày mai. Cô có thể làm điều đó. Bố mẹ cô sẽ phải để cho cô đi – đây là một sự kiện do trường tổ chức, và việc phải có hàng tá người người đi kèm tới đó để nhượng bộ sự lo lắng của bố mẹ cô.

- Cảm ơn.

- Không có gì – Schuyler nói rồi chạy như bay lên các bậc thang mà không ngoái lại nhìn Bliss sau lưng.

Bị ấn tượng bởi ý kiến vừa rồi, Bliss viết ngoáy một ghi chú ngắn và giật phăng mẫu giấy ra khỏi bìa. Cô cẩn thận quan sát xung quanh rồi xịt vào mảnh giấy chút nước hoa, sau đó cô nhét nó vào tủ đồ của Dylan.

Thật bất ngờ trước hành động táo tợn này. Trước đây Bliss chưa bao giờ chủ động với một cậu trai nào. Nhưng sẽ luôn có lần đầu tiên cho mọi việc.

Chương 15:

Buổi khiêu vũ hàng năm do trường Duchesne tổ chức được gọi là Fall Informal, dù cho nó chẳng là gì nhưng vẫn thân mật. Buổi khiêu vũ được tổ chức tại sở chỉ huy lịch sử của Xã Hội Mỹ, một tòa nhà lát gạch đỏ rất tráng lệ nằm giữa Đại lộ Công Viên và đường 68. Xã hội là một tổ chức dành cho việc gìn giữ thành tựu của lịch sử Mỹ những năm trước đây, bao gồm cả các tài liệu về các thuộc địa đầu tiên và cuộc hành trình *Mayflower*. Tầng hai của tòa nhà là một thư viện có ván lót gỗ với trần nhà xây kiểu vòm giống như những căn phòng ẩm cúng thoải mái, lí tưởng cho việc ăn tối và khiêu vũ. Đây cũng là một nơi dùng để tổ chức các sự kiện nổi tiếng, đã có nhiều cô dâu may mắn được độc quyền tổ chức lễ cưới tại Đại lộ Công Viên. Nhưng đối với học sinh trường Duchesne thì đây chỉ là nơi tổ chức buổi khiêu vũ trường.

Chiều hôm đó, Oliver và Schuyler đang ở trong phòng của Oliver, chẳng làm gì như thường lệ, nhưng

khi Schuyler vô tình kể lại rằng cô đã nghe Dylan - giống như tất cả mọi người - sẽ tới buổi khiêu vũ khắp khiêng kia thì Oliver nảy ra một ý kiến.

- Chúng ta đi đi.

- Chúng ta? Tại sao chứ? – Schuyler kinh hãi.

- Đi đi, sẽ rất vui đấy.

- Không, chẳng có gì vui đâu – Schuyler phản đối – Chúng ta tới một buổi khiêu vũ hợm hĩnh ư? Chỉ để nhìn Mimi Force sai khiến người khác à?

- Mình nghe nói họ chuẩn bị đồ ăn rất thịnh soạn – Oliver dụ dỗ.

- Mình không đói.

- Thôi nào, chúng ta có việc gì khác để làm đâu?

Sau buổi tối thú vị cuối tuần trước, khi họ đã dám liều lĩnh tới The Bank, việc duy nhất mà họ làm là ngồi trên giường của Oliver đọc tạp chí.

- Được rồi – Schuyler đồng ý – Nhưng mình cần về nhà để thay đồ.

- Tất nhiên rồi.

Khi Oliver tới đón, Schuyler mặc một chiếc váy dạ hội có đăng ten màu đen, thuộc một những năm 50, đeo đôi găng tay màu trắng dài tới cổ tay rất dễ thương, một đôi tất lưới dài và đôi giày cao gót kiểu che ngón chân, gần như là một trò đùa. Schuyler tìm được cái váy này ở eBay chỉ với giá ba mươi đô la. Bộ váy không quai, ôm sát chiếc eo thon nhỏ của cô một cách hoàn hảo, để lộ ra những đường nét thật duyên dáng ở phần hông, bên trong là lớp áo lót dài bằng vải tyn. Schuyler tìm được chuỗi ngọc trai của bà với dải ruy băng bằng sa tanh đen trong chiếc hộp nhạc của cô và đeo nó vào cổ. Oliver diện một bộ vét tông bằng nhung rất mềm mại màu xanh đậm bên ngoài một chiếc sơ mi đen và mặc một chiếc quần len cũng màu đen. Cậu trao cho Schuyler bó hoa hồng nhỏ xíu rất đáng yêu.

- Cậu lấy nó ở đâu vậy? – Schuler hỏi khi Oliver gài bó hoa vào cổ tay cô.

- Cậu có thể có bất kì cái gì được chuyển phát ở New York – Oliver cười vui vẻ. Cậu đưa cho cô một bông hoa nhỏ để cô gài nó lên ve áo cậu.

- Trông bọn mình thế nào?

- Hoàn hảo - Cậu nói, cầm tay cô vòng vào cánh tay cậu.

Khi họ tới tòa nhà Xã Hội Mỹ cũng là lúc hàng loạt chiếc xe hơi màu đen bóng loáng xếp hàng trước cổng, các học sinh kết thành nhóm bước ra. Các cô gái mặc đầm dạ hội thanh nhã, hợp thời trang và đeo ngọc trai còn các chàng trai thì mặc bộ áo cộc xanh và quần len, chẳng ai cài hoa cả. Thay vào đó mỗi nữ sinh cầm trên tay một bông thủy vu, cái mà họ sẽ vất đi không thương tiếc khi vào bên trong.

Oliver và Schuyler đi lên tầng trên, cố chen vào bên trong. Có vài cô nàng thì thảo, to nhỏ với nhau khi trông thấy bộ đồ Schuyler đang mặc.

- Cái áo đó chắc hiệu Marc Jacobs – Ai đó thì thầm.

- Giống mua ở một cửa hàng thời trang hơn - Bạn cô ả khinh khỉnh nói.

Schuyler ngượng ngùng bước lên tám thăm dò.

Họ tìm thấy Dylan ở tầng hai tại quầy giải khát. Cậu chàng mặc một áo choàng rộng được may bằng loại vải làm từ lông lạc đà bên ngoài một chiếc sơ mi dài màu đen tinh tế và một chiếc quần len được cắt may rất khéo léo. Bliss Llewellyn, cô gái Texas có mái tóc đỏ xinh đẹp, đang ngồi trong lòng anh chàng. Cô nàng mặc một chiếc đầm màu đen bó sát người hiệu Costume National, một đôi dép có quai đeo hiệu Prada, và đặc biệt là trên cái cổ nhỏ nhắn như cổ thiên nga ấy là một chuỗi toàn hạt ngọc trai.

- Hây, các bạn đây rồi – Dylan reo lên khi nhìn thấy họ. Cậu lắc lắc tay Oliver và hôn vội lên má Schuyler – Chắc cả hai đều biết Bliss rồi, phải không?

Họ gật đầu. Kể từ lúc Dylan nói “cả hai” thì có nghĩa là cậu chàng này thực sự nghiêm túc trong mối quan hệ với Bliss.

- Chà, một anh chàng mới bánh bao làm sao – Schuyler trêu chọc, rút một sợi chỉ thò ra khỏi áo vét của cậu.

- Hugo Boss phải không? – Oliver chế nhạo, giả bộ như đang kiểm tra chất vải.

- Ừ, và đừng có làm bẩn nó – Dylan đáp lại, tỏ vẻ thất vọng nhưng lại cười ngay tức thì.

Bliss nhìn họ, cười hạnh phúc. Cô nháy mắt với Schuyler.

- Chiếc váy rất đáng yêu – Bliss nói có vẻ thật lòng.

- Cảm ơn.

- Vậy... hai cậu đã kiểm tra nơi này chưa? Có vài món rất ngon ở tầng trên đây – Dylan gợi ý.

- Chưa nhưng bọn mình sẽ đi – Oliver nói. Hai người bọn họ rời khỏi đó, luôn qua đám đông tới quầy giải khát.

Phòng ốc sang lấp lánh ánh đèn Giáng Sinh trắng, ở phía sau, trưng bày rất tinh tế các món ăn, quay có, nướng có, nóng có, lạnh có; những chiếc khay bạc chất đầy các loại bánh ngọt Pháp rất khéo. Ở giữa căn phòng là sự pha trộn ngọt ngào giữa những cô nàng quý tộc và các anh chàng giàu có đang xoay tròn từng nhịp theo một bài hát mang nặng chất rap. Đèn phụt tắt, Schuyler chỉ có thể nhìn thấy bóng của các khuôn mặt. Cô thấy tất cả nam sinh trường Duchesne đều mang bên mình một chai rượu Tiffany bạc nhỏ nhắn trong những cái túi bên hông chiếc quần đang mặc. Thỉnh thoảng họ lại lén lấy ra để hớp một ngụm hoặc là rót một chút vào cái ly của cô bạn đi cùng. Thậm chí Oliver cũng mang bên mình một cái chai giống như vậy, có chữ viết lồng nhau. Một vài giáo viên lảng vảng xung quanh, nhưng dường như chẳng ai buồn chú ý hay quan tâm đến chuyện uống rượu lén lút này.

- Một ngụm chứ?

- Chắc chắn rồi – Schuyler nói rồi đón lấy cái chai nhỏ từ tay Oliver. Chai rượu vẫn còn ấm và rượu làm cho họng cô cảm thấy rất bỏng. Trong thoáng chốc đầu cô kêu vo vo nhưng sau đó cô vẫn hớp thêm hai ngụm nữa.

- Từ từ nào! Đây là loại 181 đây – Oliver cảnh báo - Chẳng mấy chốc cậu sẽ cảm thấy khát thôi - Cậu ta nói với giọng rất hân hoan.

Nhưng Schuyler vẫn cảm thấy tỉnh táo như trước khi uống, dù vậy cô vẫn cười và giả bộ như hơi chệnh choáng thật.

Họ ngấp ngừng đứng bên ngoài buổi tiệc, chạm chiếc ly bạc đựng rượu bên trong, cố gắng giả bộ không quan tâm tới việc chẳng ai gọi họ qua, hay vẫy tay chào, hoặc có dấu hiệu chào mừng họ tới nơi này. Schuyler quan sát nhóm người đang đứng ở quầy pha cocktail ẩm cúng, đang hút thuốc ở ban công, hay là đang tạo dáng để chụp ảnh phía trước chiếc đàn piano, và nhận ra rằng, dù cô biết gần như toàn bộ những con người ở đây rất rõ nhưng cô không thuộc về nơi này. Điều đáng ngạc nhiên là ngay cả Dylan cũng tìm được nơi dành cho không những cậu ta mà còn cho cả cô bạn gái nổi tiếng của cậu ta nữa, trong khi cô và Oliver lại chỉ biết cùng nhau đứng ở bên ngoài.

- Nhảy một chút nhé? – Oliver hỏi, bật một ngón tay về phía góc tối của căn phòng.

Cô lắc đầu.

- Không.

- Hay rời khỏi chỗ này? – Oliver gợi ý và đưa ra lối thoát – Chúng ta có thể quay lại The Bank. Mình

cả là ở đó họ chơi loại nhạc hay hơn chỗ này.

Schuyler phân vân. Một mặt, cả cô và Oliver đều đồng ý đến đây – vì cả hai đều là học sinh trường Duchesne – nhưng mặt khác, có lẽ hai người nên lên đi trong im lặng; và có thể họ sẽ gặp may là chẳng ai buồn chú ý đến việc hai người đã ở đây.

Oliver nở một nụ cười méo xệch.

- Đây là lỗi của mình.

- Không, không hoàn toàn là lỗi của cậu. Mình cũng muốn đến đây mà – Schuyler phản đối – Nhưng cậu nói đúng, chúng mình nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Họ bước xuống bậc thang được trải thảm đỏ nơi mà Jack Force đứng ở bậc cuối cùng để nói chuyện với Kitty Mullins. Schuyler nín thở, bước về phía cửa trước mà không nhìn cậu ta. Cô bám chặt lấy cánh tay Oliver.

- Sao về sớm thế? – Jack gọi.

Cô quay đầu lại. Kitty Mullins không còn ở đó nữa và Jack đang đứng dựa vào thành lan can. Anh chàng mặc một chiếc áo sơ mi được đặt may kiểu Pháp có cổ tay áo màu trắng, với phần phía trước được gấp lại một cách riêng biệt, cùng với cái quần vải kaki may đứng và cái áo cộc tay kiểu hải quân mở khuy một cách cầu thả. Cậu đeo lệch cả vạt nhưng chẳng vì thế mà trông cậu bớt quyến rũ đi. Anh chàng nghịch nghịch cái khuy măng sét trên cổ tay áo.

- Bọn mình ở đây đủ rồi – Schuyler nhún vai và mỉm cười.

- Tại sao cậu lại không ở thêm chút nữa? – Jack hỏi, mỉm cười đáp lại rồi nhìn thẳng vào mắt cô – Chắc chắn sẽ rất vui.

Trong chốc lát Schuyler quên mất là Oliver đang đứng bên cạnh cô, vì vậy mà khi Jack nói cô đã thoáng giật mình. Oliver cuối xuống nhìn cô, khuôn mặt cậu không một chút biểu cảm.

- Mình nghĩ mình sẽ đi uống một chút gì đó. Cậu có muốn đi cùng không?

Schuyler không trả lời, thời gian như kéo dài vô tận, cả ba người hơi lúng túng.

- Mình, à, mình không thấy khát, vì vậy mình sẽ đuổi theo cậu sau, Ollie à. Được chứ? – Cô nài nỉ.

Oliver cau mày, nhưng cậu không phản đối và bước về phía cầu thang phía sau.

Schuyler khoanh tay. Có chuyện gì với Jack Force vậy? Cả tuần sau khi cậu ta nói chuyện với cô trong lễ tang thì cậu ta gần như chẳng nói với cô dù chỉ một lời, nhưng giờ đây cậu ta lại muốn giữ cô lại? Tại sao cô còn quan tâm tới cậu ta chứ?

Jack bước tới và vòng cánh tay qua người cô.

- Chúng ta ra nhảy đi. Mình nghĩ là đã nghe thấy bài hát mình thích rồi đấy.

Schuyler như bị ma ám, đi theo Jack trên lối dẫn đến các bậc thang, và lần này, mọi mái đầu đều quay lại nhìn khi hai người họ bước vào phòng. Schuyler để ý thấy những ánh mắt đổ kị từ các cô gái đang đổ dồn về phía cô, một vài cậu trai khác thì nhìn cô với chút tôn trọng. Chỉ cách đây có một phút thôi cô chẳng khác gì một người vô hình, vậy mà sự xuất hiện của Jack đã làm thay đổi tất cả. Cậu kéo cô lại gần hơn, cô bắt đầu đu đưa theo tiếng nhạc. Căn phòng vang lên đều đều những âm thanh quyến rũ và như thôi miên của bài *Thời gian đang trôi* của nhóm Muse. *Tôi nghĩ mình đang chìm xuống, ngạt thở...* Cô thả lỏng người theo tiếng nhạc bên cạnh Jack, cảm thấy mồ hôi tuôn ra thành giọt và thậm cả lên áo sơ mi của cậu chàng, đây có lẽ là do hơi nóng từ hai người đang tỏa ra.

Chương 16:

Bố mẹ Mimi đang ở bên ngoài. Cô đứng trong phòng ngủ của mình, lắng nghe tiếng gót giày của mẹ

trên nền nhà lát bằng đá cẩm thạch, theo sau là những bước chân nặng nhọc của bố.

- Chào con yêu – Trinity gọi khi gõ cửa phòng cô con gái – Bố con và mẹ sắp ra ngoài.

- Bố mẹ vào đi – Mimi nói. Cô đeo đôi bông tai hình chùm đèn rồi chăm chú ngắm mình trong gương.

Trinity mở cửa bước vào trong phòng. Bà mặc một chiếc áo dài chấm đất, hiệu Valentino, cô nghĩ thể và đang khoác bên ngoài một chiếc áo da lông chồn Zebelin. Mẹ cô mang một vẻ đẹp thanh lịch, tao nhã và quyến rũ với mái tóc vàng dài, quấn quanh vai. Không biết đã có bao nhiêu tạp chí thời trang và xã hội chụp ảnh bà.

Bố mẹ của Mimi sắp tham gia buổi khiêu vũ của một hội từ thiện nào đó. Hai người luôn vắng nhà. Mimi không thể nhớ được lần cuối cùng bố mẹ cô cùng ăn tối là khi nào. Có khi cả tuần liền cô không nhìn thấy họ. Mẹ cô thường tốn cả ngày ở trong một salon tóc, phòng tập thể dục, văn phòng của vị bác sĩ chuyên khoa của bà hay tại những cửa hàng nhỏ bán quần áo ở Đại Lộ Mandison; còn bố cô thì luôn ở trong văn phòng làm việc của ông.

- Đừng về khuya quá – Trinity dặn rồi hôn lên má con gái – Trông con thật đáng yêu. Cái váy này có phải mẹ đã mua cho con không?

Mimi gật đầu.

- Hãy đeo đôi bông tai nhỏ hơn, con không nghĩ như vậy sao? – Mẹ cô khuyên nhủ.

Mimi cảm thấy như bị xúc phạm. Cô ghét bị khuyên nhủ.

- Con nghĩ là trông nó ổn mẹ ạ.

Trinity nhún vai.

Mimi để ý thấy bố cô đang đứng ở cửa, trông vẻ rất khó chịu. Ông đang nói chuyện bằng chiếc điện thoại di động với giọng giận dữ. Sau đó, trông ông mất bình tĩnh hơn thường ngày. Có cái gì đang khuấy rầy bố cô, tâm trạng ông không vui. Một ngày cách đây vài hôm cô đã về nhà sau giờ giới nghiêm nhưng bố cô, người đã bắt gặp cô lén lút ngang qua phòng bếp đúng lúc ông rót đầy ly rượu Brandy, chẳng nói gì cả.

- Jack đâu rồi? – Mẹ cô hỏi, nhìn quanh quất cứ như Jack có thể bị giấu dưới cái bàn rộng kia vậy.

- Dĩ nhiên là ở đó – Mimi giải thích – Bạn trai của con đến muộn.

- Chà, vui đấy – Trinity nói, vỗ vỗ lên má của Mimi – Đừng bận tâm đến chuyện đó.

- Chúc con một buổi tối vui vẻ - Charles thêm vào khi đóng cửa phòng con gái lại.

Mimi nhìn mình trong gương một lần nữa. Chẳng biết vì lý do gì cứ mỗi khi bố mẹ nói tạm biệt vào buổi tối, Mimi lại có cảm giác như bị tước đi cái gì đó. Như bị bỏ rơi. Chưa bao giờ cô thoát được cảm giác này. Mimi tháo đôi bông tai ra. Mẹ cô nói đúng, nó chẳng hợp với cái váy của cô chút nào.

Không lâu sau khi bố mẹ Mimi rời khỏi nhà, anh chàng người Ý đến. Anh chàng thay đổi thấy rõ kể từ ngày hai người gặp nhau ở Barneys. Thái độ tự mãn biến mất, nụ cười đều đặn cũng không còn. Cô đã tẩy tấu cả chúng ra khỏi anh. Mimi gần như nắm được toàn bộ quyền điều khiển anh chàng. Hầu như lúc nào hai người cũng ở bên nhau, anh chàng này rất dễ điều khiển. Không một ai có thể cưỡng lại được cô.

- Em sẽ lái xe – Cô nói, lấy chiếc chìa khóa từ trong túi anh bạn trai.

Anh ta không phản đối.

Tòa nhà Xã Hội Mỹ cách đây không xa, nhưng Mimi vẫn vượt qua mấy cái đèn đỏ, đó chính là nguyên do một xe cứu thương phải đổi hướng thành hình để tránh tai nạn.

Cô dừng lại trước mái hiên, nơi người gác cửa đang chờ. Hai người bước xuống xe, Mimi ném chiếc

chìa khoá cho người phục vụ. Anh chàng người Ý đi theo cô giống như một con chó con đi theo chủ. Họ cùng bước vào tòa nhà.

Mimi chiếu ánh mắt sắc lẹm vào cái váy bằng vải satin màu trời đêm của Peter Som, cùng với búi tóc buộc cao, một sợi dây chuyền ngọc trai ở Biển Bắc gia truyền kiểu ba dây gộp lại của cô ta trong khi cô chỉ có duy nhất một đồ trang sức đi kèm. Cô giật mạnh cánh tay người bạn trai của mình rồi đi lên các bậc thang. Ở đó, cô được chứng kiến cảnh người bạn thân nhất của mình, Bliss Llewellyn, đang đấm đuổi hôn cậu bạn trai Dylan Ward.

- Xin chào... - Giọng của Mimi lạnh băng. Chuyện quái quỷ này xảy ra từ khi nào vậy? Mimi không thích bị cho ra rìa mọi chuyện.

Bliss rời môi Dylan. Cô đỏ mặt khi trông thấy Mimi. Lớp son môi của Bliss bị nhòe và mái tóc của cô hơi rối. Dylan nở một nụ cười tự mãn với Mimi.

- Bliss. Tới nhà vệ sinh. Ngay bây giờ.

Bliss trao cho Dylan cái nhìn hồi lỗi, nhưng cô phải đi theo Mimi tới phòng của các quý bà mà không được phép hỏi bất kì câu nào.

Mimi kiểm tra các ngăn phòng đồng thời đuổi các cô gái đang ở trong phòng rửa mặt ra. Khi căn phòng trống không, không còn ai theo ý muốn của cô thì cô mới quay sang Bliss.

- Chuyện chết tiệt gì đang xảy ra với cậu vậy? Cậu và tên *con trai* đó? – Mimi bực bội – Cậu có thể hẹn hò với bất kì anh chàng nào cậu muốn trừ cậu ta.

- Mình thích cậu ấy – Bliss bướng bỉnh – Cậu ấy rất đáng yêu.

- Đáng yêu.... – Mimi kéo dài từ đó thành một từ có mười âm tiết. Đáng yêu... u... u.

- Vấn đề của cậu là gì? – Bliss ương ngạnh hỏi.

- Vấn đề? Tôi không có vấn đề gì cả. Ai nói là tôi có vấn đề chứ? – Mimi nhìn quanh quất cứ như thể là vẫn còn ai đó đang ở đây vậy.

- Có phải là vì chuyện ở Connecticut không? – Bliss hỏi – Chuyện ấy không phải là sự thật, cậu ấy không làm chuyện đó.

- Cậu đang nói về chuyện gì vậy? – Mimi hỏi.

- Mình không biết, mình chỉ nghe nói là có một vài tai nạn với một cô gái nào đó ở Greenwich, và cậu ấy bị kéo vào – Bliss nói – Nhưng dù sao thì đó không phải là sự thật.

Mimi nhún vai. Đây là lần đầu tiên cô nghe về chuyện này, nhưng nó không hề làm cô thấy ngạc nhiên.

- Mình thực sự không biết tại sao cậu lại tốn thời gian cho cậu ta nữa.

- Tại sao cậu lại ghét cậu ấy như thế?

Mimi sững sốt. Đúng. Cô thường phản ứng thái quá với Dylan. Tại sao cô lại ghét cậu ta? Cô không chắc chắn, nhưng cô luôn cảm thấy như vậy và cảm giác của cô chưa bao giờ sai cả. Có cái gì đó ở cậu ta làm cô không thích, chắc chắn là vậy, nhưng cô không thể chỉ ra nó là cái gì.

- Tiện đây mình cũng muốn hỏi, có chuyện gì xảy ra với anh bạn trai của cậu vậy? Trông anh ta cứ như một thầy ma sống lại nhờ phù phép ấy – Bliss nói khi hướng sự chú ý về góc phòng. Anh chàng người Ý cũng theo bọn họ vào đây và lúc này trông anh ta thật thiếu não ở một ô cửa. Tất cả bạn trai của Mimi trông đều như thế - cứ như thể bị mắc bệnh u sầu vậy.

- Mình sẽ nói về anh ta sau.

- Mình sẽ quay lại chỗ bạn trai của mình – Bliss nhấn mạnh.

- Tốt thôi. Nhưng tốt hơn hết là cậu nên có mặt trong buổi họp mặt với Ủy Ban vào sáng thứ hai.

Bliss gần như chẳng nhớ chút gì về chuyện này cả. Cô thậm chí còn chưa chắc chắn là có nên tham gia một ủy ban xã hội kiêu kỳ nào đó hay không, nhưng dù sao thì cô cũng phải nhượng bộ để làm Mimi nguôi giận.

- Chắc chắn rồi.

Mimi nhìn cô bạn rời đi. Thật đáng tiếc. Bliss đang dần dần thoát khỏi sự khống chế của cô. Đáng lo ngại thật. Mimi ghét nhất việc nhóm thuộc cấp nổi loạn. Cô bước ra khỏi nhà vệ sinh, kéo mạnh chiếc cà vạt của anh chàng người Ý để lôi anh ta đi theo cô. Chính lúc này cô nhìn thấy cảnh tượng thứ hai làm cho đầu cô như nổ tung ra.

Anh trai cô, Jack đang trên sàn nhảy với cô gái họ Van Alen, hai người đó đang tay trong tay. Mimi bỗng có cảm giác buồn nôn thực sự.

- Sẽ ổn thôi – Mimi đang nói – Anh ấy chỉ bị ngất thôi. Chúa ơi, bình tĩnh nào Kitty – Anh chàng người Ý, bạn trai của Mimi đang nằm sóng xoài trên nền nhà, hoàn toàn chẳng biết trời đất gì, khuôn mặt cắt không còn giọt máu – Jack, giúp em một tay? – Cô chớp lấy người anh trai đang đứng ở cửa.

Jack vội vàng tới bên cạnh Mimi và giúp dựng anh chàng người Ý ngồi dậy.

Schuyler thấy Jack đang nói một cách giận dữ điều gì đó với Mimi, cô chỉ nghe lỏm được đôi chỗ: “Đứng yên một bên đi... Em có thể đã giết chết anh ta rồi... Hãy nhớ rằng Ban Lãnh Đạo đã nói...”

Schuyler đứng đó, không biết làm gì khi Bliss và Dylan xuất hiện. Dylan nhìn vào đám người đang bu lại.

- Để mình đoán nào, anh chàng đó đi với Mimi Force phải không?

Schuyler gật đầu.

- Mình nghĩ đã tới lúc chúng ta nên rời khỏi đây.

- Đúng đấy – Bliss tán thành.

Schuyler ngoái nhìn Jack lần cuối. Cậu vẫn đang cãi nhau với Mimi. Thậm chí Jack còn không biết là Schuyler đang rời đi.

Nhật kí của Catherine Carver

Ngày 20 tháng 12 năm 1620

Plymouth, Massachusetts

Tính tới nay thì những người đàn ông đã đi được nhiều ngày nhưng vẫn không có tin tức gì cả. Chúng tôi bắt đầu hoảng sợ. Đáng lí họ đã tới đó và bây giờ phải quay về với các tin tức về thuộc địa chứ. Nhưng tất cả đều im lặng. Bọn trẻ bận rộn giúp chúng tôi, chúng tôi còn đọc những quyển sách mang theo để giết thời gian. Giá mà được rời khỏi con thuyền này – một nơi lúc nào cũng ẩm ướt và chật ních, hiềm một nỗi các công trình xây dựng vẫn chưa sẵn sàng để đưa vào sử dụng. Đàn ông được phép lên bờ, còn chúng tôi phải ở lại đây, tại cái nơi tăm tối này.

Tôi bắt đầu lo sợ nhưng phải tự trấn tĩnh rằng chắc chắn mình sẽ biết nếu như John và đoàn người mất tích. Cho tới thời điểm này, tôi chẳng cảm thấy hay nhìn thấy bất kì cái gì trong tầm nhìn. Có một mối nghi ngờ hiện hữu trong thuộc địa đó là chúng tôi có thật sự trốn thoát được hay không. Các tin đồn đang lan nhanh rằng một trong bọn chúng đang ở đây, ẩn núp giữa chúng tôi – việc này khơi lên nhiều lời bàn tán và mối nghi ngờ. Đứa trẻ nhà Billington vẫn đang mất tích, họ nói như vậy. Biến mất. Bị bắt cóc. Nhưng có vài người nhớ là thằng bé đã tham gia Roanoke, vì vậy mà không ai lo lắng. Chúng tôi quan sát, chờ đợi và nín thở.

-C.C

Chương 17:

Kể từ khi có thể nhớ được thì chủ nhật tuần nào Schuyler cũng tới bệnh viện. Khi còn nhỏ cô và bà thường đón taxi tới đây, nơi được coi là nóc nhà của Manhattan. Bây giờ Schuyler đã trở thành khách quen của bệnh viện, thậm chí những người gác cổng chưa bao giờ yêu cầu cô phải có thẻ thăm của bệnh viện, họ đơn giản hóa các thủ tục, vậy nên mỗi lần thấy Schuyler, họ chỉ cần vẫy tay một cái là cô có thể vào ngay. Khi lớn hơn một chút, Cordelia không còn thường xuyên tới bệnh viện cùng Schuyler nữa, vì vậy cô thường phải đi một mình.

Cô đi ngang qua phòng cấp cứu, qua khu tiền sảnh được lắp toàn kính và còn qua cả khu bán quà tặng, bóng bay và hoa. Schuyler mua một tờ báo từ gian hàng rồi quay lại thang máy phía sau. Mẹ cô nằm ở tầng trên cùng, trong một phòng riêng được trang bị đầy đủ, đồ dùng giống như một trong những căn phòng của các khách sạn tốt nhất của thành phố.

Không giống như hầu hết mọi người, Schuyler không thấy bệnh viện buồn chán tí nào. Cô đã tốn rất nhiều thời gian của thời thơ ấu ở đây, lặn lên và lặn xuống các hành lang với một chiếc xe lăn mượn được, chơi các trò trốn tìm với y tá và nhân viên phục vụ. Mỗi chủ nhật cô ăn bữa nửa buổi tại quán ăn tự phục vụ dưới tầng hầm, nơi mà nhân viên phục vụ sẽ chất đầy lên khay thức ăn của bạn nào thịt muối xông khói, nào trứng, nào bánh quế.

Cô đi ngang qua người y tá thường chăm sóc mẹ cô trên hành lang.

- Hôm nay là một ngày tốt lành đấy – Cô y tá thông báo rồi mỉm cười rất tươi với Schuyler.

- Ô, thật tuyệt vời – Schuyler mỉm cười đáp lại. Có lẽ mẹ cô sẽ hôn mê trong suốt cuộc đời của cô mất. Một vài tháng sau khi sinh cô, Allegra đã trải qua một chứng bệnh gọi là phình mạch, thêm vào đó bà còn bị sốc. Vậy nên hiện giờ gần như cả ngày bà nằm yên trên giường, không cử động, chỉ thở.

Tuy nhiên vào những ngày được cho là “tốt lành” thì một điều gì đó sẽ xảy ra như: mí mắt vốn khép lại bỗng khê rung động, một cử động ở ngón chân cái, cái co giật ở má. Thỉnh thoảng mẹ cô còn thở dài chẳng rõ vì lý do gì. Tất cả những điều này chính là những dấu hiệu sống nhỏ nhoi của một người phụ nữ mạnh mẽ đang chống chọi với cái chết đến gần.

Schuyler còn nhớ như in lời chẩn đoán cuối cùng của vị bác sĩ cách đây mười năm: “Tất cả các cơ quan đều đang hoạt động bình thường. Bà ấy hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ trừ một điều. Không biết vì lý do gì mà ý thức của bà khép kín lại. Bà ấy đang ngủ như bao người khác, chỉ là bà không thức dậy thôi và điều đó có nghĩa là não của bà không chết. Các nơ ron thần kinh vẫn đang cháy. Tuy nhiên bà vẫn ở trong tình trạng vô ý thức. Đây quả là một điều thần bí”. Các bác sĩ đều ngạc nhiên tin rằng mẹ cô sẽ tỉnh dậy vì một điều gì đó. “Đôi khi đó là một bài hát. Hoặc là một giọng nói đến từ quá khứ. Thứ gì đó liên quan đến chúng và giờ thức tỉnh chúng. Thật sự bà ấy có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào”.

Tất nhiên Cordelia tin vào điều đó và luôn khuyến khích Schuyler đọc cho Allegra nghe để cho bà có thể cảm nhận được giọng nói của cô và rất có thể sẽ đáp lại.

Schuyler nói cảm ơn với cô y tá và liếc nhìn qua lớp kính cửa sổ vào bên trong, lớp kính này giúp cho y tá có thể kiểm tra bệnh nhân mà không cần quấy rầy họ.

Có một người đàn ông trong phòng.

Cô đặt tay lên nắm đấm cửa nhưng không xoay nó. Schuyler lại nhìn qua tấm kính một lần nữa.

Người đàn ông biến mất.

Schuyler chớp chớp mắt. Thề là cô đã nhìn thấy một người đàn ông. Người đàn ông có mái tóc xám trong bộ comple đen, đang quỳ cạnh giường mẹ cô, nắm bàn tay của bà, lưng quay về phía cửa. Hai vai rung rung trông cứ như thể ông ta đang khóc.

Nhưng khi cô nhìn qua cửa kính một lần nữa thì lại chẳng thấy gì cả.

Đây là lần thứ hai rồi. Schuyler tò mò nhiều hơn là lo lắng. Lần đầu tiên cô thoáng thấy người đàn ông này cách đây vài tháng, khi cô rời phòng để lấy chút nước. Lúc quay lại cô đã giật nảy mình vì thấy có ai đó trong phòng. Liếc nhìn trộm qua ô cửa kính cô thấy một người đàn ông đứng ở gần cửa sổ, nhìn xuống Hudson River(1) bên dưới. Nhưng ngay cái khoảng khắc cô bước vào thì người đàn ông đó biến mất. Cô chưa nhìn được mặt ông ta, chỉ thấy lưng và mái tóc màu xám được chải chuốt gọn gàng.

Lúc đầu ông ta khiến cô sợ hãi, cô tự hỏi hay ông ta là một hồn ma, một thủ thuật của ánh sáng hay chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng của cô? Schuyler có cảm giác là cô biết vị khách không rõ tên và không rõ mặt này là ai.

Schuyler đẩy cửa một cách chậm rãi rồi bước vào phòng. Đặt cuốn *Tờ Chủ Nhật* lên cái bàn cuộn cạnh tivi.

Mẹ cô đang nằm trên giường, hai tay bà khoanh trước bụng. Mái tóc dài, vàng óng, đẹp rực rỡ của bà trải dài trên gối. Bà là người phụ nữ đẹp nhất mà Schuyler từng nhìn thấy. Khuôn mặt bà giống như Đức Mẹ Renaissance Madonna vậy – trong sáng, thánh thiện và thanh bình.

Schuyler bước tới cái ghế cạnh chân giường. Cô lại nhìn khắp lượt căn phòng một lần nữa. Rồi nhìn chăm chăm vào cái phòng tắm mà mẹ cô chưa bao giờ dùng đến. Schuyler lật lật tấm rèm trước cửa sổ mong rằng sẽ tìm được ai đó đang trốn bên trong. Nhưng không có ai cả.

Thật đáng tiếc, Schuyler đành quay lại chỗ ngồi.

Cô mở cuốn *Tờ Chủ Nhật* ra. Hôm nay cô sẽ đọc gì nhỉ? Chiến tranh? Cuộc khủng hoảng dầu mỏ? Cuộc săn bắn ở Bronx? Hay một bài báo khá mới mẻ về cách nấu nướng các món Tây Ban Nha? Schuyler quyết định chọn “Các Phong Cách”, “Các Đám Cưới hay Lễ Kỉ Niệm”. Mẹ cô có vẻ thích những thứ này. Thỉnh thoảng khi Schuyler đọc cho bà nghe “Những Lời Thề” đặc biệt thú vị, các ngón chân của bà ngo nguậy.

Schuyler bắt đầu đọc.

- Hôn lễ của Courtney Wallach và Hamilton Fisher Stevens sẽ được tổ chức ở nhà thờ Pierre vào chiều nay. Cô dâu, ba mươi một tuổi, tốt nghiệp trường Harvard và trường Thương Mại Harvard... - Cô quay sang nhìn mẹ đầy hy vọng.

Chẳng có bất kì cử động nào.

Schuyler cố gắng thêm lần nữa.

- Lễ kết hôn của Marjorie Goldman và Nathan McBride đã được tổ chức tại Tribeca Rooftop vào chiều tối ngày hôm qua. Cô dâu, hai mươi tám tuổi, đang là phó tổng biên tập ở...

Vẫn chẳng có gì thay đổi.

Schuyler tìm kiếm các thông cáo. Chưa bao giờ cô có thể dự đoán được mẹ cô thích gì. Lúc đầu, mẹ cô thích nghe các tin tức về những người nổi tiếng, lễ cưới của những người thừa kế trong các gia tộc lâu đời ở New York. Nhưng như thường lệ, mẹ cô lại thờ dài khi nghe một câu chuyện phiêu lưu của hai lập trình viên máy tính tình cờ gặp nhau ở một quán bar nằm trên Phố Queens.

Suy nghĩ của Schuyler lại quay trở về với vị khách bí ẩn. Cô nhìn bao quát căn phòng một lần nữa, lần này cô phát hiện được một thứ. Những bông hoa ở trên bàn. Một bó huệ tây trong bình pha lê. Đây không phải là những bông hoa cắm chường rẻ tiền mà cô đã mua ở tầng dưới. Những bông huệ tây được cắm rất tinh tế làm tôn lên vẻ thanh mảnh và lộng lẫy của chúng. Hương thơm làm mê đắm lòng người tràn ngập không gian. Buồn cười thật, làm sao mà cô có thể không nhìn thấy chúng ngay từ khi bước vào phòng nhỉ. Ai lại mang những bông hoa này cho một người phụ nữ đang mê man, không thể

nhìn thấy chúng? Ai đã ở đây? Ông ta đã đi đâu? Quan trọng hơn là ông ta đến từ đâu?

Schuyler không biết có nên kể cho bà cô nghe chuyện này không. Cô sẽ giữ bí mật về vị khách chứ không thì bà cô sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn chặn. Cô không nghĩ là Cordelia sẽ chấp nhận việc một người đàn ông lạ mặt tới thăm con gái bà.

Cô quay lại với tờ báo.

- Kathryn Elizabeth DeMenil lấy Nicholas James Hope – Cô liếc nhìn gương mặt bình thần của mẹ. Chẳng có gì cả. Thậm chí là một nếp nhăn trên má cũng không. Hay nụ cười của một hồn ma.

Schuyler nắm lấy bàn tay lạnh giá của mẹ, vuốt ve. Rồi bất ngờ nước mắt lặng lẽ lăn trên má cô. Đã rất lâu rồi cô mới khóc vì mẹ. Nhưng cô không khóc một cách công khai. Người đàn ông mà cô nhìn thấy qua lớp kính cũng khóc như thế này. Căn phòng trống vắng lặng ngập tràn sự thương tiếc, cô không khóc vì bị bỏ rơi mà khóc vì tất cả những gì cô đã mất.

(1) Hudson River: Con sông dài 507 km, chảy từ bắc xuống nam của đông New York

Chương 18:

Ở trường, ngày thứ hai, Oliver trở nên lạnh nhạt với Schuyler. Cậu ngồi bên cạnh Dylan trong quán ăn tự phục vụ mà không dành chỗ cho cô. Cô vẫy tay chào hai người nhưng chỉ có Dylan vẫy tay đáp lại. Schuyler đành ăn chiếc bánh sandwich trong thư viện, cái bánh mì có vị ôi thiu trong miệng cô, khô khốc, đầy bột và lát sau cô không còn cảm giác thèm ăn nữa. Dù cho hai người đã khiêu vũ với nhau vào tối thứ bảy nhưng Jack Force lại cư xử như chưa có gì xảy ra. Cậu ta ngồi với các bạn, với cô em gái và lại giống như trước đây, cậu ta như không quen biết Schuyler – điều này làm cô tổn thương ghê gớm.

Lúc hết giờ cô nhìn thấy Oliver đang cười ngặt nghẽo ở chỗ tủ đựng đồ vì Dylan đang nói điều gì đó. Dylan trao cho cô ánh nhìn chia sẻ.

- Gặp lại sau nhé, anh bạn – Dylan nói và vỗ nhẹ lên lưng Oliver – Gặp lại sau nhé, Sky.

- Tạm biệt, Dylan – Schuyler nói. Ba người – cô, Bliss, Dylan, đã tới nhà hàng Sofia Fabulous Pizza sau buổi khiêu vũ. Họ tìm Oliver, nhưng cậu đã bỏ về từ bao giờ rồi. Chắc chắn cậu ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho họ vì họ đã làm một vài điều mà không có cậu. Đặc biệt hơn, cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho *cô*. Cô biết cậu rõ đến mức có thể hiểu rằng cô đã gây ra sự phản bội nghiêm trọng. Cô đã đi cùng Oliver tới buổi khiêu vũ nhưng người mà cô nhảy cùng lại là Jack Force. Lúc này cậu đang trừng phạt cô bằng cách không coi cô là bạn nữa. Đối với Schuyler tình bạn chẳng khác gì mặt trời cả.

- Hây, Ollie – Cô chào.

Oliver không trả lời. Cậu tiếp tục cắt sách vào trong cặp, không buồn nhìn cô.

- Ollie, thôi mà – Schuyler năn nỉ.

- Cái gì? – Cậu nhún vai, cứ như thể bây giờ cậu mới thấy cô đứng ở đó vậy.

- “Cái gì” là sao? Cậu biết là gì mà – Cô nói, mắt loé lên. Schuyler tức điên lên một phần cũng là do cậu cứ lờ cô đi như thế này. Thậm chí giống như cô không được phép có một người bạn nào khác vậy? Cậu là loại bạn gì thế? – Cậu đã không gọi cho mình cuối tuần rồi. Mình nghĩ là chúng mình sẽ đi xem bộ phim đó.

Oliver cau mày.

- Chúng mình? Mình không nhớ là đã lập ra kế hoạch này. Nhưng sau đó, cậu biết đấy, vài người sẽ thay đổi kế hoạch mà không nói với cậu về chuyện đó.

- Ý cậu là gì?

- Chẳng có ý gì cả - Oliver nhún vai.

- Cậu bức bối với mình vì Jack Force phải không? – Cô căn vặn – Nếu như vậy thì thật vô lí, vô lí hết sức.

- Cậu thích, thích hẳn ta hay là gì gì đó chứ gì? – Oliver hỏi với ánh nhìn nghiêm khắc – Hẳn chẳng khác gì một tên nói dối tồi tệ.

- Cậu ấy không tồi chút nào cả! – Schuyler cãi lại. Thật ngạc nhiên khi cô lại nghĩ về Jack như vậy. Oliver quắc mắt. Cậu hất tóc mái ra phía sau một cách giận dữ.

- Được thôi. Nếu đó là cảm giác của cậu, Pod Person – *Lời công kích của kẻ bắt cóc thân thể* là một trong những bộ phim yêu thích của họ. Trong bộ phim, những người tôn giáo thuộc một thế giới khác đã thay thế tất cả những người thú vị. Pod People là tên họ dùng để gọi những nhà quý tộc giống như người máy của họ, những người luôn được bám sát bởi những người xung quanh họ: túi xách hiệu Marc Jacobs! Mái tóc thẳng đuột kiểu Nhật! Jack Force!

Schuyler cảm thấy bị buộc tội vì những điều mà thậm chí cô còn không thể hiểu. Nghĩ Jack Force là một người tốt là một việc thật kinh khủng ư? Được rồi cậu ấy BMOC, người lớn nhất – cô phải thừa nhận – và đúng, được rồi, vì vậy mà cô đã từng bấu víu với nhóm của Jack Force ở trường khi họ nghĩ là cậu ta có thể đi trên mặt nước. Hoàn toàn dự đoán được điều này với những người như Jack. Cậu ấy thông minh, đẹp trai và vạm vỡ; cậu ấy có thể làm được mọi thứ mà chẳng phải nỗ lực gì cả. Nhưng chỉ vì cô quyết định không ghét Jack nữa không làm cô trở thành một robot không thể quyết định.

- Cậu chỉ ghen tức mà thôi – Cô buộc tội.

- Vì cái gì? – Mắt Oliver mở lớn và mặt cậu tái đi.

- Mình không biết, nhưng đúng là thế - Cô đập lại, nhún vai trong bất lực. Đó luôn là đôi mắt xanh của quỷ phải không? Schuyler thừa nhận, ở một mức độ nào đó, Oliver ước được giống Jack. Được tôn sùng. Như Jack.

- Được rồi – Cậu nói một cách mỉa mai – Mình ghen tị với khả năng đuổi bắt một quả bóng mà chỉ cần chỉ tay năm ngón – Cậu cười nhạo.

- Ollie, đừng như vậy mà. Làm ơn đi, được không? Mình thật sự muốn nói với cậu về chuyện này, nhưng ngay bây giờ mình có một cuộc gặp mặt – giữa mình và Ủy Ban...

- Cậu vào Ủy Ban? Oliver hỏi với vẻ nghi hoặc – *Cậu á?* – Trông Oliver cứ như chưa bao giờ nghe được chuyện gì lỗi bịch như thế này trong đời.

Điều này không thể tin được đến thế sao? Schuyler đỏ ửng mặt vì thẹn. Có thể cô chẳng là gì cả, nhưng gia đình cô đã từng có danh tiếng, điều ngu ngốc này không phải là tất cả?

Nhưng dù sao Schuyler cũng vẫn ghét được vào trong đó... Oliver phải thấy được điểm này. Bản thân Schuyler rất hoang mang vì không biết tại sao cô lại được chọn, dù cho điều này lại làm xuất hiện ánh mắt hài lòng của bà cô – khi cô được nhận cái phong bì màu trắng dày bịch ấy vào một buổi chiều mấy hôm trước. Cordelia cũng từng có cái nhìn như thế khi những dấu vết trên cánh tay cô xuất hiện lần đầu tiên. Cứ như thể đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy cháu gái vậy. Cứ như thể bà tự hào về cô.

Thậm chí cô còn không kể cho Oliver về chuyện này vì rõ ràng cậu không nhận được một phong bì như thế, Schuyler biết vì cậu chẳng bao giờ giấu diếm cô điều gì. Cô thấy kì quặc làm sao khi Oliver không được chọn vào Ủy Ban, bởi vì gia đình cậu ấy làm chủ gần như một nửa Upper East Side và nắm giữ toàn bộ hạt Dutchess.

- Ủ, buồn cười lắm, ha... ha, đúng không? – Schuyler công nhận.

Khuôn mặt Oliver danh lại. Về câu có lại xuất hiện. Cậu lúc lắc đầu:

- Vậy là cậu đã không nói với mình? – Oliver nói – Bắt đầu từ bây giờ thậm chí mình còn không biết cậu là ai nữa.

Schuyler nhìn Oliver đi xuống tiền sảnh, xa dần. Mỗi bước đi của cậu như tạo lên vực thẳm lớn ngăn cách hai người. Oliver là người bạn quan trọng nhất của Schuyler. Cậu là người cô tin tưởng hơn bất cứ ai trên thế giới này. Làm thế nào mà cậu lại trở nên lạnh nhạt với cô? Cô biết vì sao cậu giận. Từ trước tới nay, hai người luôn làm việc cùng nhau. Vậy mà cô lại được mời vào Ủy Ban còn cậu thì không. Con đường của hai người đột nhiên bị tách ra. Schuyler cho tất cả chuyện này thật ngớ ngẩn. Cô sẽ tới buổi gặp mặt chỉ vì bà cô muốn vậy, sau đó cô sẽ xin ra khỏi hội. Lẽ dĩ nhiên chẳng có gì ở Ủy Ban cô thấy hứng thú cả.

Chương 19:

Thật là thú vị khi nhìn những Ma Cà Rồng Mới Te trông hoảng sợ như thế nào. Mimi nhớ lại mình cũng ngồi trong căn phòng này vào năm ngoái, lúc đó cô nghĩ mình được mời đến để lập kế hoạch cho buổi khiêu vũ Four Hundred Ball hàng năm (Về các đề tài sẽ được nói đến? Trang trí cho khung cảnh lịch sự ra sao? Giấy mời thì thế nào?) chắc chỉ có thế thôi. Tất nhiên là Jack biết vài điều về việc này, chẳng có gì qua được mắt anh trai cô.

Mimi cũng có vài hồi tưởng – các kí ức cứ len lỏi vào người cô mà không hề báo trước. Giống như cái lần cô ở trong Vườn Nho Của Martha, lúc đó thay vì ở bên ngoài Con Chó Đen thì cô lại có cảm giác mình đang ở bên ngoài một ngôi nhà trong một trang trại nào đó, mặc một cái váy vải bông kẻ rất gớm ghiếc... làm sao mà tin được điều này cơ chứ. Hay là cái lần cô đang làm bài kiểm tra tiếng Pháp trong khi cô chưa học một chút gì, ấy vậy mà tự nhiên cô có thể diễn đạt trôi chảy và chính xác các thứ ngôn ngữ này.

Mimi tự cười bản thân mình vì những kí ức đó, rồi quay sang nhìn các thành viên của Ủy Ban Lâu Năm, mẹ cô ở giữa, họ bước vào trong phòng, các gót giày hiệu Blahnik của họ kêu cách cách nhưng nhẹ nhàng trên nền nhà được lát đá cẩm thạch hình hoa hồng. Tất cả im lặng. Những người phụ nữ với cái mũ ni được chau chuốt cẩn thận khẽ cúi chào những người khác và vui vẻ vẫy tay với những đứa con của họ.

Phòng Jefferson là căn phòng ở trước lối vào tòa nhà Flood, xây dựng theo phong cách Monticello, một món quà cho vị tổng thống thứ ba. Có trần nhà cao, cấu trúc theo kiểu mái vòm của thánh đường, các bức chân dung cá nhân của Gainsborough, và ở giữa phòng là một cái bàn tròn, nơi mà các thành viên mới đang ngồi với dáng vẻ chán nản hoặc sợ hãi. Mimi không biết được tất cả những thành viên mới vì một vài trong số họ đến từ trường khác. Chúa ơi, đồng phục của trường Nightingale xấu tệ, cô nghĩ vậy. Những thành viên còn lại trong Ủy Ban Nhỏ Tuổi đang ngồi trên các bàn nghiên cứu hoặc đang đứng dựa lưng vào các cửa sổ hay đứng khoanh tay, lặng lẽ quan sát. Điều duy nhất làm cô chú ý, anh trai cô, Jack lại hạ cố đến đây làm cho họ cảm thấy vinh dự vì sự hiện diện của anh.

Vậy là rốt cuộc Ban Lãnh Đạo cũng nghĩ tới cô gái họ Van Alen đó. Việc này thật kì quặc. Mimi không có bất kì một kí ức nào về cô gái này trong quá khứ của cô, thậm chí là ở Plymouth cũng không có. Cô ta phải ở một nơi nào đó, Mimi cố đào sâu vào tiềm thức. Khi Mimi nhìn quanh căn phòng, cô có thể thấy hình ảnh của vài người đã từng có trong kí ức của cô. Ví dụ như Katie, Sheridan đã từng là một người bạn – họ được xếp vào trong những cô gái thượng lưu của năm 1850 và Lissy Harris là một người phục vụ trong đám cưới của cô không lâu sau trong năm đó. Nhưng trường hợp này không đúng với Schuyler.

Còn Jack, hai người đã ở bên nhau còn hơn cả anh em. Anh là gương mặt duy nhất mà cô luôn luôn

nhìn thấy, chờ đợi trong mọi lần hóa thân trong quá khứ của cô. Nếu cô luyện tập với suy nghĩ của mình, có lẽ cô có thể truy cập được vào chỗ sâu kín nhất trong lịch sử của mình, quay lại cái lúc mới được tạo thành, ở Ai Cập trước cả các đợt triều cường.

Bà Priscilla Dupont, một gương mặt nổi tiếng trên các tạp chí xã hội của thành phố và có ảnh hưởng lớn về mặt tài chính xã hội đằng sau những cơ quan văn hóa uy nghiêm nhất của New York, đang bước vào. Giống như những người phụ nữ ở đằng sau bà, đáng người mảnh khảnh đến khó tin với kiểu búi tóc nhỏ tạo nên khuôn mặt không đường nét. Bà có một dáng vẻ riêng khi mặc bộ comple màu đen hiệu Caroline Herrera với những đường may sắc sảo. Khi đã ngồi vào chỗ đứng đầu, bà yêu cầu mọi người tập hợp.

- Chào mừng tới buổi gặp mặt đầu tiên trong mùa của Ủy Ban Ngân Hàng Máu New York – Bà nói rồi mỉm cười ân cần – Chúng tôi rất tự hào vì sự hiện diện của tất cả các bạn ở đây.

Mimi rất hiếm khi chịu nghe các bài thuyết trình thông thường về việc liên kết giữa trách nhiệm công dân với sự giúp đỡ cao quý, và liệt kê nhiều lợi ích mà ủy ban cung cấp cho cộng đồng của họ. Ví dụ như các tiệc khiêu vũ hàng năm sẽ tạo nên một số quỹ khổng lồ cho các công trình nghiên cứu về máu, công hiến cho việc tiêu diệt các loại bệnh về máu như AIDS và bệnh máu khó đông. Ủy Ban thành lập các bệnh viện, các cơ quan nghiên cứu, và trở thành phương tiện trong việc gây quỹ cho việc nghiên cứu tế bào thân (trong tủy sống) và các cải tiến khác về thuốc. Sau bài diễn văn thông thường ấy, bà Dupont nhìn chăm chú vào mười người trẻ tuổi đang ngồi tại cái bàn đó.

- Tuy nhiên việc giúp đỡ người khác không phải là việc duy nhất mà Ủy Ban làm.

Sự im lặng chờ đợi bao trùm xung quanh.

Bà Dupont nhìn chăm chú từng học sinh trước khi nói.

- Các bạn được mời tới đây ngày hôm nay bởi vì các bạn là những người đặc biệt – Giọng của bà trở nên du dương, mượt mà và thật quý phái giống như lần trước.

Mimi thấy Bliss có vẻ không thoải mái lắm. Cô đã tỏ ra tiếc rẻ cho Bliss về chuyện Dylan, cậu chàng chính là mồ chôn của cô ta. Bliss lại còn dọa sẽ bỏ không tới cuộc gặp mặt này. Nhưng dù thế nào thì Mimi đã giúp thay đổi suy nghĩ của cô nàng.

- Một vài người trong các bạn có thể đã chú ý tới những thay đổi tất yếu của cơ thể. Bao nhiêu trong các bạn đã thấy những vết màu xanh trên cánh tay? – Bà hỏi.

Có vài cánh tay giơ lên, những cánh tay sáng rực với ánh sáng màu xanh ngọc đang chiếu qua làn da của họ.

Bà gật đầu.

- Tốt. Đó chính là lúc máu xuất hiện.

Mimi nhớ lại cái cảm giác mình đã mê đi như thế nào khi những vết đó xuất hiện lần đầu tiên. Chúng có hình dáng phức tạp và giống như hoa văn chạy dọc lên và xuống từ vai cho đến cổ tay cô. Jack cũng chỉ cho cô thấy những hình trên tay anh, nó cũng tương tự như vậy, phải chăng đây là sự trùng hợp nhưng thực sự không phải như thế... nếu như họ để hai cái dấu đó sát lại gần nhau, các dấu vết đó tương xứng một cách hoàn hảo.

Những đường vân máu ấy là một bản đồ về lịch sử con người họ... máu đang tự đòi quyền lợi cho chính nó, Sangre Azu, cái đánh dấu chúng như một loại của bạn, bà Dupont thông báo với họ.

- Vài người trong các bạn thấy được mình tự nhiên có khả năng làm được nhiều việc rất tốt. Các bạn đã từng chú ý đến việc mình có thể hoàn thành xuất sắc các bài kiểm tra mà không cần học bài chưa? Kí ức của các bạn như những bức ảnh chụp nhanh phải không?

Nhiều cái gật đầu và vài lời lầm bầm.

- Ai đã từng có lúc cảm thấy đôi khi thời gian trôi quá nhanh hoặc quá chậm không?

Mimi gật đầu. Đó chính là một phần của nó... các kí ức đẩy bạn từ hiện tại tới quá khứ. Bạn đang đi bộ trên một đường phố, suy nghĩ về công việc của mình, và bất ngờ bạn lại đang đi trên một con đường như thế nhưng ở một thời gian khác. Chuyện này giống như đang xem một bộ phim hấp dẫn, Mimi nghĩ, chỉ trừ một điều bạn chính là diễn viên ngôi sao trong bộ phim đó.

- Các bạn cảm thấy bản thân có thể ăn mọi thứ mà vẫn không tăng cân dù chỉ một chút phải không?

Vài cô gái cười khúc khích. Một sự trao đổi chất tốt, những Máu Đỏ sẽ nghĩ vậy. Mimi cũng tự khúc khích cười với bản thân. Cứ như thể là mọi người có thể tùy thích ăn bao nhiêu bánh nướng nhỏ phết lớp kem phủ mà vẫn gầy như cô. Đây là một trong những điều mà cô thích về việc là một thành viên của Gia Tộc Ma Cà Rồng. Một điều may mắn. Cho những người được chọn.

- Hương vị của các loại thịt được nấu chín trở thành những thứ không thể chịu được. Bạn bắt đầu thêm những thứ còn sống, đẫm máu.

Có nhiều cái nhìn không thoải mái quanh bàn. Trông Bliss tái đi một cách đặc biệt. Mimi không biết có ai từng trải qua những điều mà cô đã từng chưa... ngày hôm đó, cô đã ăn ngẫu nhiên mấy miếng thịt sống; vục mặt vào trong đó cho tới khi máu nhỏ giọt trên cằm và lúc ấy trông cô chẳng khác gì một bệnh nhân tâm thần. Từ những cái nhìn xung quanh bàn, Mimi cá là chuyện đó đã xảy ra với vài người.

- Câu hỏi cuối cùng: bao nhiêu người trong các bạn đã nhặt được một con thú cưng vào năm ngoái? Những con chó, rất đặc biệt phải không?

Mọi người đều giơ tay lên. Mimi nghĩ về lúc cô nhặt được con Pookie (giống chó su của Trung Quốc) trên bãi biển ở Hamptons, còn Jack thì nhặt được con Patch cũng vào một buổi tối như thế. Bố của họ đã rất tự hào về chuyện này.

- Bao nhiêu trong số những con chó đó thuộc giống chó săn?

Chỉ duy nhất Schuyler giơ tay. Mimi nhăn mặt. Anh trai cô, Jack cũng có một con chó thuộc loại chó săn – đẳng cấp cao nhất. Việc này khiến cho người ta bực mình.

- Tất cả chúng tôi, những người có mặt ở đây, có thể nói với các bạn rằng các bạn không phải lo lắng gì cả. Toàn bộ những gì các bạn đang trải qua là hết sức bình thường. Bởi vì cũng giống như tôi, như các bạn của bạn và như những người bạn đang ngồi ở sau bạn, họ hàng của bạn, các bạn là một phần trong một truyền thống dài và cao quý Bốn Trăm Năm.

Bà Dupont bật ngón tay tanh tách và rồi tắt cả đèn trong phòng phụt tắt. Nhưng Mimi, cũng như tất cả các thành viên của Ủy Ban vẫn tỏa sáng. Họ có một cái đèn ino làm nổi bật khuôn mặt của họ. Cứ như thể tất cả chúng đều được làm từ loại đá hoa cương màu trắng mờ.

- Điều này được gọi là *illuminata*, nó là một trong những món quà của chúng tôi, cái sẽ giúp chúng ta trong bóng tối và làm chúng ta có thể nhìn thấy được người khác.

Một vài học sinh hét lên.

- Chẳng có gì phải lo lắng cả. Các bạn được an toàn ở đây, vì chúng tôi ở đây.

Giọng của bà trở lại âm điệu du dương như đang thôi miên người nghe.

- Đó là tất cả những gì trong Chu Kỳ Xuất Hiện. Các bạn là những thành viên mới nhất của Gia Tộc Ma Cà Rồng. Ngày hôm nay chỉ là buổi giới thiệu cho các bạn về lịch sử bí mật của các bạn. Xin chào mừng tất cả các bạn bước vào cuộc sống mới.

Khuôn mặt của các sinh viên lộ rõ đường nét của một cú sốc. Mimi nhớ lại mình đã cảm thấy kinh khủng như thế nào, nhưng không phải vì cô sợ Ủy Ban – đó chỉ làm một loại của sự khiếp sợ - một nỗi

khiếp sợ phức tạp hơn nhiều. Nỗi khiếp sợ vì cuối cùng cũng biết được sự thật mình là ai. Cô lại nhìn thấy nỗi sợ hãi như thể trên khuôn mặt của những thành viên mới nhất.

Họ đang dần thân vào cuộc hành trình đi tới nơi sâu nhất trong chính bản thân họ.

Chương 20:

Ma Cà Rồng ư?

Họ mất trí rồi sao?

Ủy Ban chỉ là một mặt nạ, che giấu cho một bầy những con quỷ chuyên đi hút máu người? Vì vậy họ không chỉ là những người có vai vế trong xã hội. Họ không chỉ là những đứa trẻ giàu có. Họ không gây trở ngại vì có thể nôn ra tất cả những gì đã ăn. Và họ không xuất sắc trong các lĩnh vực hoặc khỏe đến mức không thể tin nổi hoặc thông minh một cách khác thường bởi họ được trời phú cho; đó là vì – và điều này thật nực cười – họ *không thể chết*?

Schuyler đã chứng kiến toàn bộ sự việc, cái nghi lễ tôn giáo này khiến cô vừa kinh sợ lại vừa như bị thôi miên. Bất cứ cái gì cô nghĩ cô đều kí tên, nhưng tất nhiên không phải cái này. Cô phải rời khỏi nơi đây thôi. Cô đẩy cái ghế về phía sau và định rời khỏi căn phòng.

Nhưng cô do dự... rồi lại ngồi xuống. Làm như vậy thì thật khiếm nhã và ngu ngốc. Họ đang nói về quá nhiều điều, những điều có thể giải thích được mọi chuyện. Các vết lằn màu xanh trên cánh tay cô chẳng hạn. Nhìn bề ngoài thì máu của họ trông như đang tỏa sáng dưới làn da vì nó bắt đầu tự khẳng định mình, bắt đầu liên kết lại với các kí ức, những hiểu biết, sự từng trải của họ trong quá khứ. Bởi lẽ máu của họ vẫn sống – đó chính là điều làm họ không thể chết – kể từ khi bắt đầu cho tới nay máu họ đã có thời hàng nghìn năm tuổi, nắm giữ các dữ liệu sống của ý thức bất tử. Nó có ý chí của riêng mình và phát triển giống như một người thuộc Gia Tộc Ma Cà Rồng, điều này có nghĩa là bạn có thể học cách truy cập và điều khiển nguồn kiến thức mệnh mông, vô tận sẵn có bên trong chính bản thân mình.

Cơ thể con người của bạn sẽ chết sau một trăm năm, và sau đó bạn nghỉ ngơi, tiến hóa đến khi họ gọi bạn dậy cho giai đoạn kế tiếp của chu kì. Hoặc bạn có thể chọn không nghỉ ngơi, thay vào đó vẫn duy trì cái cơ thể phàm tục đó để trở thành Enmortal – giống như một vài người trong Các Trưởng Lão, nhưng bạn phải chịu nhận một sứ mệnh đặc biệt. Hầu hết các Máu Xanh đều tuân theo chu kì. Họ gọi đó là gì? Có ba giai đoạn trong đời sống của một Ma Cà Rồng: Xuất Hiện, Tiến Hóa, và Trục Xuất.

Và một chút về những con chó săn – Schuyler không thể tranh cãi về điều này. Một ngày nọ, con Xinh Đẹp theo cô về nhà và con vật này dường như đã trở thành một phần của cô. Bà Dupont giải thích rằng các vị thần khuyến quen thuộc thực sự là một phần linh hồn của họ, chúng tới thế giới này để bảo vệ họ. Những năm từ mười lăm cho đến hai mươi một tuổi là khoảng thời gian được gọi là Những Năm Mặt Trời Lặn đối với Máu Xanh – đó là khoảng thời gian nguy hiểm nhất trong Chu Kỳ Xuất Hiện khi họ rời bỏ cơ thể con người để trở thành một Ma Cà Rồng. Bảng Kê Khai Dòng Máu dẫn đến sự sốc kí ức, hiện tượng chóng mặt, đau ốm làm cho họ yếu đi, những con chó chính là những thiên thần bảo vệ, chăm sóc họ và đảm bảo chắc chắn Ma Cà Rồng sẽ được an toàn để tiến hóa.

Dẫu vậy tất cả mọi thứ vẫn thật không thể tin được. Schuyler tự thuyết phục bản thân rằng Ủy Ban đang chơi một trò đùa trong lễ hội Halloween khi họ ngồi sáng như thế này. Thậm chí cả Jack nữa. Vậy đây là lí do tại sao Jack lại phát sáng trong cái buổi tối khiêu vũ đó. Tại sao cô lại có thể nhìn thấy cậu trong bóng tối.

Chờ cho tới khi cô nói với Oliver chuyện này!

Nhưng than ôi. Cô không được phép làm vậy. Máu Đỏ - Những con người bình thường – Họ không thể biết. Dù cho những vị thần quen thuộc loài người... là những người mà bạn cử hành một vài nghi thức

La Tinh... thật ngon lành cho việc hút máu... họ có thể biết, nhưng các nghi thức sẽ làm cho họ quên nó đi hay một cái gì đó. Có một loại nước hoa chứa thuốc ngủ trong quá trình tiến hành sẽ làm cho con người quên đi và luôn trung thành với Máu Xanh. Schuyler không thể tưởng tượng là mình sẽ muốn hút máu của một ai đó. Đây dường như là một việc vô cùng gớm ghiếc. Nhưng dù thế nào thì cô cũng không thể nói chuyện này với Oliver vì cậu không còn nói chuyện với cô nữa.

Tiếp sau đó là tất cả những luật lệ nhằm không chế việc hút máu... như việc bạn chỉ có một vài thần linh quen thuộc riêng trong một lần và dĩ nhiên là bạn chỉ được phép sử dụng họ sau bốn tám giờ. Hình như cuộc sống của một Ma Cà Rồng không hoàn toàn giống với tất cả những gì cô đã được đọc trong sách báo hay xem trên ti vi, đó chỉ là những câu chuyện được tạo ra bởi Nhóm Âm Mưu nhằm đánh lạc hướng câu chuyện, một tập hợp của Ủy Ban đã hiến tặng để giữ cho Máu Đỏ không biết về sự tồn tại thực sự của họ. Một Máu Xanh Hungari với những lí giải rùng rợn về trò đùa và là nguyên nhân của thần thoại “Bá Tước Dracula”. Âm Mưu reo rắc những thông tin sai lệch. Tất cả những thứ mà người ta cho là có thể giết chết Ma Cà Rồng – cây thánh giá, tỏi, ánh mặt trời – đều chỉ là bịa đặt. Đây là trò đùa của họ.

Vì vậy, theo Ủy Ban, chẳng gì có thể giết được Ma Cà Rồng. Chẳng có gì cả. Cái chết đơn thuần chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Schuyler khám phá ra được nguyên nhân mà Máu Xanh không thích cây thánh giá vì nó làm cho họ nhớ lại sự sụp đổ, việc bị trục xuất ra khỏi vương quốc Thiên Đường (Những người này thực sự bị đánh lừa, bản thân Schuyler nghĩ vậy. Thật ra họ nghĩ họ là những thiên thần cổ xưa hay cái gì đó. Những thứ mà con người luôn tôn thờ. Tăng thêm những người giàu có tự đề cao bản thân). Họ tránh tỏi đơn giản chỉ vì mùi của nó. Bà Dupont đã liên tục rót vào đầu họ rằng Ma Cà Rồng là một chủng tộc đẹp đẽ và trí tuệ như thế nào, họ trông xinh đẹp và hài hòa hơn tất cả ra sao (và rằng điều đó loại trừ các món ăn của Ý?). Về phần ánh nắng mặt trời – à, lại là chuyện nhắc họ nhớ lại thiên đường nơi họ bị trục xuất, nhưng hầu hết các Ma Cà Rồng đều rất yêu mặt trời – vì vậy rất nhiều kẻ giết người nghiêm trọng thường rơi vào các thành viên của Ủy Ban.

Họ sống mãi mãi, nhưng không giống như con người, và cũng chẳng giống về thời gian. Họ chỉ có Bốn Trăm Năm cho mỗi Chu Kỳ. Họ có thể ăn thức ăn, nhưng hầu hết chỉ vì đó là một thói quen, hay đơn giản họ ăn vì đó là một hành động mang tính xã hội. Một khi họ tới độ tuổi chín chắn thì máu người là thứ duy nhất được dùng để dung nạp năng lượng. Schuyler khám phá ra rằng việc đưa con người tới cái được gọi là Bệnh Viêm Phổi Giai Đoạn Cuối – rút toàn bộ máu ra khỏi cơ thể họ, thực sự đang giết người – là điều cấm kị nhất. Nó trở thành điều răn đe đầu tiên trong Luật Ma Cà Rồng – không được cố ý gây tổn hại cho những thần linh loài người quen thuộc của họ.

Vì loài người chỉ có thể bị mất một lượng máu nhất định, hầu hết các Máu Xanh đều có một vài thần linh quen thuộc là loài người, người mà bị họ xoay như chong chóng trong kế hoạch bảo dưỡng của họ, trong cái chiêu bài về những chuyện tình. Vì vậy đó chính là lí do tại sao Mimi lại có nhiều bạn trai đến như vậy. Đây chính là một phần trong phong cách sống của Ma Cà Rồng. Và Kitty Mullins – phải chăng là một trong những vị thần loài người quen thuộc của Jack? Chắc chắn là vậy rồi vì Kitty không thuộc nhóm được tập hợp ở đây. Thật bất ngờ là Schuyler lại không thấy quá ghen tị với Kitty Mullins. Cô cảm thấy tiếc cho cô ta.

Ban Lãnh Đạo nói với họ rằng sứ mệnh trước hết của họ là tiếp tục quay vòng vượt qua chu kỳ Xuất Hiện để tiến hóa với một điểm mà Chúa có thể tha thứ và cho phép họ quay trở lại với thiên đường. Được thôi.

Schuyler không tin dù chỉ một từ về chuyện này. Đây chắc hẳn là một ý kiến chán ngắt và chẳng thấy vui vẻ chút nào của một trò đùa ngu ngốc. Cô thực sự mong chờ một cái camera lòi ra từ một trong

những cái học tử. Nhưng mọi người lại đang lâm bầm, một vài người ngồi bên cạnh cô thì đang khóc ngon lành vì được giải tỏa.

- Minh đã rất lo lắng vì cứ nghĩ mình bị điên – Schuyler nghe Bliss Llewellyn nói.

Các giấy tờ mà họ đã kí cũng chính là bản cam kết của họ với Luật Ma Cà Rồng. Bộ Luật này giống như Mười Điều Răn Của Ma Cà Rồng – pháp luật của sự sáng tạo – và lẽ dĩ nhiên là họ bị chúng ràng buộc.

Thứ hai hàng tuần, họ sẽ được học thêm về lịch sử cũng như cách điều khiển sức mạnh của họ. Sức mạnh của Ma Cà Rồng thể hiện bằng nhiều cách khác nhau, thông thường là thông minh hơn và có sức mạnh siêu nhiên. Hầu hết Ma Cà Rồng đều đọc được ý nghĩ của loài người, nhưng chỉ với những Ma Cà Rồng mạnh nhất mới có thể điều khiển được suy nghĩ, nếu họ làm việc đó bắt buộc thì họ sẽ trở thành những sinh vật yếu ớt hơn. Một vài Ma Cà Rồng còn có khả năng thay đổi bề ngoài theo ý muốn. Nhưng quyền lực hiếm có nhất trong họ chính là khả năng ngừng thời gian, tuy nhiên theo như sách sử đã ghi chép lại thì chỉ có một Ma Cà Rồng duy nhất từng thể hiện được khả năng này, điều này chỉ xảy ra một lần duy nhất trong suốt các thập kỉ mà họ ở trên trái đất này.

Các cuộc gặp mặt này được dự định nhằm giúp những Ma Cà Rồng trẻ hơn lựa chọn mục đích cho chu kì. Schuyler học được rằng các thành viên trong Gia Tộc Ma Cà Rồng là những người đứng sau các cơ sở của gần như toàn bộ tài nguyên xã hội của thành phố New York, bao gồm Bảo Tàng Nghệ Thuật Metropolitan, Bảo Tàng Nghệ Thuật Hiện Đại, trang web Frick Collection, Bảo Tàng Nghệ Thuật Quốc Tế Hiện Đại Guggenherim, Công Ty Ba Lê Thành Phố New York và Opera Metropolitan. Máu Xanh có mặt trong các bộ, là các ủy viên ban quản trị được thuê, các quỹ. Tiền của Ma Cà Rồng được giữ trong tất cả những nơi tuyệt vời nhất hiện nay.

Bà Dupont giải thích rằng khi họ đã già dặn hơn, họ có cơ hội được phục vụ trong tất cả các cơ quan khác. Lẽ dĩ nhiên, thế hệ Ma Cà Rồng trẻ đang tạo ra ảnh hưởng, thành lập Save Venice ball, các buổi tối Các Nhà Sư Tập Trẻ tại Whitneys, và những lợi ích cho High Line, bên cạnh những lý do đáng giá khác.

Ồ, và tất nhiên là họ cũng đang lập kế hoạch cho buổi khiêu vũ hàng năm. Tiệc khiêu vũ xã hội lớn nhất trong năm, được tổ chức ở phố Regis Hotel Ballroom trong tháng mười hai, đây là một trong những truyền thống đã bắt đầu trong suốt Thời Kỳ Giàu Có bởi một nhóm Ma Cà Rồng. Sau đó nó được gọi là Buổi Khiêu Vũ Quý Tộc.

Nhưng Schuyler vẫn chẳng tin chút nào. Sau khi họ được giải tán, một vài thành viên mới nhất đứng túm tụm lại hỏi những người năm ba và cuối cấp thêm vài câu hỏi. Schuyler nhanh chóng bước ra ngoài. Cô không hề biết có một người đang đi theo cô.

Cậu ta xuất hiện ngay trước mặt cô mà chẳng buồn báo trước.

- Chào – Jack Force cười. Mái tóc của cậu rối bời một cách đáng yêu như thường ngày, cùng với đôi mắt màu xanh ngọc lục bảo trên khuôn mặt đẹp như tạc.

- Chúa ơi, làm thế nào mà cậu có thể làm được điều đó? – Schuyler hỏi.

Jack nhún vai.

- Họ sẽ dạy cho cậu. Đây chỉ là một trong nhiều thứ mà chúng ta có thể làm thôi.

- À, “chúng ta” sẽ không quanh quẩn gần đây để tìm ra đâu – Schuyler nói, rồi cô hích Jack sang một bên.

- Schuyler đợi đã.

- Tại sao?

- Người ta không dự đoán được mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này. Cuộc gặp gỡ này được triệu tập quá sớm. Thông thường thì sẽ gặp mặt vào mùa xuân cơ. Và bởi vì sau đó gần như tất cả mọi người đều sẽ hiểu được chuyện này, từ những kí ức. Cậu sẽ bắt đầu biết cậu là ai trước cả khi ai đó nói cho cậu. Cuộc gặp mặt chỉ là thủ tục thôi. Thường thì khi cậu được đưa vào Ủy Ban thì cậu đã biết rồi.

- Cái gì?

- Mình biết nhiều thứ. Nhiều điều để luận giải. Cậu còn nhớ buổi tối ngày thứ bảy chứ? Khi chúng ta nhảy với nhau đó? Chúng ta đã nhìn thấy nó vì nó đã từng xảy ra trước đây. Mọi thứ bà ấy nói đều là sự thật.

Schuyler lắc đầu. Không. Cô sẽ không để cho họ lừa cô. Họ có thể uống thức uống pha rượu alcohol – Aid ở trong đó nhưng đầu cô vẫn vững vàng. Những thứ giống như Ma Cà Rồng, cuộc sống quá khứ hay sự bất tử không hề tồn tại trong thế giới thực này. Hơn nữa Schuyler lại là một thành viên đã đóng lệ phí cho thế giới thực rồi. Cô không muốn tham gia vào Cái Đám Điên Rồ này thêm một lần nào nữa.

- Hãy làm như thế này – Jack nói rồi gõ gõ vào gương mặt mình, di chuyển tới chỗ quái hằm.

- Tại sao?

- Cậu đáng lẽ nên bắt đầu cảm thấy chúng. Ở ngay đây – Cậu nói, ấn một ngón tay cái, hướng ngón tay theo từng đường nét của gương mặt.

- Ở đó?

- Ừ... Mình biết, Máu Đỏ nghĩ là chúng nằm ở chỗ cái răng nanh của chúng ta nhưng đó cũng chỉ là một điều nữa mà Âm Mưu đã tạo nên. Răng khôn của chúng ta là những cái ở bên trong.

- Răng khôn? Chúng giống như những cái răng mà y sĩ đã nhổ đi á? – Schuyler hỏi và cố gắng không mở to đôi mắt.

- À, mình quên mất, đó cũng là cách Máu Đỏ gọi chúng. Không, còn sâu xa hơn thế nhiều. Họ đã đánh cắp thuật ngữ của chúng ta, nhưng hai cái không giống nhau. Thôi được, cố gắng nào. Chúng sẽ xuất hiện ngay xung quanh chỗ này thôi.

Schuyler đảo mắt. Nhưng cô cũng vẫn thọc ngón tay vào trong miệng, cố gắng xem xét xem có thứ gì như Jack nói không.

- Không có. Không có gì cả... Ồ... - Ở bên dưới một chiếc răng nhỏ nhắn cô chưa bao giờ để ý tới trước đây, cùng một hướng, cô cảm thấy có một cái gì đó sắc sắc.

- Nếu câu tập trung cậu có thể làm nó lộ ra.

Schuyler lướt ngón tay xung quanh chúng và hình dung ra chiếc răng nanh đang dài ra, nhú khỏi lợi. Thật kinh khủng, một cái răng nanh nhỏ nhưng sắc bắt đầu nhú ra và tróc xuống dưới.

- Cậu có thể học cách để kéo dài hay rút ngắn nó lại.

Schuyler đã làm được, ngón tay cô cảm nhận được độ sắc giống như kim của cái răng. Trong lòng cô cảm thấy bứt rứt không yên vì cảm giác thích thú không thể kiểm soát này.

Bởi vì đây là lần duy nhất ngay sau khi phủ định cô đã nhận ra nó.

Cô là một Ma Cà Rồng. Bất tử. Nguy hiểm. Những cái răng nanh của cô đủ sắc để có thể hút máu của những con người đang sống sau khi chọc thủng làn da của họ. Cô ấn cái răng lại từ từ và cảm thấy hơi đau khi cái răng biến mất.

Cô thực sự là một thành viên trong *bọn họ*.

Chương 21:

Ngay khi cuộc họp mặt được hoãn lại, Bliss vẫn còn đang choáng váng vì những gì mà cô được học.

Cô là một Ma Cà Rồng, hay là một “vam-pyre”, giống như những thiên thần bị đọa trong Ngôn Ngữ Cổ, tức là một Máu Xanh. Một người không bao giờ chết. Điều này giải thích cho những kí ức hay những cơn ác mộng, những âm thanh trong đầu cô. Thật kì quặc khi nghĩ là máu của mình đang sống, nhưng đó là những gì mà họ đã nói – rằng họ đã từng sống trước đây, rất lâu rồi và được gọi về khi cần đến. Một ngày nào đó họ sẽ làm chủ được tất cả các kí ức và sẽ học cách sử dụng chúng.

Những kiến thức này mang lại một cảm giác được giải thoát thực sự. Vậy là cô không bị điên. Cô không đánh mất tâm trí mình. Chuyện xảy ra ở bảo tàng Manhattan vào buổi chiều đó, khi cô thoáng ngất đi trước khi hôn Dylan, chắc chắn đó chính là một phần trong toàn bộ quá trình này. Đó là những gì mà Tiến Sĩ Pat muốn nói. Vì vậy mà cô là một người bình thường. Người ta cho là cô bị choáng và ốm chút thôi. Tóm lại, cơ thể cô đang thay đổi, dòng máu chảy trong người cô đang thay đổi. Có lẽ bây giờ cô đã hiểu vì sao cô có chúng, sau này những cơn ác mộng không còn khiến cô sợ hãi nhiều như thế nữa.

Mimi cười vui vẻ khi cuộc họp kết thúc. Cô tiến về phía Bliss.

- Cậu ổn chứ? – Mimi dịu dàng hỏi. Cô biết đã từng có vài chuyện không hay xảy ra giữa hai người. Nhưng việc biết mình là một Máu Xanh giống như là đang trong lễ tốt nghiệp hoặc một cái gì tương tự như thế. Khi cô và Jack được thông báo vào Ủy Ban, bố mẹ hai người đặt hẳn một bữa tiệc rất đặc biệt ở Club 21.

Bliss gật đầu.

- Đi nào – Mimi giục – Chúng ta sẽ có một bữa tiệc thịt bò nướng để chúc mừng.

Họ rảo bước trên các bậc thềm bằng đá hướng về La Goulue, sau đó dừng chân tại một cái bàn trên vỉa hè. Dù đã là chiều muộn nhưng trời vẫn còn nắng và đủ ấm để ngồi bên ngoài. Họ gọi món một cách nhanh chóng.

- Giờ hãy giải thích rõ cho mình chuyện này. Chúng mình sẽ không bị giết chứ? – Bliss bắn khoả khi kéo chiếc ghế sát hơn để không ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ.

- Không, chúng ta sẽ sống mãi mãi – Mimi vui vẻ nói.

- Mãi mãi như thế nào? – Bliss nghĩ là cô không thể giải thích được chuyện này. Chính xác thì họ sẽ sống mãi mãi như thế nào. Giống như là cô sẽ không có nếp nhăn hay bị teo đi ư?

- Đúng, mãi mãi – Mimi lặp lại.

- Thế còn chuyện đồ bạc có thể đâm xuyên tim chúng ta thì sao?

- Chỉ như vậy nếu nó thuộc cửa hàng Tiffany! – Mimi cười khúc khích. Cô hợp một ngum Pallegirino – Không, thành thật mà nói thì cậu xem quá nhiều Buffy rồi đấy. Chẳng gì có thể làm chúng ta bị thương được. Nhưng cậu biết Hollywood mà. Dù thế nào thì họ cũng phải nghĩ ra một cách gì đó để tiêu diệt chúng ta. Mình không biết làm sao chúng ta lại bị buộc những cái tội khủng khiếp đến vậy – Cô cười thật ngọt ngào, Mimi quả đúng là một con quỷ xinh đẹp – Tất cả những điều đó đều được Âm Mưu tạo ra, cậu biết mà. Chúng chỉ là những trò đùa để bịp bọn Máu Đỏ thôi.

Đầu của Bliss choáng váng. Cô vẫn cảm thấy mọi thứ rối tinh lên.

- Nhưng chúng ta sẽ chết sau một trăm năm phải không?

- Chỉ cơ thể con người thôi. Nếu cậu chọn như vậy. Kí ức của cậu sẽ tồn tại mãi mãi vì vậy mà cậu không bao giờ thực sự chết đâu – Mimi nói, rồi cầm lấy chai nước sô đa nhỏ xíu màu xanh nốc một hơi.

- Còn việc hút máu và những vấn đề liên quan thì sao?

- Rất thú vị - Mimi nói, đôi mắt cô trở nên đờ đẫn mơ màng khi nghĩ về anh chàng lực lưỡng người Ý

của mình – Còn hứng thú hơn cả chuyện làm tình đấy.

Bliss ngượng ngùng.

- Đừng có làm bộ đoan trang kiêu cách nữa đi. Tôi có hàng đồng bạn trai kiêu đó.

- Cậu đúng là một cô nàng Ma Cà Rồng dâm dăng – Bliss đùa.

Gương mặt Mimi tối sầm lại, nhưng ngay sau đó cô thấy được sự hài hước trong câu nói của Bliss.

- Đúng một Ma Cà Rồng đích thực, đó chính là mình.

Thức ăn của họ đã được chuẩn bị xong – một con cá ngừ được cắt lát hồng cho Mimi và một đĩa bò nướng tái sốt trứng cho Bliss.

Bliss sẽ cảm ơn bất kì ai mang đến cho cô miếng thịt bò tái, điều này không chỉ chấp nhận được mà còn đúng một nửa và không ai moi móc món ăn đầu tiên của cô. Cô không biết Dylan sẽ cảm thấy thế nào nếu như cô muốn anh trở thành thần linh loài người quen thuộc của cô. Chính xác những việc cô làm sẽ là ôm cổ và sau đó nhai rào rào anh phải không?

Những cái bàn trên vỉa hè chẳng mấy chốc chật kín những người tới ăn tối đến từ những hướng xung quanh, hầu hết những người phụ nữ đều mặc bộ đồ da hợp thời trang cùng với chiếc áo khoác bằng da thuộc và những cái quần bằng vải bông chéo mới nguyên, đeo trên vai những túi xách mua từ những cửa hàng ở Đại Lộ Madison, họ dừng lại sau khi hoãn lại một ngày mua sắm một lữ. Bliss nhìn quanh. Hầu hết các bàn đều chọn các món tái. Cô thắc mắc không biết có bao nhiêu trong số họ là Máu Xanh. Có thể là tất cả chẳng?

- Còn chuyện mặt trời thì sao? Nó cũng không giết được chúng ta phải không? – Cô hỏi trong khi đang ngặm một miếng thịt bò. Miếng thịt bò như tan chảy trong lưỡi của Bliss, lạnh và cay.

- Cậu có bị cháy quần đi hay hấp hổi sắp chết không? – Mimi cười khúc khích – Tất cả chúng ta đều tới bãi biển Palm vào mỗi kì Giáng Sinh còn gì.

Bliss thừa nhận là cô không sao. Mặt trời đang nhuộm màu xung quanh. Nhưng cô đã từng bị ngứa nên cô nói với Mimi về điều đó.

- Cậu chỉ cần gặp tiến sĩ Pat thôi. Sẽ có thuốc cho cậu nếu như cậu bị dị ứng. Một vài người trong chúng ta bị như vậy, đó là do di truyền. Nhưng cậu may mắn đấy vì những viên thuốc đó sẽ xóa sạch những cái mụn đỏ. Tuy nhiên đó là vấn đề lớn chẳng?

Mimi đặt cái nĩa xuống và lau môi bằng một cái khăn ăn, sau đó lấy một miếng Tweezerman rồi dùng răng xé chúng ra.

- Những cái răng nanh này tốt thật – Cô nói như thông báo một tin cho Bliss.

Bliss bị choáng. Trong giây lát, cô nhìn thấy Mimi đang ngồi đó với khuôn mặt của một người mà cô có cảm giác đã từng biết.

- Nó đã xảy ra phải không?

- Cái gì?

- Cậu nhìn thấy mình. Hoặc là cậu biết đấy, một phiên bản khác của mình, trong cuộc sống trước của cậu.

- Đó chính là nó đúng không?

- Mình là ai? – Mimi tò mò hỏi.

- Cậu không biết sao?

Mimi thở dài.

- Không hẳn thế. Cậu có thể bước vào thế giới tâm tư và tìm hiểu về toàn bộ lịch sử của cậu, đầu vậy

nó lại là một loại đau đớn. Cậu thực sự không cần phải làm thế.

- Cậu đang làm lễ cưới – Bliss nói – Cậu đội vòng hoa.

- Ừm... - Mimi cười – Mình thắc mắc đó là khi nào. Mình không nhớ điều đó. Mình từng cưới ở Boston, ở Newport và ở cả Southampton – một nơi nào đó ở Anh nhưng không phải là Đảo Dài. Đó là nơi mà chúng ta xuất phát, cậu biết rồi đấy. Ít nhất là cho đến khi chúng ta đến đây. Mình nhớ là khi chúng ta định cư ở Plymouth phải không? Đó là tất cả những đám cưới mình có thể nhớ. Cho tới bây giờ.

Tuy nhiên Bliss không nói với Mimi rằng trong kí ức của cô, cô đã nhìn thấy Mimi đang hôn say đắm chú rể. Và chú rể đó trông oai nghiêm như Jack Force, anh trai cô nàng. Thật là một chuyện khiến người ta phải sờn gai ốc. Có thể sẽ có vài điều giải thích về chuyện này từ Gia Tộc Ma Cà Rồng, nhưng cho đến bây giờ, Bliss luôn luôn giữ kín những kí ức lộn xộn này cho riêng mình.

Chương 22:

Cordelia rủ Schuyler tới uống trà ở phòng ngoài tại đại lộ St. Regis sau khi lớp học kết thúc. Bà đang chờ cô tại cái bàn quen thuộc khi Schuyler đến. Bà cô ngồi ngay giữa một căn phòng xinh đẹp và sáng sủa, còn con chó săn thì nằm thoải mái dưới chân bà. St. Regis thường không cho phép những con vật cưng được ở trong phòng ăn tối, nhưng đối với Cordelia thì họ lại chấp nhận. Tóm lại, The Astor Court được lấy từ tên sau của cụ của Cordelia.

Schuyler bước về phía bà, trong lòng vừa tức giận lẫn sợ hãi.

Bà cô đang ngồi im lặng, hai cánh tay khoanh trong lòng. Trông bà vẫn đầy sức sống và mạnh mẽ. Làn da bà bồng bồng, mái tóc bạch kim rực sáng với một đường bạc óng ánh lấp lánh. Lúc đầu, Schuyler để ý thấy bà cô luôn trông như thế này sau những buổi điều trị ở Jorge. Nhưng bây giờ thì cô thắc mắc – đây đơn thuần chỉ là thành quả có được từ người thợ làm tóc người Nam Mỹ hay là nhờ vị thần linh loài người quen thuộc của Cordelia? Schuyler quyết định không muốn tìm hiểu nữa.

- Có thể đây là lần đầu tiên ta yêu cầu một buổi chúc mừng – Cordelia nói.

Cordelia di chuyển cái ghế đối diện với Schuyler.

- Ngồi xuống đi, cháu gái. Chúng ta có nhiều chuyện để nói đây – người phục vụ bàn mặc lễ phục lại gần, Cordelia yêu cầu phục vụ trà gồm ba giai đoạn – Làm ơn cho tôi loại Hoa Trung Quốc – Cordelia quyết định rồi đóng quyển thực đơn lại.

Schuyler ngồi xuống, con Xinh Đẹp rúc đầu vào lòng cô. Cô lơ đãng vuốt ve con vật, thắc mắc không biết con Xinh Đẹp có thật là một thiên thần giám hộ của cô hay chỉ là một con chó bị lạc mà cô đã tìm thấy trên đường. Cô liếc nhanh vào cuốn thực đơn bọc da rồi lật lật các trang.

- Bánh sanduwich, được rồi, cảm ơn.

- Tại sao trước đây người không nói cho cháu biết? – Schuyler hỏi khi người phục vụ đi khỏi.

- Đó không phải là cách chúng ta thường làm – Cordelia giải thích đơn giản – Cái gánh nặng biết về bản thân không nên san sẻ cho các cháu khi các cháu chưa sẵn sàng. Hơn nữa chúng ta thấy Priscilla đang làm tốt nhất khả năng của mình trong nghi lễ giới thiệu.

Priscilla Dupont, một thành viên của Ban Lãnh Đạo, một chân trong Ủy Ban. Có vai vế. Đúng là người này đã làm tốt công tác giới thiệu.

- Cordelia thực sự bao nhiêu tuổi rồi ạ? – Schuyler hỏi.

Cordelia mỉm cười. Một nụ cười có vẻ buồn rầu.

- Cháu đoán đúng rồi đấy. Ta đã không theo chu kì bình thường. Ta thấy mệt mỏi với cái quá trình Xuất Hiện này rồi. Nhưng ta có lí do để ở lại.

- Vì mẹ cháu... - Schuyler nói. Một ý nghĩ lóe lên trong cô là Cordelia được phép sống lâu hơn nhằm mục đích là có thể chăm sóc mẹ cô, kể từ khi mẹ cô... nhưng chính xác thì mẹ cô đang làm gì? Nếu như bà là một Ma Cà Rồng với tất cả quyền lực thì tại sao bà lại đang chìm trong hôn mê?

Bà cô có vẻ đau đớn.

- Đúng, mẹ cháu đã có vài chọn lựa khủng khiếp.

- Tại sao? Tại sao mẹ cháu lại hôn mê? Nếu như mẹ cháu không thể bị thương thì tại sao bà vẫn chưa tỉnh lại?

- Đó không phải là cái ta muốn bàn luận – Cordelia nói bằng một giọng sắc lạnh – Bất cứ cái gì mẹ cháu làm, cháu nên tự tính toán về những đặc quyền mà cháu được thừa hưởng từ tài sản của mẹ.

Schuyler muốn hỏi bà cô về điều bà muốn nói là gì, nhưng người phục vụ đến và mang cho họ một cái khay chất đầy bánh nướng, sanduwich, những ấm trà bằng bạc đựng trong khay có những chiếc tách bằng sứ.

Schuyler vội vã rót trà ra thì bị bà cô nhắc nhở.

- Cái lọc.

Cô gạt đầu và đặt cái lọc trà bằng bạc lên trên đỉnh cái tách của cô. Người hầu bàn cầm bình trà lên rồi rót trà vào trong tách. Giờ đây các giác quan của cô tràn ngập hương thơm dễ chịu của loại dầu thơm bôgamốt được ủ. Cô mỉm cười. Từ khi còn là một cô bé, Schuyler đã thích các buổi lễ nghi chiều. Phía sau, người chơi đàn hạc đang chơi một giai điệu dịu dàng.

Có tới vài giây cả bà cô và cô không ai nói gì. Schuyler lấy một thìa đầy kem Kevonshire phết lên cái bánh nướng và phết lên đỉnh cái bánh một mẩu to hương chanh. Cô cắn một miếng rồi thì thầm ra vẻ sung sướng lắm.

Cordelia chấm nhẹ cái khăn ăn lên miệng. Bà chọn một miếng bánh sanduwich kẹp táo dại rồi cắn một miếng rất nhỏ, sau đó lại đặt nó trở lại bàn.

Schuyler thấy mình đang rất đói. Cô cầm một cái bánh sanduwich, một miếng dưa chuột mỏng và một cái bánh nướng khác.

Người hầu bàn lặng lẽ bỏ đầy cái khay của họ rồi lướt đi một cách kín đáo.

- Ý người là gì khi nói may mắn? – Schuyler hỏi bà. Bà làm cho cô rối tung cả lên. Điều đó giống như cô có thể có vài lựa chọn để trở thành một ai đó, nhưng theo những gì mà cô học được từ cuộc gặp mặt thì trở thành thành viên của Gia Tộc chính là định mệnh của cô.

Cordelia nhún vai. Bà nhắc cái nắp bình trà lên và nghiêm mặt với người hầu bàn đang đứng lặng lẽ ở bờ tường đối diện.

- Ta cần thêm nước nóng – Bà nói.

- Người thực sự là bà của cháu phải không? – Schuyler hỏi, khi đang cắn một miếng cá hồi tẩm rượu uýtki.

Cordelia lại mỉm cười. Mọi chuyện càng lúc càng rối tinh lên cho dù bức màn bí ẩn vừa được vén lên, cuối cùng Schuyler lén liếc trộm người phụ nữ lớn tuổi này.

- Một cách chính xác... thì không. Cháu đủ khôn ngoan để nhận thức được điều đó. Đã Bốn Trăm Năm kể từ khi chúng ta bắt đầu. Theo truyền thống chúng ta không có con cháu. Như cháu đã được học, qua các chu kỳ, nhiều người đã được đánh thức nhưng họ chọn nghỉ ngơi, đang ngủ, họ chọn không tiến hóa và tiếp tục ở trong trạng thái nguyên thủy. Khi cơ thể của chúng ta chết, tất cả những gì rời khỏi chỉ là một giọt máu với mẫu AND của chúng ta, đó chính là lúc giải thoát một linh hồn mới, họ là những người chọn được chỗ đứng vững chắc trong cuộc sống mới. Nhưng cháu là gánh nặng và cũng là trách

nhệm của ta.

Những lời nói của bà làm Schuyler lúng túng. Chính xác thì ý của bà là gì?

- Còn bố cháu? – Schuyler ngập ngừng hỏi khi nghĩ về người đàn ông cao ráo thường mặc bộ lễ phục sẫm màu đến thăm mẹ cô.

- Bố cháu chẳng có quan hệ gì với cháu cả - Cordelia lạnh lùng nói – Đừng có nghĩ ngợi thêm gì về ông ta nữa. Ông ta chẳng có giá trị gì đối với mẹ cháu.

- Nhưng ai...? – Schuyler chưa bao giờ biết về bố. Cô chỉ biết tên của ông là Stephen Chase và ông là một họa sĩ, ông đã gặp mẹ cô trong một buổi triển lãm. Đó là tất cả. Cô không biết gì về gia đình ông.

- Đủ rồi. Ông ta đã mất, đó là tất cả những gì cháu cần biết. Ta đã nói với cháu là ông ta đã chết ngay sau khi cháu được sinh ra – Cordelia nhấn mạnh. Bà vươn tới vuốt mái tóc của cô cháu gái. Đây là lần đầu tiên bà cô có một hành động thể hiện sự trù mến trong một khoảng thời gian dài.

Schuyler vội lấy một cái bánh nhân dâu tây. Cô cảm thấy thất vọng và lo lắng cứ như thể bà cô chưa nói gì với cô cả.

- Cháu thấy đấy, đó là khoảng thời gian khó khăn đối với chúng ta – Cordelia giải thích khi nhìn cái khay đựng thức ăn và chọn một cái bánh quy hương quả phỉ - Ngày càng ít người chọn tiếp tục chu kỳ bình thường; và các giá trị của chúng ta, cách sống của chúng ta đang biến mất một cách nhanh chóng. Từ giờ không còn nhiều người trong chúng ta còn tuân theo Luật Lệ. Ban lãnh đạo bắt đầu thói rửa và bất đồng ý kiến. Nhiều người sợ rằng chúng ta sẽ không bao giờ với tới được địa vị cao quý. Thay vào đó, có những người lựa chọn biến mất vào bóng tối, điều này là mối đe dọa đối với chúng ta. Bất tử vừa là một lời nguyện vừa là một sự may mắn. Ta đã sống quá lâu. Ta nhớ quá nhiều thứ - Cordelia hợp một ngụm trà trong tách, ngón tay hồng hồng của bà chỉ xuống một cách xinh xắn.

Khi Cordelia đặt tách trà xuống, nét mặt bà thay đổi. Trước mắt cô khuôn mặt ấy như chùng xuống và khô héo đi. Schuyler như thấy cảm thông cho người phụ nữ lớn tuổi này, một Ma Cà Rồng hoặc cũng có thể là không.

- Ý của người là gì?

- Chúng ta đang sống trong khoảng thời gian đen tối. Tràn ngập thói thô tục và sự tuyệt vọng. Chúng ta đã làm hết khả năng của bản thân để tác động và để tìm, để chỉ ra cách. Chúng ta vốn là những sinh vật xinh đẹp và dịu dàng, nhưng Máu Đỏ không còn lắng nghe chúng ta nữa. Chúng ta trở nên không thích hợp. Hiện tại họ có quá nhiều còn chúng ta thì có quá ít. Chính họ sẽ là những người thay đổi thế giới này chứ không phải chúng ta.

- Ý của người là gì? Charles Force là người giàu có nhất và quyền lực nhất trong thành phố này và bố của Bliss lại là một thượng nghị sĩ. Cả hai người đều thuộc Gia Tộc Ma Cà Rồng, phải không ạ? – Schuyler hỏi.

- Charles Force – Cordelia phát âm rất rõ ràng khi đang khuấy mật ong trong tách trà của bà. Bà đặt cái thìa cà phê xuống một cách giận dữ, những vị khách khác đều ngẩng lên nhìn vì âm thanh nó phát ra. Khuôn mặt bà trở nên nghiêm nghị - Ông ta chỉ làm công việc của mình. Còn về phần Senator Llewellyn, việc tham gia vào văn phòng chính trị là vi phạm Luật Lệ. Chúng ta không được phép can thiệp trực tiếp vào những công tác chính trị của con người. Nhưng thời gian đã thay đổi. Hãy nhìn vợ ông ta xem – Cordelia nói với giọng mỉa mai – Chẳng một Ma Cà Rồng nào có sở thích và cách ăn mặc giống cô ta cả: “xuống cấp”, ta nghĩ có thể gọi là như vậy – Bà thở dài khi Schuyler ngừng tay – Cháu là một cô gái tốt. Ta đã nói với cháu quá nhiều thứ. Có thể những điều này sẽ giúp cháu một lúc nào đó hiểu rõ được đúng sai. Nhưng không phải bây giờ.

Đó là tất cả những gì mà Cordelia nói với Schuyler trong buổi chiều nay.

Họ kết thúc tiệc trà trong im lặng. Schuyler cắn một miếng bánh bông lan sôcôla, nhưng lại đặt nó xuống khi chưa ăn hết. Sau tất cả những gì mà Cordelia nói với cô thì cô không còn đói nữa.

Chương 23:

Thật tức phát điên khi người bạn thân nhất lại chính là người mĩa mai mình nhiều đến nỗi có thể gây tổn thương. Oliver biết rất rõ cậu ta nhắm những lời mĩa mai ấy về vấn đề gì. Thật là Pod Person mà! Còn cậu ta thì sao chứ, với chiếc Vespa và quả tóc trị giá một trăm đô la ư? Và các bữa tiệc sinh nhật hàng năm của cậu được tổ chức trên chiếc du thuyền rộng tới sáu mươi mét của gia đình? Đó không chỉ là kiểu châm chọc khác về sự nổi tiếng, điều đã loại cậu ta ra khỏi mọi người?

Kể từ cuộc gặp với Ủy Ban và tiệc trà với Cordelia, Schuyler cảm thấy như buộc phải rời khỏi, buộc phải cởi trói, trên một mảnh đất không lấy gì làm chắc chắn. Có quá nhiều thứ bà cô đã thừa nhận về cuộc sống của họ trước đây – và có quá nhiều thứ vẫn nằm ngoài sự hiểu biết của cô. Tại sao mẹ cô lại hôn mê? Chuyện gì đã xảy ra với bố cô? Cô cảm thấy mất nhiều hơn những gì đã từng mất, đặc biệt kể từ khi Oliver không còn muốn nói chuyện với cô nữa. Trước đây hai người chưa từng cãi nhau về bất cứ điều gì – họ từng nói đùa rằng họ là hai nửa của nhau. Họ thích những thứ giống nhau (50 Cent, phim khoa học viễn tưởng, bánh sanduwich thịt bò hun khói phết đầy tương mù tạt) và cũng có những cái không thích giống nhau (Eminem, Academy Award – giải thưởng nghệ thuật kiêu căng, những người ăn chay tự cho là mình đúng). Nhưng vì bây giờ mối quan hệ giữa Schuyler và Jack chuyển từ “không có gì” trở thành “nóng bỏng hơn” mà không quan tâm đến chuyện Oliver có chấp nhận hay không, vậy nên cậu đã cắt đứt quan hệ với cô.

Tuần nghỉ kết thúc mà không có sự cố nào, Cordelia đang đi nghỉ ở Vườn Nho. Oliver tiếp tục coi như cô không tồn tại, cô cũng chẳng có cơ hội nào để nói chuyện với Jack. Nhưng lúc này, cô đang quá bận bịu với cuộc sống hiện tại của cô trong cái thế giới hiện thực: phải vượt qua bài sinh vật học, hoàn thành bài tập về nhà và làm các bài luận tiếng Anh – không được bỏ bất kì cái nào cả.

Bất cứ khi nào Schuyler định kéo dài hay rút ngắn những chiếc ranh nanh lại thì quai hàm của cô lại đau, cô nhớ lại là mình chưa bao giờ có cảm giác đói khủng khiếp. Cô học từ bà cô rằng nụ hôn *Caerimonia* – Nụ Hôn Thần Thánh – là một nghi lễ đặc biệt và hầu hết các Máu Xanh phải đợi cho đến khi tới tuổi trưởng thành (mười tám tuổi) mới được phép cử hành; dù vậy vẫn có những sự cố về việc hút máu trước thời hạn đang gia tăng vào mỗi thế hệ - thậm chí một vài Ma Cà Rồng mới mười bốn hay mười lăm tuổi đã hút máu lần đầu tiên. Việc hút máu Máu Đỏ khi chưa đến tuổi cũng là chống lại Luật Lệ.

Một ý nghĩ chợt nảy ra, Schuyler quyết định sẽ tới thăm mẹ cô vào chiều thứ sáu sau khi tan học, vì Oliver không mời cô tới nhà cậu như mọi khi nữa. Hơn nữa cô còn có một kế hoạch mà cô không muốn phải đợi đến Chủ Nhật mới thực hiện. Thay vì đọc các tờ tạp chí như cô thường làm vào cuối tuần, cô sẽ hỏi mẹ cô một vài điều. Dù cho mẹ cô không thể trả lời nhưng Schuyler sẽ cảm thấy tốt hơn vì không phải giữ mãi chúng trong lòng.

Bệnh viện vắng vẻ hơn vào các buổi chiều trong tuần. Không có nhiều người thăm bệnh ở hành lang, tòa nhà này tạo cho người ta cảm giác cô đơn giống như bị bỏ rơi. Cuộc sống tồn tại ở bất cứ đâu dù cho cả các y tá cũng trông có vẻ lo âu khi nghỉ ngơi vào cuối tuần.

Schuyler nhìn qua tấm kính trước khi bước vào phòng của mẹ cô. Như trước đây, ở đó, chỗ chân giường lại chính là người đàn ông tóc xám. Ông ta đang nói gì đó với mẹ cô. Schuyler ép tai sát vào cửa.

- Hãy tha thứ cho anh... Hãy tha thứ cho anh... xin hãy tỉnh lại, hãy để anh giúp em...

Schuyler vừa quan sát vừa nghe. Cô biết người đó là ai. Chắc chắn là ông ta. Trái tim Schuyler đập

dồn dập vì thích thú.

Người đàn ông tiếp tục nói.

- Em đã trừng phạt anh đủ lâu rồi, em cũng đã tự trừng phạt mình đủ rồi. Hãy quay lại với anh. Anh cầu xin em đấy.

Cô y tá xuất hiện trước mặt Schuyler.

- Chào Schuyler, cháu đang làm gì vậy? Sao cháu không vào trong?

- Cô không nhìn thấy ông ta sao? – Schuyler thì thầm chỉ qua tấm kính.

- Thấy ai? – Cô y tá bối rối – Cô chẳng nhìn thấy ai cả.

Schuyler mím chặt môi. Vậy cô là người duy nhất nhìn thấy vị khách lạ đó. Theo những gì cô nghĩ thì đây là một sự rung của trạng thái đề phòng.

- Cô không thấy ư?

Người y tá lắc đầu rồi nhìn chằm chằm Schuyler cứ như thể đầu óc Schuyler có vấn đề vậy.

- À, đó chỉ là một thủ thuật của ánh sáng thôi – Schuyler nói – Cháu nghĩ là cháu đã nhìn thấy một thứ gì đó...

Người y tá gật đầu rồi bước đi.

Schuyler bước vào phòng. Vị khách huyền bí đó đã biến mất, nhưng Schuyler để ý thấy cái ghế vẫn còn ấm. Cô nhìn quanh căn phòng và bắt đầu gọi, kể từ khi cô nhìn thấy vị khách này thì đây là lần đầu tiên cô thấy ông ấy khóc.

- Bố? – Schuyler thì thầm, cô bước sang căn phòng bên cạnh, nơi chất đầy các đồ đạc trang thiết bị cho khách và nhìn quanh – Bố? Phải bố không? Bố đã ở đây?

Không có tiếng trả lời, người đàn ông đó cũng không xuất hiện nữa, Schuyler ngồi xuống cái ghế mà người đàn ông đã ngồi.

- Con muốn biết về bố con – Schuyler nói với người đàn bà đang nằm im trên giường – Stephen Chase. Ông ấy là ai? Ông ấy đã làm gì mẹ? Chuyện gì đã xảy ra? Ông ấy vẫn còn sống phải không? Ông ấy đã ở ngay đây đúng không ạ? – Cô tăng dần âm lượng, để nếu như người đàn ông đó vẫn còn trong tầm nghe thì có thể nghe thấy. Để cho bố cô biết rằng cô biết đó là ông. Cô ước là ông ở đây và nói chuyện với cô. Cordelia luôn gây cho cô ấn tượng là bố cô đã gây ra những tổn hại cực kì nghiêm trọng cho mẹ cô. Rằng ông chưa bao giờ yêu bà... nhưng điều đó lại trái ngược hoàn toàn với những gì cô thấy... ông đã khóc bên giường của mẹ cô.

- Mẹ, con cần mẹ giúp – Schuyler cầu xin – Cordelia nói với con rằng mẹ có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào mẹ muốn, nhưng mẹ đã không tỉnh dậy. Tỉnh dậy đi mẹ. Hãy tỉnh dậy vì con... Con xin mẹ.

Nhưng người phụ nữ nằm trên giường vẫn không hề cử động. Không có bất kì một sự hồi âm nào.

- Stephen Chase. Chồng của mẹ. Ông ấy đã chết khi con ra đời. Hay đó chỉ là những điều Cordelia nói với con thôi. Đó là sự thật phải không? Bố con đã chết? Mẹ? Con xin mà. Con cần phải biết.

Thậm chí ngón chân cái còn không nhúc nhích. Một tiếng thở dài cũng không.

Schuyler lại hi vọng vào những câu hỏi và những tờ tạp chí. Cô tiếp tục đọc về các hôn lễ, cảm thấy được an ủi một cách kì lạ về những bài kinh cầu nguyện trong hôn lễ và sự hợp nhất của họ. Khi cô đọc từng mục xong, cô đứng dậy và hôn lên má mẹ cô.

Làn da của Allegra thật lạnh khiến cô có cảm giác như chạm vào sáp.

Cứ như chạm đến cái chết vậy.

Schuyler rời khỏi phòng bệnh, cảm thấy chán nản hơn bao giờ hết.

Chương 24:

Buổi tối đó, khi Schuyler về nhà, cô nhận được một cuộc gọi rất thú vị từ Linda Farnsworth.

Stiched for Givilization là công ty sản xuất quần jean được yêu thích nhất tại thành phố (và trên thực tế là trên cả thế giới) hiện nay. Các bảng quảng cáo đầy hấp dẫn của nó luôn có mặt trên khắp Quảng Trường Thời Gian, kiểu may “Social Lies” trị giá ba trăm đô la của họ - cực kì ít tầng, nâng lên tới đầu, phần đùi được cắt may rất sắc xảo, mau lẹ, được nhuộm màu, được tẩy trắng, rách, và cực kì dài – là sự ám ảnh về mục tiêu phổ biến giữa *jeanerati*. Hơn nữa, hình như các nhà thiết kế còn được bật mí về vẻ buồn rầu của Schuyler.

- Em chính là gương mặt mới của Civilization! – Linda Farnsworth hào hứng nói trên điện thoại với Schuyler - Họ phải có em! Đừng từ chối lời thỉnh cầu của tôi!

- Được rồi em cũng đoán vậy – Schuyler nói dù vẫn cảm thấy ngạc nhiên một chút vì sự cởi mở của Linda.

Vì Schuyler không thể tìm ra một lí do chính đáng nào để từ chối những vị thần thời trang (cô là ai mà lại nói không với Civilization chứ?). Buổi sáng ngày hôm sau Schuyler có một chuyến đi tới khu buôn bán kinh doanh cho kế hoạch chụp ảnh chân dung. Phòng chụp ảnh nằm ở phía tây Chelsea đặt trong một tòa nhà làm bằng những khối đá tảng khổng lồ mà trước đây là nhà máy in. Một người đàn ông có đôi mắt to trong bộ đồng phục luôn đứng ở trong thang máy, đây là người sẽ điều khiển thang máy đến tầng nhà Schuyler cần.

Schuyler bước dọc theo những hành lang vô cùng phức tạp, để ý thấy nhiều tên nhà thiết kế, các địa chỉ trang web trên các tấm bảng đề tên ngoài cánh cửa khép kín.

Phòng chụp ảnh nằm tít ở góc trái. Cánh cửa mở vừa đủ và tiếng nhạc điện tử âm ỉ như nổ tung phát ra từ bên trong căn phòng.

Cô bước vào trong, không hoàn toàn giống những gì đã mong đợi. Studio là một không gian mở rộng lớn, một căn phòng toàn màu trắng với sàn nhà nhựa tổng hợp màu trắng sáng bóng cùng với các cửa sổ kéo từ sàn nhà cho đến trần. Một cái phong nền “liền” cũng màu trắng được cắt gọt thành một bức tường. Các nhân viên thực tập ngáp ngáp dài đang xoay xoay các giá quần áo để cho một nhà tạo một có mái tóc cuốn lộn dài có thể kiểm tra đồng quần áo.

- Schuyler! - Một người đàn ông gầy nhẳng chỉ như cái bóng, mặc chiếc áo thun bó sát và chiếc quần jean rộng thùng thình, tới gần, bắt tay cô một cách rất nồng nhiệt. Anh ta đang hút thuốc và đeo chiếc kính râm kiểu phi công hiệu Ray Ban.

- Chào – Schuyler nói.

- Chào Jones, nhớ chứ? – Anh chàng hỏi và nâng kính lên, cười toe toét.

-Ồ... Dĩ nhiên rồi! – Schuyler trả lời, có cảm giác như bị hăm dọa một chút. Jonas Jones từng là một trong những nam sinh khét tiếng nhất của trường Duchesne. Anh ta tốt nghiệp cách đây vài năm. Jonas đã tạo ra một đốm sáng lớn trên bầu trời thế giới nghệ thuật với phong cách những mảnh vải xé vụn. Anh cũng làm một bộ phim, *Lumberjack Quadrille*, được quay tại Sundance(1), và công việc sau cùng mà anh chàng này làm là trở thành một nhiếp ảnh gia thời trang.

- Rất cảm ơn vì đã đồng ý tham gia việc này – Jonas nói – Tôi rất xin lỗi vì đã muộn vài phút. Nhưng công việc mà – Anh giới thiệu cho Schuyler nhà thiết kế của Civilization, một người có vóc dáng chuẩn của người mẫu với xương vai và khung xương chậu nhô ra.

- Tôi là Anka – Nhà thiết kế hào hứng nói – Xin lỗi vì đã đánh thức cô dậy quá sớm vào sáng thứ bảy như thế này. Nhưng hôm nay sẽ là một ngày dài đấy. Dù vậy mọi chuyện vẫn sẽ ổn thôi. Chúng ta có

hàng tấn bánh cam vòng – Cô bước tới bàn tiệc đứng bị chắt đầy những cái hộp Krispy Kreme xanh trắng.

Schuyler thích cô gái này.

- Được rồi. Chúng tôi sẽ đưa cô đi làm tóc và trang điểm – Jonas tuyên bố rồi dẫn Schuyler vào cái góc có một tấm gương trang điểm với hai hàng bóng đèn cao áp sáng trưng, được đặt trước những cái ghế bọc bằng vải bạt.

Bliss Llewellyn đang ngồi ở một trong những cái ghế đó. Linda đã quên không nói sẽ có *hai* gương mặt đại diện cho Civilization năm nay. Cô gái cao ráo này đã trang điểm xong. Mái tóc Bliss được chải ngược từ chân tóc tạo thành một kiểu tóc bông lớn, đôi môi được đánh màu đỏ tươi. Cô mặc chiếc áo choàng màu trắng phủ lông tơ và đang nói chuyện điện thoại. Bliss hớn hờ vẫy vẫy bàn tay có móng đã được cắt sửa về phía Schuyler.

Schuyler vẫy tay đáp lại. Cô ngồi vào chiếc ghế, một chuyên gia trang điểm người Anh, người mà đã tự giới thiệu là Perfection Smith bắt đầu đánh giá tình trạng da cô. Cùng lúc đó, một nhà thiết kế tóc đáng vẻ khắc khổ túm lấy một nắm tóc của cô để kiểm tra, phát ra tiếng khục khục không tán thành.

- Thức khuya phải không? – Perfection hỏi, nâng cằm Schuyler ra ánh sáng – Da của cô rất khô – Cô ta nói với giọng âm mũi của người London.

- Chắc vậy – Schuyler nói. Cô không ngủ được nhiều kể từ cuộc gặp mặt với Ủy Ban. Nó làm cô hoảng sợ vì nghĩ rằng trong khi cô ngủ, máu của cô sẽ thức tỉnh, rỉ vào ý thức của cô, và tất cả những kí ức cũng như âm thanh về cuộc sống trước đây của cô sẽ kêu gào đòi điều khiển não bộ. Dù cho Jack có giải thích là nó sẽ không diễn ra theo cách đó – “các kí ức đó là kí ức của cậu, vì vậy nó là một phần của cậu, và chẳng có gì phải sợ cả” – Schuyler vẫn chưa tin hoàn toàn.

Cô nhắm mắt lại khi mặt cô được bôi kem, xoa mịn và đánh phấn; còn tóc cô thì được kéo, chải, vừa chải vừa sấy, gần như làm cháy xém cả chân tóc.

- Oao... - Cô kêu lên khi cái máy sấy tóc tiến gần tới mức nguy hiểm, có thể đốt cháy da đầu cô. Nhưng người tạo mẫu tóc có khuôn mặt cau có thậm chí không cả buồn xin lỗi.

Cô còn bị làm cho bức mình khi phải nghe toàn bộ những lời chỉ dẫn của Perfection với cái giọng như hét vào mặt cô. Schuyler chưa từng biết công việc trang điểm lại vất vả như thế này. Cô phải làm quá nhiều thứ, đôi khi phải làm đồng thời cùng một lúc, để chuyên gia trang điểm có thể hoàn thành tốt công việc. Trông Perfection chẳng khác gì một sĩ quan quân đội nghiêm khắc.

- Mở ra. Rộng hơn. Nhìn về hướng này. Nhìn về hướng đó. Nhìn vào đầu gối của tôi. Nhìn lên trần nhà. Ngậm miệng lại. Mím hai môi lại với nhau. Nhìn vào tôi. Nhìn vào đầu gối tôi.

Schuyler gần như rã rời sau khi biến đổi.

- Cô sẵn sàng chưa? – Perfection hỏi. Cô xoay xoay chiếc ghế để Schuyler có thể tự ngắm mình trong gương.

Schuyler không thể tin vào những gì cô đang thấy. Chính khuôn mặt của mẹ cô đang chăm chăm nhìn cô. Đây là khuôn mặt đã cười rất bình thản trong bức ảnh cưới mà Schuyler vẫn thường giữ dưới gối. Trông cô lộng lẫy giống như một nữ thần vậy.

- Ồ - Schuyler nói, đôi mắt cô mở rộng. Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ biết là mình lại giống mẹ đến vậy.

Ồi Chúa ơi! Cô ấy *thực sự* rất đẹp. Thậm chí *Đẹp* vẫn không phải là từ có thể miêu tả được chính xác, điều này phải được gọi là trông ưa nhìn với Audrey Hepburn. Schuyler còn *hơn hẳn*. Tại sao trước đây cô chưa bao giờ chú ý tới điều này? Cô rất thất vọng. Bliss đang nói chuyện với Dylan bằng điện thoại – nói về bữa tiệc tại gia mà Bliss sẽ tổ chức sau đây vào buổi tối nay - mẹ Bliss sẽ tới Washington quận Columbia để thăm bố cô, còn Jordan thì ngủ qua đêm ở nhà một người bạn. Cô đang nói cho cậu thời gian bắt đầu thì nhìn thấy Schuyler.

Schuyler trông như một người mẫu đến từng li. Đôi môi cô mọng đầy và bóng loáng. Họ làm cho mái tóc màu xanh đen của cô rũ xuống, thẳng và hoàn hảo trông giống như một tấm màn gỗ. Nhà thiết kế để cho cô mặc một chiếc quần jean bó sát hiệu Stitched of Civilization, bên dưới tất cả những lớp đó, Bliss để ý thấy Schuyler có một vóc dáng nhỏ nhắn, mảnh mai đáng mong ước. Thật bất ngờ làm sao, cô có cảm giác trông mình sẽ như một con ngựa khi đứng cạnh Schuyler.

- Nói chuyện với cậu sau nhé, họ đang gọi mình – Bliss nói với Dylan rồi cúp máy – Chúa ơi trông cậu thật tuyệt vời – Bliss thì thầm khi hai cô đứng thẳng hàng với nhau đối diện cái phòng màu trắng.

- Cảm ơn – Schuyler nói – Mình cảm thấy thật ngốc nghếch – Cô chưa bao giờ mặc những bộ quần áo hợp thời như thế này dù chỉ là một chút trước đây, và đang cố gắng để cảm thấy không quá ngượng ngùng vì chuyện này. Hai người đều đang mặc quần jean, và chỉ quần jean thôi - đằng sau họ máy quay phim, cả hai đều khoanh tay để che đi bộ ngực mặc dù nhà thiết kế đã dán loại cao dán không màu lên ngực che đi núm vú. Schuyler đồng ý làm người mẫu chỉ vì tò mò, một phép thử mang tính xã hội để sau này cô có cái mà nhớ lại, nhưng phải thừa nhận là công việc này hết sức thú vị.

Trong studio rất lạnh, Jonas đang phải hét lên những lời chỉ dẫn vì ở tầng trên nhóm nhạc Black Eyes Pears đang làm cho khán giả bùng nổ. Cả căn phòng tràn ngập không khí bị kích động từ những người trợ lý đang sợ hãi và những kỹ thuật viên ánh sáng đang nhảy loai chơi theo mỗi từ ngữ phát ra từ miệng của nhà nhiếp ảnh. Bliss và Schuyler thì bị tấn công bởi các loại chai xịt tóc mỗi khi hờ chút thời gian. Rồi cả căn phòng thành linh bất động khi Jonas và Anka tranh cãi với nhau một cách giận dữ là có nên dùng chút gió để thổi cho tóc họ bay lên hay là không? Hay là việc những chiếc quần jean trông sẽ đẹp hơn nếu đứng ở góc độ từ đằng trước hoặc từ bên cạnh.

Các cô gái tạo dáng và trề môi, cố gắng không chớp mắt trước ánh flash của chiếc camera. Bất ngờ cảm thấy được truyền cảm hứng, Bliss kéo Schuyler gần hơn bằng một cái ôm chặt.

- Quần lầy – Jonas cười tự mãn từ đằng sau ống kính.

Trong suốt khoảng thời gian nghỉ ăn trưa, họ để chiếc áo khoác thụng lại và túm túm lại với những người bao quanh bàn tiệc đứng, chất đầy lên các khay những rau và cá hồi California hun khói. (Thịt tái, cảm ơn Chúa, Bliss nghĩ vậy.)

- Hút một điếu chứ? – Jonas hỏi, lấy ra một bao thuốc lá từ trong cái túi quần đằng sau – Nào các cô gái, hãy tham gia với tôi.

Họ đặt khay thức ăn xuống và theo Jonas cùng Anka ra ngoài ban công.

- Vậy cả hai người đều học ở trường Duchesne? – Anka hỏi rồi lấy một điếu thuốc dài hương bạc hà, hít vào trong khi Jonas dùng chiếc bật lửa hiệu Zippo châm nó.

- Ừ... ừm... - Bliss gật đầu, nhận một điếu thuốc ép chặt hiệu Camel từ Jonas.

Schuyler lắc đầu. Thuốc lá làm cho cô muốn phát bệnh. Cô ra ngoài cho thoáng và nhìn phong cảnh. Ban công trông xuống những căn hộ nằm sát đường sắt bị bỏ hoang trên mặt nước. Schuyler thích thú nhìn ra ngoài. Cô chưa bao giờ cảm thấy chán khi ngắm nhìn thành phố.

- Tôi đã tới Kent(2) – Anka bộc bạch – Tôi đã gặp Jonas ở RISD(3).

Jonas gật đầu.

- Chúng tôi cộng tác với nhau kể từ đó – Anh thổi ra một hơi khói hình vòng tròn – Chúng tôi rất vui vì đã tìm được hai bạn. Chúng tôi thật sự mong muốn loại chúng ta sẽ trở thành gương mặt đại diện cho chiến dịch này.

- Loại chúng ta? – Schuyler hỏi.

Anka mỉm cười để lộ những chiếc răng năng sáng bóng.

- Hai người là Ma Cà Rồng! – Bliss há hốc mồm vì kinh ngạc.

- Tất nhiên – Jonas gật đầu, đùa - Gần như toàn bộ những người làm trong ngành thời trang đều vậy. Hai người không thấy sao?

- Làm sao anh lại có thể nói thế?

- Các cô chỉ cần biết... bằng sự sắc sảo của con mắt và cấu trúc xương – Jonas giải thích – Thêm vào đó, chúng ta thực sự rất kén cá chọn canh. Chỉ cần nhìn vào Brannon Frost, người biên tập lãnh đạo *Chic*. Xin chào.

- Cô ấy là một Ma Cà Rồng – Bliss tròn tròn mắt nhìn. Nhưng sau đó cô thấy nhiều điều lí giải cho việc này – đáng người mảnh khảnh, cặp kính râm tối màu quá khổ, làn da tái tái, sự nghiêm khắc để có được sự hoàn hảo.

- Còn ai nữa không? – Schuyler hỏi.

Jonas nói liền lầu thêm dăm ba cái tên nữa: một nhà thiết kế nổi tiếng được mệnh danh “anh chàng xấu tính”, người mà gần đây đã đem lại sức sống mới cho cách nhìn nghệ thuật Gô Tích; một người mẫu hiện nay là khuôn mặt đại diện của một công ty sản xuất đồ lót nữ; một nghệ sĩ trang điểm được hoan nghênh, người đã làm cho việc sơn bóng móng tay bằng màu xanh được mọi người yêu thích – Có hàng tấn ấy chứ - Anh nói rồi ném mẩu thuốc lá ra ngoài ban công.

Họ thay đổi chủ đề khi một vài người trong đám đông đến tham gia, Jonas bắt đầu kể một loạt những câu chuyện cười tục tĩu mà chỉ có duy nhất Perfection mới sánh được sự tục tĩu đó. Schuyler lặng lẽ cười, cảm giác giống như cô và Bliss đã trở thành một phần của cái gia đình quảng cáo nhỏ bé và có vẻ như bị loạn trí này.

- Tại sao Mimi không ở đây? – Schuyler bỗng hỏi. Không thể có bất kì lí giải nào về việc cô có được trải nghiệm này trong khi Mimi, vốn là người có thể mạnh trong loại hình chú ý này lại không có mặt.

Bliss đột ngột cười. Cô hoàn toàn không nhớ đến Mimi. Mimi chắc hẳn sẽ chết nếu biết được Bliss và Schuyler được chọn cho chiến dịch của công ty Stitched of Civilization chứ không phải là cô ta!

- Đúng, Mimi đâu rồi? – Bliss hỏi.

Jonas gãi gãi đầu. Schuyler để ý thấy những đường vân màu xanh nhạt trên cánh tay của anh ta.

- Mimi Force? Chúng tôi đã chọn cô ta chỉ sau một giây. Nhớ chứ Ank? Có chuyện gì xảy ra với cô ta vậy?

- Linda đã nói với tôi về mức lương ngày của cô ta – Anka cố giải thích – Hình như khi kí hợp đồng, cô ta đã nói với Linda rằng sẽ không thể rời khỏi giường nếu như thù lao ít hơn mười ngàn đô một ngày. Xin lỗi nhé, các cô gái, nhưng không có trải nghiệm nào là không thực tế cả. Tôi thậm chí còn không cả trả giá. Hơn nữa, chúng tôi muốn hai bạn.

- Tôi đoán ngủ là một việc quá đỗi quan trọng đối với cô ta – Bliss cười điệu – Cô ấy không biết là bản thân đang bỏ lỡ cái gì đâu – Bliss trao cho Schuyler một trong những nụ cười chân thật hiếm hoi của mình.

- Đúng vậy – Schuyler gật đầu.

Schuyler mỉm cười đáp lại. Cô bắt đầu cảm thấy thích Bliss hơn.

Họ quay trở lại với công việc, khoác vai nhau, và khi Jonas quát lớn.

- Lửa! Lửa! Hãy cho tôi lửa!

Họ gần như đã đốt cháy cả thủy tinh thể.

(1) Sundance: Sundance Film Festival được tổ chức hàng năm tại bang Utah của Hoa Kỳ. Đây là festival các rạp chiếu phim độc lập lớn nhất của Hoa Kỳ.

(2) Kent: Một hạt nằm ở đông nam nước Anh.

(3) RISD: Tên đầy đủ là Rhode Island School of Design, một trường đại học nghệ thuật và thiết kế nằm ở Providence, Rhode Island.

Chương 25:

Họ để cho Schuyler giữ chiếc quần bò! Điều này làm cô rất xúc động. Công việc kết thúc muộn, lúc tối đen. Cô chào tạm biệt mọi người bằng những cái hôn gió rồi vẫy vẫy tay chào những người đứng ở góc phòng. Nhóm người thú vị này bắt đầu giải tán – Anka và các chuyên gia biến mất trong một chiếc Town Car, đám chuyên gia trang điểm và tạo mẫu tóc thì bắt taxi, còn Jonas và những trợ lí của anh ta đi vào quán bar gần nhất.

- Cậu có muốn đi nhờ tới khu phố trên không? – Bliss hỏi – Lái xe của mình chắc sắp tới rồi.

Schuyler lắc đầu.

- Cảm ơn, nhưng không cần đâu. Mình sẽ đi bộ một chút. Một đêm thật đẹp, không mây, mát mẻ.

Bliss nhún vai. Cô đang hút thuốc, cô mặc một cái áo phông bó sát, chiếc quần jean mới và chiếc áo khoác lông thú màu đỏ tía, trông cô chẳng khác gì một người mẫu.

- Rất hợp với cậu. Đừng quên nhé, *mi casa*, tối nay lúc mười giờ.

Schuyler gập đầu. Cô kéo chiếc túi nhựa vào sát chiếc quần jean. Cô mặc rất nhiều lớp - một cái áo thun màu đen bên ngoài một chiếc áo len cổ lọ cũng màu đen, một cái váy bằng len jecxi màu đen bên ngoài một chiếc quần jean màu xám, đôi bít tất dài sọc đen trắng, và đôi bốt màu đen bóng loáng kiểu thường dùng trong chiến đấu. Cô định đi bộ về hướng đông tới Đại lộ 7 rồi tiếp tục tản bộ qua Quảng Trường Thời Gian, Trung Tâm Lincoln, và Upper Least Side trên đường về nhà.

Khi đi về hướng Đông tới Đại lộ X, cô bỗng thấy phải cảnh giác. Đường phố vắng tanh vắng ngắt; các tòa nhà chứa hàng, nơi đặt các phòng triển lãm nghệ thuật tối đen như mực và có bảng đèn cắm vào. Đèn đường bật sáng, mặt đường có nhiều vũng nước do trận mưa bão gần đây. Schuyler bỗng thấy tiếc vì đã không đồng ý với lời mời đi nhờ xe của Bliss. Sợ hãi, cô bắt đầu bước nhanh hơn về phía các đại lộ sáng sủa. Nếu như cô tới được Đại lộ 9 cô sẽ được an toàn.

Schuyler cố gắng xua đi nỗi sợ hãi, nghĩ rằng chuyện này đơn thuần chỉ là sự tưởng tượng vì trời tối thôi, dù gì thì cô là ai mà lại sợ bóng tối chứ? – Cô là một Ma Cà Rồng cơ mà! Schuyler cười một cách ghê rợn, nhưng đầu sao cô vẫn nổi gai ốc vì sợ.

Schuyler không thể phủ nhận điều này thêm nữa.

Có ai đó đang đi theo cô.

Hoặc là cái gì đó...

Cô bất thành lĩnh chạy rất nhanh, tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực, hơi thở trở nên dồn dập. Cô quay người lại...

Một cái bóng in trên tường.

Cái bóng của cô.

Schuyler chớp chớp mắt. Không có gì. Không có ai hay cái gì cả. Mình chỉ tưởng tượng thôi, mình chỉ tưởng tượng thôi, cô tự nhủ. Cô đi chậm lại và tỏ ra là mình không sợ.

Chỉ vài bước chân nữa thôi Schuyler sẽ tới Đại lộ 9 an toàn... gần tới rồi... Schuyler quay lại lần nữa... cảm thấy có cái gì đó đang lớn vờn xung quanh và rồi nó túm lấy cổ cô. Schuyler cố hết sức mới hít thở được, mở mắt và đá loạn xạ, nhưng cô không thể thét lên được; cứ như thể có cái gì đó đang khoá chặt cổ cô và bóp nghẹt nó. Một sinh vật khổng lồ, đen đúa... cao lớn và mạnh như một người đàn ông, với dáng người khó nhận biết và nguy hiểm với... đôi mắt đỏ sẫm, đôi mắt tối, đang nhìn cô chằm chằm... ăn sâu vào não cô... và sau đó cô cảm thấy nó...

Không! Không! Không!

Cô không muốn tin điều này, nhưng đúng là những chiếc răng nanh đang đâm vào da cô... nhưng làm thế nào lại như vậy được? Cô là một trong số họ mà! Vậy đây là cái gì?

Với tất cả sức lực có được, cô cố gắng đẩy kẻ tấn công về sau, nhưng cô lại chẳng đập hay cào cấu được cái gì, nó cứ như những cơn gió đang quẩn lấy cô, chẳng ích gì, những chiếc răng nanh vẫn chĩa xuống... đâm thủng cổ cô... máu cô, máu của một Ma Cà Rồng đang rỉ ra... Schuyler cảm thấy choáng váng và lúng túng... Cô sắp ngất đi... khi một thứ gì mờ mờ xanh xanh đen đen bất ngờ xuất hiện và sửa diên loạn.

Xinh Đẹp!

Con chó săn gầm gừ rồi nhảy bổ vào sinh vật kia. Con quỷ buông cô ra, Schuyler loạng choạng bước lên vỉa hè bên thềm, tay cô giữ chặt lấy cổ. Con chó chạy vòng quanh, gầm gừ và sửa diên ỏi. Sinh vật bí ẩn đó biến mất.

Xinh Đẹp vẫn tiếp tục sửa diên khi Schuyler cuối cùng cũng mở được mắt ra. Ai đó đang đỡ cô dậy.

- Cậu ổn chứ? – Bliss Llewellyn hỏi.

- Mình không biết – Schuyler nói trong khi vẫn còn bị sốc. Cô cố lấy lại thăng bằng, dựa hoàn toàn vào vai Bliss, đôi chân vẫn run lên bần bật.

- Thả lỏng đi nào – Bliss dỗ dành.

Con Xinh Đẹp vẫn đang sửa diên, tru lớn về giận dữ, đe dọa Bliss.

- Bình tĩnh, Xinh Đẹp, bình tĩnh nào, đây là Bliss, cô ấy là bạn của tao – Schuyler nói, vươn tay ra vuốt ve con chó đang lo lắng. Nhưng con chó vẫn không dừng lại. Xinh đẹp chạy vòng vòng quanh Bliss, rồi cắn vào mắt cá chân cô.

- Ôi!

- Xinh Đẹp, đủ rồi đấy! – Schuyler nói và giật mạnh cái đai cổ con chó. Nó từ đâu ra thế nhỉ? Làm cách nào mà nó biết được? Schuyler nhìn vào đôi mắt đen láy thông minh của con chó. Nó đã cứu mình, cô nghĩ vậy.

- Chuyện gì xảy ra thế? – Bliss lo lắng hỏi.

- Mình không biết. Mình đang đi thì có một cái gì đó tấn công mình từ đằng sau...

- Mình nghe thấy cậu – Bliss nói, giọng nói của cô run run – Mình đang chờ ở đó, bên ngoài studio, chờ xe của nhà, vì vậy mình chạy qua để xem có giúp được gì không.

Schuyler gật đầu, vẫn cảm thấy choáng váng vì những gì vừa trải qua. Cái túi xách cùng các thứ đồ bên trong rải rác xung quanh cô: quyển sách mở toang hoác và bị ngâm trong vũng nước, cái quần jean mới đất tiền nhăn nhúm thành một đống.

- Cậu nghĩ nó là cái gì? – Bliss hỏi khi đang giúp Schuyler thu nhặt các thứ và bỏ chúng vào trong cái túi xách bằng da.

- Mình không biết... nó dường như là... ảo ảnh – Schuyler lắp bắp nói. Cô kéo khóa túi xách lại và quàng nó lên vai. Chân cô vẫn đang run lẩy bẩy, cô cầm lấy dây xích con Xinh Đẹp, như thế làm cô cảm thấy khá hơn. Cô thấy khỏe hơn và vững tin hơn khi Xinh Đẹp ở bên cạnh.

- Kí ức về cuộc tấn công vừa rồi rõ ràng là đang mờ dần... cái sinh vật đen đúa với đôi mắt đỏ, con người màu bạc... và những cái răng, những cái răng đủ sắc nhọn để có thể chọc thủng da cô; những chiếc răng nanh, giống như cô... nhưng khi những chiếc răng nanh chạm tới cổ cô thì lại chẳng có gì ở đó cả. Không thương tích. Thậm chí là một vết xước cũng không có.

Nhật kí của Catherine Carver

Ngày 23 tháng 12 năm 1620

Plymouth Massachusetts

Ôi! Than ôi! Mọi người từ Roanoke đều biến mất. Myles và những người khác chẳng tìm thấy gì ở thuộc địa cả. Chỗ ăn nấu bị tháo dỡ, chẳng thể thấy một con thú nào. Chẳng có gì ngoài một cánh đồng trống không. Vùng đất mới này chẳng có gì ngoại trừ một kí hiệu đơn độc được đóng đinh trên một cái cây. John đã chỉ nó cho tôi.

CROATAN

Máu tôi như bị đông cứng lại khi nhìn thấy nó. Ôi, trời ơi! Đúng là chúng tôi bị nguyên rửa mà! Chúng ở đây. Tất cả đều biến mất! Chúng tôi khóc cho những người họ hàng. Nhưng chúng tôi phải bảo vệ lũ trẻ. Chúng tôi không còn được an toàn nữa!

-C.C

Chương 26:

Lố bịch. Đó là một trong những từ ngữ mà Mimi yêu thích. Con trăn Birkin? Thật lố bịch! Máy bay phản lực G-5 mới của bố cô? Thật lố bịch! Bữa tiệc tại gia của Bliss Llewellyn? Lố bịch tột độ. Chẳng có gì giống như một bữa tiệc có thể làm cho máu trong người cô tuôn chảy. Mimi nhìn quanh căn phòng đang chật ních người. Gần như toàn bộ học sinh của trường Duchesne đều có mặt tại đây, và một số lượng lớn Máu Đỏ trông rất thích thú. Cô rất vui khi thuyết phục được Bliss tổ chức bữa tiệc

này.

Gần đây mọi thứ trở nên quá nghiêm ngặt vì những chuyện liên quan đến trường học – mọi chuyện tập trung xảy ra ở giữa học kì, các học sinh năm hai thì quá coi trọng đơn xin, nỗi buồn còn sót lại từ đám tang của Aggie – và tất cả họ đều cần được thư giãn. Lúc đầu Bliss còn do dự, mè nheo với Mimi hàng tấn việc vụn vặt, nhỏ nhặt kiểu như, *Ai sẽ thông báo đây? Thức ăn sẽ là gì? Ai sẽ là người mua bia? Đồ dùng thì thế nào? Nếu có chuyện gì xảy ra thì sao? Một vài thứ thực sự rất đắt!* Bliss làm cho Mimi gần như phát điên lên vì cảm giác tội lỗi của mình.

- Để tất cả đẩy mình lo – Cuối cùng cô cũng phải nói như vậy với Bliss.

Vì vậy, chỉ rất nhanh sau đó, Mimi trưng dụng ngay hẳn một đội quân các nhà báo và những người lập kế hoạch cho các sự kiện để biến căn hộ ba gian của gia đình Llewellyn thành một chốn ăn chơi kín đáo – có một quán bar mở được bảo trợ (cứ như thể rượu chẳng gây chút ảnh hưởng nào tới họ vậy), đội ngũ những người mẫu bung bê các khay phục vụ chất đầy đồ ăn (khoai tây nhồi trứng cá tằm, tôm hùm và các loại cocktail có vị hải sản), một lô một lốc túi đựng các loại bánh kẹo đầy màu sắc đặt trên những sản phẩm sang trọng bên bể bơi. Thậm chí Mimi còn thuê hẳn một đội các chuyên gia vật lý trị liệu, xoa bóp bằng dầu thơm; chuyên gia mát xa người Thụy Điển để mát xa tay, chân và cả lưng cho khách. Những “cảnh sát buồng tắm” mặc đồng phục trắng thì đảm bảo, tắm quát để giảm bớt căng thẳng cho cơ bắp của những học sinh có quyền lực nhất trong trường.

Bliss về nhà để tìm vài vật dụng nhằm thay thế những cái trường kỉ đôm vắn, các tấm thảm làm bằng vải lông và cả loại đèn Aero. Một DJ đang cho mở nhạc trước lò sưởi.

- Đừng nổi đóa lên đấy nhé, được chứ? – Mimi đề nghị khi giơ một cánh tay lên trước mặt Bliss.

- Chuyện gì? – Bliss hỏi khi vừa nhìn quanh ngôi nhà của bố mẹ cô, nay đã bị biến đổi hoàn toàn thành một hộp đêm hấp dẫn theo phong cách những năm 60.

Mimi giải thích là cô đảm bảo các đồ dùng của bố mẹ Bliss đều được bảo vệ và chuyển tới nhà kho, mọi thứ sẽ được trả lại như cũ vào sáng mai trước khi bố mẹ Bliss trở về. Mimi lấy ý tưởng này từ một nhà thiết kế, muốn biến ngôi nhà không có gì thành một nơi hoàn hảo để tổ chức tiệc tùng.

- Minh đúng là một thiên tài chứ còn gì nữa đúng không? Bằng cách này cậu sẽ không phải lo lắng là sẽ có thứ gì đó bị ăn cắp hay bị vỡ cả - Mimi quả quyết – Mà cậu đã ở đâu vậy? Cậu tới muộn đấy!

Bliss lắc đầu, kinh hoàng. Bliss thắc mắc không biết bà mẹ kế của cô sẽ nói gì nếu bà biết được mọi thứ trong căn hộ với cái tên mỹ miều *Penthouse des Reeves* khi đang ở một nơi nào đó của Jersey. Bliss há hốc mồm nhìn Mimi chỉ trong một giây, rồi cô huơ huơ tay lên tỏ vẻ đầu hàng và cất bước về phòng để thay đổi không khí.

- Không cần phải cảm ơn mình đâu! – Mimi gọi với theo.

Bản remix cuối cùng (của nhóm Destiny's Child hát cùng Nirvana(1)) đang ầm ầm phát ra từ hệ thống dàn âm thanh nổi của gia đình Llewellyn. Mimi cười vẻ mãn nguyện trong một góc tối. Cô liếm đôi môi rực rỡ sắc đỏ của máu. Anh chàng bạn trai người Ý của cô đang ở đâu đó và chắc đang bất tỉnh như thường ngày.

- Một ly mactini vài chứ ạ? – Cô phục vụ bàn gợi ý Mimi một ly cocktail.

Thứ đồ uống hoàn hảo. Mimi cười và uống cạn ly rượu. Sau đó cô lấy thêm một ly khác, rồi một ly khác nữa trong khi người phục vụ chỉ biết đứng nhìn cô chăm chăm.

- Khát à? - Một giọng nói vang lên từ đằng sau.

Mimi quay đầu lại.

Dylan Ward đang nhìn cô, mái tóc đen đã che khuất đôi mắt của anh ta. Một cảm giác giống như khiếp

sợ chạy qua người cô.

- Cậu mới là người khát phải không? – Cô nhếch mép.

Dylan nhún vai.

Mimi đi ngang qua Dylan. Cô đang mặc một chiếc áo vét được cắt ngắn, làm bằng da màu đỏ hiệu Dsquared và một chiếc váy xê tà bằng vải the hiệu Balenciaga ôm lấy những đường cong quyến rũ của cô. Điều khiến cô bức mình là cậu chàng thậm chí chẳng buồn quan tâm xem đôi chân cô trông đẹp như thế nào trong chiếc váy này. Cô không thể chấp nhận được! Cô quan sát kĩ cổ cậu ta. Cho tới thời điểm này, không có dấu hiệu nào chứng tỏ rằng Bliss đã cố gắng đánh kí hiệu cho một mối liên hệ. Mimi khẽ mỉm cười. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô. Chà chuyện này sẽ rất thú vị đây.

Nếu như cô cử hành nghi thức *Caerimonia Osculor* lên Dylan trước khi Bliss làm điều đó, thì Dylan sẽ bị buộc với cô mãi mãi. Cậu ta sẽ quên tất cả về Bliss. Sẽ thật đáng đời cho Bliss vì vẫn tiếp tục gặp Dylan sau khi Mimi đã cấm cô ta làm vậy. Mặc dù cô chẳng cảm thấy có chút hứng thú nào với Dylan, cô chỉ đang buồn chán mà thôi.

Mimi hạ thấp cái quai áo một cách khiêu gợi.

- Giúp mình một chút được không? – Cô nhờ rồi kéo Dylan ra khỏi bữa tiệc.

Nhìn cái bóng Mimi như một cô gái xinh đẹp, yếu ớt, và dù không nghĩ về điều đó thì Dylan vẫn bị hút theo cô ta xa hơn, xa hơn nữa, tiến sâu vào trong bóng tối.

- Nhưng cô ấy đã mời tôi! Tôi biết chủ nhân căn hộ này! – Schuyler tranh cãi. Cô chưa bao giờ nghe thấy từ danh sách khách mời cho bữa tiệc tại gia này. Thực ra thì cô chưa từng được mời tới một bữa tiệc như thế này trước đây. Thang máy dẫn tới tầng thấp nhất của căn hộ, và Schuyler đã bị lộ bởi nhóm các cô gái PR sắc mặt lạnh lùng.

- Có thư mời chứ? - Một người trong số họ yêu cầu, giữ cô lại rồi nhìn chằm chằm vào bộ đồ không thích hợp mà Schuyler đang mặc. Cô mặc một chiếc váy dài thắt ngang lưng với nhiều lớp các chuỗi hạt bằng nhựa, một chiếc quần lửng làm bằng loại vải bông dệt chéo bên ngoài đôi xà cạp màu đen, chân đi đôi bốt kiểu cao bồi mòn vẹt.

- Tôi chỉ mới nghe về bữa tiệc ngày hôm nay – Schuyler rên rỉ.

- Xin lỗi nhưng cô không có tên trong danh sách – Cô gái cầm một cái bìa kẹp hồ sơ nhắc lại, có vẻ rất hí hửng với việc loại bỏ được Schuyler.

Schuyler định quay lại thang máy thì Bliss xuất hiện từ khung cửa.

- Bliss – Schuyler kêu lên - Họ không cho mình vào.

Bliss bước tới. Cô vừa tắm và thay một chiếc váy ôm sát người, mỏng manh, hiệu Missoni với những sọc vằn ngoằn ngoèo và mang đôi xăng đan cao gót kiểu đầu sủ. Cô khoác tay Schuyler rồi kéo cô bạn ra khỏi chiến lũy các PR, mặc cho những lời phản đối sau lưng. Cô dẫn Schuyler vào gian phòng chính, đông nghịt các học sinh trường Duchesne đứng uống rượu ở quán bar, nằm ườn trên ghế, nhảy những điệu thô bỉ chỗ cửa sổ.

- Cảm ơn – Schuyler nói.

- Mình xin lỗi về chuyện vừa rồi. Tại Mimi cả đấy. Mình nói với cô ấy là bố mẹ mình vắng nhà và ngỏ ý muốn tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, vậy mà cô ấy đã biến mọi thứ thành thế này, chẳng khác gì bữa tiệc sau Lễ Trao Giải MTV cả.

Schuyler cười. Cô nhìn quanh... có một vài anh chàng và cô nàng đang quần quai trong cái lồng treo trên trần nhà, cô nhận ra một gương mặt nổi tiếng trong cái đám hỗn độn ấy.

- Đó chẳng phải là...? – Schuyler hỏi khi thấy một diễn viên tuổi teen đang rót bia trước đám đông ồn

ào.

- À... - Bliss thở dài – Đi nào, mình sẽ chỉ cho cậu nơi nghỉ ngơi thư giãn. Chỗ đó không giống chỗ này đâu.

- Mình rất thích, nhưng mình phải làm một việc trước đã.

Bliss nhướn mày.

- Ồ?

- Mình phải tìm Jack Force.

Cô phải tìm Jack. Cô phải nói với anh những gì đã xảy ra với cô. Họ gần như không nói chuyện với nhau kể từ buổi khiêu vũ hôm ấy, nhưng cô biết anh ta là người duy nhất có thể hiểu. Cô đang cố gắng để nắm bắt được các kí ức... Chúng đang tan biến dần... Cô không nhớ được các chi tiết chính xác về nơi chôn, tại sao hay chuyện đó xảy ra như thế nào... Chỉ trừ có đôi mắt, đôi mắt đỏ chập chờn trong bóng tối với hai con ngươi màu bạc. Đôi mắt đỏ và những chiếc răng sắc nhọn.

Nhưng căn hộ của gia đình Llewellyn giống như đang dần nổ một cách ma quái. Những nơi mà bạn quay lại đều là phòng và phòng, với vô số các hành lang, các đồ quý giá thì được giấu kín. Schuyler tìm ở bể bơi trong nhà, phòng tập thể dục với đầy đủ các trang thiết bị, một spa với các nhân viên luôn túc trực trong tòa nhà với những bàn mát xa và những loại dầu cơ bản, thêm vào đó là một phòng giải trí với rất nhiều các trò chơi nổi tiếng từ rất lâu như vòng quay tài sản, trò chơi dùng đồng xu, đồ chơi mái vòm, tất cả đều đang hoạt động hết công suất. Cô đẩy một đồng xu vào trong rãnh rồi quay vòng.

BẠN LÀ LỮ KHÁCH CỦA TRÁI TIM.

RẤT NHIỀU CUỘC HÀNH TRÌNH ĐANG CHỜ BẠN.

Cô ước Oliver ở đây để nhìn thấy điều này.

- Các cậu có thấy Jack không? Jack Force ấy – Schuyler hỏi bất kì ai mà cô gặp.

Người ta nói với cô rằng nào là cậu ấy mới rời đi, hay là ở tầng khác, hay là vừa đến xong. Dường như cậu có mặt ở khắp mọi nơi nhưng cũng chẳng ở nơi nào cả.

Cuối cùng Schuyler cũng tìm thấy cậu trong một phòng ngủ dành cho khách vắng vẻ trên tầng cao nhất. Anh chàng đang đánh ghi ta và hát một bài gì đó có giai điệu rất dịu dàng. Ở tầng dưới là tiệc tại gia của thế kỉ vậy mà Jack lại có vẻ thích ở trên cái tầng yên ắng này hơn.

- Schuyler phải không? – Jack lên tiếng mà không cần ngước lên.

- Chuyện gì đó đã xảy ra – Cô nói, đồng thời đóng cánh cửa sau lưng một cách nhẹ nhàng. Thế là cuối cùng cô cũng tìm được cậu, tất cả những tình cảm mà cô kiềm chế bấy lâu nay bỗng dâng tràn. Cô run rẩy, quá sợ hãi đến mức thậm chí cô còn không thấy Jack đoán được sự xuất hiện của cô chỉ bằng giác quan. Đôi mắt Schuyler mở to, hoảng sợ. Chẳng cần nghĩ tới hai lần, Schuyler chạy ngay về phía Jack và ngồi bên cạnh cậu.

Jack đưa một cánh tay vòng qua người cô, che chở.

- Có gì không ổn à?

- Hôm nay mình đi chụp ảnh cho tạp chí, sau đó khi mình đang đi bộ một mình... và mình... mình không thể nhớ được... - Schuyler lắp bắp. Về các hình ảnh. Ngay lúc này đây chúng như đang bị đốt cháy bên trong não cô, và cô cảm giác như thể mình đang túm lấy chúng... với tới chúng. Cô giữ chặt các tua kí ức... gần như có một chuyện gì đó thật khủng khiếp đã xảy ra với cô... nhưng là chuyện gì? Từ ngữ nào có thể diễn tả chính xác những gì đã xảy ra, và tại sao các kí ức lại phản bội cô?

- Mình bị tấn công - Cuối cùng cô đành lên tiếng.

- Cái gì? - Cậu giận dữ. Cậu lắc lắc hai vai cô, rồi ôm cô chặt hơn - Bởi ai? Nói cho mình nghe đi.

- Mình không nhớ. Nó bỏ đi, nhưng nó... rất mạnh, mình không thể dừng nó lại. Đỏ... đôi mắt màu đỏ... những cái răng... sắp sửa hút mạch máu mình... nhưng, hãy nhìn này, mình không có lấy dù chỉ là một vết xước? Mình không hiểu.

Jack cau mày. Cậu vẫn ôm cô.

- Mình sẽ nói với cậu vài chuyện. Vài chuyện quan trọng.

Schuyler khẽ gật đầu.

- Có cái gì đó đang săn đuổi chúng ta. Cái gì đó ngoài kia đang săn đuổi Ma Cà Rồng – Jack nói một cách dịu dàng - Trước đây mình chưa chắc chắn, nhưng giờ thì mình tin đó là thật.

- Ý cậu là sao? Săn đuổi chúng ta? Cậu đừng làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, được không? Chúng ta là những người bất kì ai cũng phải sợ hãi.

Jack lắc lắc đầu.

- Mình biết chẳng gì có thể giải thích được chuyện này cả.

- Vì Ủy Ban đã nói là chúng ta không thể bị giết...

- Chính xác thì... - Jack ngắt lời - Họ luôn nói chúng ta sẽ sống mãi mãi, rằng chúng ta bất tử và không thể bị thương, rằng chẳng cái gì có thể giết được chúng ta, đúng không nào? - Cậu hỏi.

Schuyler gật đầu.

- Đó là những gì mình đang nói với cậu.

- Và họ đúng. Mình đã thử - Jack khẳng định.

- Thử cái gì? – Schuyler ngạc nhiên.

- Mình đã nhảy ra trước những chiếc tàu hỏa. Tự chém mình. Mình chính là người đã rơi khỏi cửa sổ thư viện năm ngoái.

Schuyler nhớ lại tin đồn này... một học sinh nào đó đã nhảy khỏi ban công tầng ba và hạ cánh xuống đất. Nhưng cô không tin chuyện đó. Chẳng ai có thể sống sót sau cú rơi với độ cao mười lăm mét mà chẳng hề bị thương, nhất là lại chạm đất bằng đôi chân của họ.

- Tại sao cậu làm thế?

- Để xem những gì họ nói có thật không ấy mà.

- Nhưng cậu có thể chết.

- Không. Mình không thể. Ít nhất thì Ủy Ban đã đúng về điều này.

- Buổi tối hôm đó... buổi tối ở trước hộp đêm Block 122... cậu đã bị chiếc taxi đó đâm.

Jack gật đầu.

- Nhưng nó không làm mình bị thương.

- Đúng vậy – Schuyler gật đầu. Vì vậy mà cô đã thấy cậu bên dưới bánh xe taxi. Đáng lẽ cậu ấy phải chết rồi. Thế mà cậu ấy lại xuất hiện trên vỉa hè, hoàn toàn nguyên vẹn. Cô đã nghĩ rằng do cô đã quá căng thẳng vào tối hôm đó, mắt cô đã quá mỏi mệt. Nhưng chuyện đó thực sự đã xảy ra.

- Schuyler nghe mình này. Không gì có thể làm hại chúng ta... chỉ trừ...

- Trừ...?

- Mình không biết – Jack nắm hai bàn tay thành một quả đấm trong sự thất vọng – Nhưng có cái gì đó ngoài kia. Ủy Ban không nói cho chúng ta mọi thứ.

Jack giải thích rằng trước khi tiến hành cuộc gặp mặt đầu tiên, những thành viên lớn tuổi của Ủy Ban

đã quyết định không nói cho các thành viên mới về mối nguy hiểm. Thay vì cảnh báo mọi người thì hiện tại tốt nhất không nên xa rời họ vào buổi tối. Như thế là đủ vì họ nghĩ họ sẽ khám phá được sức mạnh thực sự của họ đầu tiên; không có lí do gì để phải báo động ở những nơi chẳng có gì. Chỉ trừ một điều là cậu ấy không tin họ. Cậu biết họ đang giữ vài bí mật.

- Họ đang làm gì đó. Mình nghĩ trước đây đã có chuyện gì đó xảy ra, trong lịch sử của chúng ta. Cái gì đó ở Plymouth khi chúng ta tới đây lần đầu tiên. Mình cố gắng để xói tung nó lên, nhưng cứ như thể tầm nhìn của mình bị khóa vậy. Khi mình cố gắng nghĩ về nó thì tất cả những gì mình nhớ chỉ là một từ. Một tin nhắn được đóng đinh trên một cái cây trong một cánh đồng hoang vắng. Từ đó là: Croatan.

- Đó là gì? – Croatan. Schuyler run bắn lên, âm thanh của từ này phát ra làm cô sợ hãi.

- Mình không biết – Jack lắc đầu - Thậm chí mình còn không biết nó là cái gì. Nó có thể là bất kì cái gì. Có thể là một địa điểm, mình không chắc. Nhưng mình nghĩ đó chính là điều họ không nói cho chúng ta. Cái gì đó với sức mạnh giết được Ma Cà Rồng.

- Nhưng làm thế nào mà cậu biết được? Làm sao cậu lại có thể chắc chắn đến như vậy? – Schuyler hỏi Jack, cảnh báo.

- Bởi vì, như mình đã nói với cậu, Aggie Carondolet đã bị giết – Jack chăm chú nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm của Schuyler.

Schuyler im lặng.

- Và?

- Aggie là một Ma Cà Rồng.

Schuyler há hốc mồm. Phải thế rồi! Đó là lí do tại sao cô lại có cảm giác đồng cảm ở tang lễ. Cô biết, dù gì Aggie cũng là một trong số họ.

- Cô ấy không bao giờ quay lại nữa. Cô ấy đã ra đi. Máu cô ấy - tất cả - bị hút ra khỏi cơ thể. Kí ức, cuộc sống và linh hồn của cô ấy... ra đi. Bị hút ra, giống như việc chúng ta hút Máu Đỏ vậy – Jack buồn bã nói - Bị dập tắt. Bị tước đoạt.

Schuyler khiếp sợ nhìn Jack. Đó không thể là sự thật.

- Và cô ấy không phải là người đầu tiên. Trước đây chuyện này đã xảy ra rồi.

Nhật kí của Catherine Carver

Ngày 25 tháng 12 năm 1620

Plymouth Massachusetts

Sự hoang mang tràn ngập khắp mọi nơi. Có tới nửa trong số chúng tôi kiên quyết chạy trốn để tìm vùng đất an toàn hơn. Có lẽ sẽ đi về hướng nam, xa khỏi nơi này. Hôm nay, Conclave tổ chức họp, thảo luận về các chọn lựa. Họ thuyết phục John rằng một trong số chúng được che giấu ở đây giữa chúng ta, rằng một trong số họ đã không thể chống lại sức mạnh của chúng. Ông ta quyết định thuyết phục Các Trưởng Lão. William White đứng về phía ông ta, hẳn đã nói vậy. Tuy nhiên Myles Standish lại khá cương quyết về việc ở lại. Ông ta cãi rằng không có bằng chứng, thậm chí thuộc địa Roanoke đã biến mất, rằng họ đã bị Croatan tác động. Một lời nói dối mang tính lịch sử, ông ta nói, thậm chí còn có thể là sự lừa dối có chủ tâm. Ông ta không tin những tin nhắn ấy rời khỏi những cái cây. Conclave từng được ủng hộ, chuyện họ bị thất bại trong việc đồng ý là chưa từng xảy ra. Đó không phải là cách chúng ta nghi ngờ. Myles Standish đã lãnh đạo chúng ta rất tốt kể từ khi tôi có thể nhớ được. Nhưng John chắc chắn ở đó là mối nguy hiểm. Ở lại hay bỏ trốn? Nhưng tôi sẽ đi đâu?

(1) Nirvana: Ban nhạc Rock của Mỹ. Năm 1990 với sự tham gia của Dave Grhol ban nhạc trở nên nổi tiếng.

Chương 27:

Bliss đang lướt qua những học sinh năm nhất đang bình phẩm những chiếc túi xách trên bàn rồi đi vòng quanh căn phòng. Cô cảm thấy nỗi hoang mang trong lòng tăng lên. Cô không thể tìm thấy Dylan ở bất cứ đâu. Người con trai mà cô muốn gặp đang mất tích.

Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế dài làm bằng da, nhìn ra hành lang dẫn đến các phòng mát sa. Có hai người đang đứng ở sau bức tượng điêu khắc bằng băng. Cái dáng người cao cao ấy trông rất quen – tay áo bằng da trông như đã sờn, những đường viền của chiếc khăn quàng bằng tơ màu trắng – đó chẳng phải là...

- Dylan? – Bliss gọi.

Mimi quay lại. Khỉ thật! Đáng lẽ cô nên kéo anh chàng này vào phòng tắm hoặc là một nơi nào đó để riêng tư hơn. Cô nhanh chóng rút những chiếc răng nanh lại và nở nụ cười có thể coi là sáng chói nhất của cô.

- Bliss yêu quý. Cậu ở đó à? – Mimi ngọt ngào.

Dylan quay lại, đôi mắt cậu trông đờ đẫn như người mất hồn.

- Cậu đang làm gì vậy? – Bliss hỏi Mimi.

- Có làm gì đâu – Mimi nhún vai – Bọn mình chỉ đang nói chuyện thôi.

Bliss kéo Dylan ra khỏi góc khuất. Cô kiểm tra cổ cậu xem có dấu vết gì không, may mà không có. Tốt quá. Cô nhìn Mimi một cách giận dữ rồi dẫn Dylan đi khỏi đó.

- Cậu đang làm gì với cô ấy thế? – Bliss gặng hỏi.

Dylan nhún vai. Thậm chí cậu còn không nhận ra là mình đang ở bên Mimi nữa là. Cậu biến mất trong trạng thái mù mẫn như bị bỏ bùa vậy. Cậu chớp chớp mắt rồi nhìn Bliss.

- Bliss, cậu đã ở đâu vậy? – Cậu hỏi, giọng đột nhiên bình thường một cách đáng ngạc nhiên.

- Tìm cậu chứ còn ở đâu.

Dylan mỉm cười.

- Đi nào, mình muốn chỉ cho cậu xem phòng của mình.- Bliss hồ hởi.

Trông Dylan thật kì lạ khi ở trong phòng của Bliss. Rất đàn ông, hơi bụi... và thực tế. Cậu nhìn chăm chăm vào chiếc giường công chúa màu trắng của Bliss với chăn nhồi lông vũ phủ lông tơ có hình cây cối đến tấm thảm màu xanh nhạt, giấy dán tường màu hồng, những cái ghế làm bằng mây màu trắng, một ngôi nhà búp bê bốn câu chuyện, và những chiếc đèn sân khấu trên bàn trang điểm.

- Được rồi, mình biết. Nó hơi trẻ con một chút – Bliss thừa nhận.

- Một chút á? – Dylan trêu chọc.

- Không phải mình. Mẹ kế của mình làm đấy. Bà ấy vẫn thích mình chỉ mười hai tuổi hay gì gì đó.

Dylan cười vẻ chia sẻ. Cậu nhẹ nhàng đóng cửa và tắt bớt đèn.

Tự nhiên Bliss cảm thấy bồn chồn.

- Thứ lỗi cho mình một giây – Cô nói rồi lúi vào phòng tắm để điều hòa lại nhịp thở.

Đây sẽ là lần đầu tiên của cô vì vậy cô có hơi sợ một chút. Cô sẽ làm điều này... NÓ... Caerimonia Osculor... điều này sẽ trói buộc cậu với máu của cô... cô sẽ trao cho cậu Nụ Hôn Thần Thánh... nhưng cậu vẫn chưa biết việc này. Hình như chỉ khi bạn bắt đầu làm điều này... và họ - loài người- họ sẽ bắt đầu quẩn quại trong sự mê mẩn, sẽ rất nóng và đắm chìm vào nó và... và sau cùng cô sẽ cảm thấy tốt hơn những gì cô từng cảm nhận.

Khi lưng cô bước ra ngoài, Dylan đã nằm sẵn trên giường, lưng cậu dựa vào mấy cái gối phủ lông. Trông cậu rất gầy mà lại quyến rũ trong chiếc áo thun hiệu Ben Folds. Cậu đá văng đôi giày hiệu Nice Dunks và đập đập vào khoảng trống bên cạnh.

Bliss nhìn thấy khăn quàng cổ và cái áo khoác da của cậu treo trên một chân giường, nó làm cho cô nảy ra một ý. Cô nhét một bản sao các loại chìa khóa của cô vào túi.

- Cậu đang làm gì vậy? – Dylan hỏi.

- Không có gì, chỉ là đưa cho cậu vài thứ để cậu dễ dàng hơn khi bọn mình bên nhau lần tới ấy mà – Bliss bẽn lèn nói.

- À... đến đây nào, nhanh lên.

- Minh lạnh – Bliss nói rồi trượt vào trong chăn.

Sau một giây, Dylan kéo cái chăn sang một bên lật đến bên cô.

Họ nằm như thế một lúc, lắng nghe âm thanh của một bản nhạc Rap đang dồn dập ở tầng hai.

- Đúng là cậu lạnh thật – Dylan ngạc nhiên nói.

- Nhưng da của cậu lại rất ấm – Bliss thì thầm.

Dylan vòng tay ôm lấy người cô. Họ bắt đầu hôn nhau... Bliss biết ơn vô cùng vì lần này cô không ngất đi khi cô cảm thấy tay cậu đang dò dẫm bên dưới cái váy, chạm tới áo lót của cô. Cô mỉm cười, nghĩ cậu trai nào cũng giống nhau. Cậu làm những gì cậu muốn, nhưng không phải trước khi cô có được những gì cô muốn.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy bàn tay ấm áp của cậu đang siết chặt chiếc móc áo lót. Dylan kéo chiếc váy qua đầu cô. Bliss khẽ nhướn mình lên khỏi giường một chút để giúp cậu, và sau đó cô nằm đó, trước mặt cậu với chỉ duy nhất bộ đồ lót Cosabella.

Cô mở mắt nhìn cậu, kéo cậu vào sát hơn.

Dylan có một dấu chữ thập ở cánh tay, cậu kéo chiếc áo thun qua ngực. Cậu gầy đến nỗi cô có thể cảm nhận được những chiếc xương sườn bên dưới lớp da. Cả hai thở gấp hơn, và chỉ trong giây lát cậu đã nằm áp vào cô.

Bliss vuốt ve cổ Dylan và cảm thấy cái của cậu dưới quần jean ép vào hai bắp đùi cô. Cô lăn lên người Dylan để nằm lên ngực cậu. Dylan kéo Bliss gần hơn, tay cậu vuốt ve lưng cô rồi trượt xuống chiếc quần lót. Cô bắt đầu hôn lên môi cậu, lên dọc quai hàm rồi theo đường đó cô liếm xuống bên dưới.

Bliss cảm thấy những cái răng bắt đầu thò ra, cô sắp sửa làm điều đó... Ngay bây giờ! – Cô có thể cảm nhận được dòng máu nóng, sền sệt của cậu... cô nhướn hàm lên, đột nhiên căn phòng sáng ánh đèn.

- Cái quỷ gì vậy? – Dylan ngoái đầu khỏi cái chăn lông vịt.

Hai sinh viên năm hai cười khúc khích đứng ở hành lang nhìn họ.

- Oao..!

Bliss ngược lên, răng nanh của cô vẫn đang nhô ra ngoài.

Hai cô gái ở cửa hét lên.

Bliss nhanh chóng thụt răng lại. Khi thật. Ủy Ban đã cảnh báo với họ về việc này – họ không thể cho pháp Máu Đỏ nhìn thấy khi họ đang ở tình trạng tự nhiên thật sự của họ. Hai người kia chỉ là những người mới lớn. Có thể họ sẽ nghĩ họ chỉ đang tưởng tượng mà thôi.

Bỗng một âm thanh khá lớn xuất hiện ngay đằng sau Bliss. Dylan rơi khỏi giường và lăn một cách nặng nhọc trên sàn.

Vẫn nằm bên dưới cái chăn lông vịt, cô quay lại để xem điều gì làm cậu phải nhảy lên như thế. Bỏ cô đang đứng ở hành lang. Ông ấy từ đâu ra vậy? Làm sao mà họ về nhà sớm thế? Bliss bò ra để lấy quần áo ở sau lưng.

- Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy? – Ngài thượng nghị sĩ hỏi – Bliss, con ổn chứ? Kia là ai?

Dylan nhảy lò cò xung quanh, kéo khóa chiếc quần jean lại và lôi chiếc áo thun xuống. Cậu giật mạnh lấy chiếc áo khoác rồi xỏ chân vào đôi giày.

- Ừm...hân hạnh được gặp ngài.

- Điều này có nghĩa gì? – Forsyth Llewellyn hỏi – Bliss, cậu ta là ai?

Bliss vẫn chưa hết bối rối, cô nghe tiếng bước chân vội vã của Dylan huỳnh huých trên các bậc thang. Vậy cho tới lúc này, cậu chưa bao giờ là của cô cả.

- Thưa quý cô, quý cô sẽ giải thích mọi việc chứ? Chính xác thì chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Và chuyện gì đã xảy ra với đồ đạc của chúng ta? – Ngài thượng nghị sĩ không kìm nổi cơn tức giận.

Chương 28:

Schuyler tin những gì Jack đã nói với cô là đúng. Cậu nói với cô về cách họ tìm thấy Aggie ở câu lạc bộ, máu trong người bị rút cạn, giống như một Máu Đỏ sau khi bị bệnh lao phổi ở giai đoạn cuối, chỉ trừ có một điều là chuyện này lại xảy đến với một người trong số họ. Giống như họ biến con người thành nạn nhân. Jack giải thích rằng trong khi Ma Cà Rồng vẫn tuân thủ theo Luật Lệ - không có một con người nào chết vì bị hút máu trong suốt nhiều thế kỉ, tuy nhiên những kẻ đang săn lùng Ma Cà Rồng lại chẳng có phong cách hiệp sĩ chút nào.

Sau đó cậu kể cho cô nghe về một cô gái nào đó chết ở Connecticut mùa hè vừa rồi. Một Ma Cà Rồng khác. Cô gái đó là học sinh năm hai trường Hotchkiss, họ đã tìm thấy cô ta trong tình trạng giống như Aggie. Không những vậy còn có một nam sinh mười sáu tuổi trường Choate chết ngay trước khi năm học bắt đầu. Lại một lần nữa máu của cậu ta bị rút sạch ra khỏi cơ thể. Cái chết của Aggie chỉ là trường hợp gần đây nhất mà họ biết.

Jack chắc chắn Những Người Cao Tuổi đang che giấu chuyện gì đó, và cậu cương quyết tìm cho ra đó là cái gì.

- Tại sao mình lại có cảm giác như trước đây mình đã thấy chuyện này, như mình đã từng sống vào thời điểm đó? Hiềm một nỗi dường như có cái gì đó đang ngăn chặn các kí ức của mình, đang cố can thiệp vào chuyện này. Dù vậy chúng ta vẫn cần được biết. Chúng ta cần biết chuyện gì đang xảy ra với chúng ta. Và tại sao những người chết đều nằm trong độ tuổi như hai đứa mình. Cậu giúp mình chứ? – Jack hỏi.

Schuyler gật đầu.

- Chúng ta cần tìm ra cách để dừng chuyện này lại. Vì Chúng. Chúng ta không thể sống trong bóng tối như hiện nay được. Những Người Cao Tuổi nghĩ là *nó* sẽ rời đi, nhưng nếu nó không bỏ đi thì sao? Mình muốn được chuẩn bị cho chuyện này, dù cho nó có là gì đi nữa.

Trông Jack như đang bị kích động và rất giận dữ, Schuyler không thể giúp được gì nhưng cô có thể

đưa tay vuốt nhẹ lên má cậu. Jack nhìn cô chăm chú.

- Sẽ rất nguy hiểm. Mình không muốn kéo cậu vào chuyện này, có thể cậu sẽ hối hận đấy.

- Mình không quan tâm – Schuyler lên tiếng – Mình đồng ý với cậu. Chúng ta phải tìm ra *nó* là cái gì. Và tại sao chúng ta lại là nạn nhân của nó.

Jack kéo Schuyler gần hơn đến nỗi cô có thể cảm nhận được tim cậu đang đập thành thịch bên trong lồng ngực. Thật ngạc nhiên là cô có thể bình tĩnh và tập trung như thế này – giống như đây là nơi duy nhất trên thế giới cô thuộc về.

Jack cúi xuống, mũi cậu nhẹ nhàng cọ cọ vào mũi Schuyler, cô khẽ ngửa cằm lên để đón nhận nụ hôn.

Khi môi họ gặp nhau, khi lưỡi họ chạm vào nhau hai người đều có cảm giác giống như đang hôn nhau ở một trăm nơi khác nhau, giờ đây ý thức của Schuyler ngập tràn không chỉ những hình ảnh mới mà còn có cả những kí ức xa xưa. Cậu hôn cô và tâm hồn họ tan vào nhau theo một giai điệu vượt thời gian..

- Quả là một bức tranh đẹp.

Jack và Schuyler rời nhau ra.

Mimi Force đang đứng ở đằng trước hai người, vỗ tay một cách chậm rãi.

- Mimi, không cần phải thế đâu – Jack lạnh lùng nói.

Schuyler đỏ bừng mặt. Tại sao cô em gái của Jack lại nhìn cô chăm chăm như thế... giống, giống như, giống như là cô ta đang ghen! Như vậy chẳng phải rất kì quái và khác thường sao? Cô bỏ lỡ điều gì ở đây à? Mimi là cô em gái sinh đôi của Jack cơ mà.

- Gia đình Llewelly đã về. Phá bình hai người chút mà. Tôi đến để báo cho hai người. Chúng ta tốt nhất nên biến khỏi đây.

Jack và Schuyler theo Mimi tới cầu thang gác phía sau, nơi đây hiện có tới hàng tá các cô các cậu đang đổ ra ngoài, mang theo những chiếc túi và xì xào bàn tán với vẻ thích thú.

- Chết tiệt! Mình lại quên mang túi rồi! – Mimi rủa thầm – Còn cả chai nước thơm nữa chứ - Cô than vãn khi ra tới cổng. Bảo vệ của tòa nhà kinh hãi khi bắt gặp sự xuất hiện ồ ạt của rất nhiều thanh niên thiếu niên đổ ra ngoài, một vài trong số chúng tay còn mang những chai bia và ly cocktail trên tay. Anh ta há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhóm người giải tán, còn Mimi chạy ra chỗ xe của họ đang đỗ.

- Jack, anh có lên không? – Mimi hỏi, quay lại với vẻ sốt ruột.

- Cậu đi à? – Schuyler hỏi.

- Ừ. Mình sẽ giải thích sau, được chứ? – Jack nói, khẽ bóp nhẹ tay cô. Sau đó cậu đi.

Schuyler lắc lắc đầu. Không. Tại sao cậu phải đi? Cô muốn cậu luôn ở bên cô, không chạy tới những nơi không có cô. Môi cô vẫn còn cảm giác êm dịu về nụ hôn của cậu, hai má cô đỏ hồng vì những sợi râu lởm chồm của Jack cọ vào.

- Đừng như thế nữa. Hãy nhớ những gì mình đã nói. Phải cẩn thận. Đừng đi tới bất cứ đâu mà không có Xinh Đẹp.

Schuyler lặng lẽ gật đầu. Khi sắp quay đi, cô vươn người chộp lấy cánh tay Jack.

- Jack.

- Sao?

- Minh... - Cô ngập ngừng. Cô biết cô muốn nói với cậu điều gì, nhưng cô không thể thốt nên lời.

Mọi thứ như trống rỗng. Jack đặt một tay lên trái tim mình và gật đầu.

- Mình cũng có cảm giác như thế về cậu.

Sau đó cậu quay đi và biến mất trong chiếc Town Car, chiếc xe vút đi mang theo hai anh em họ.

Chương 29:

Schuyler nhìn theo cái xe đang xa dần, những cảm xúc và suy nghĩ trái ngược giằng co trong tâm trí cô. Aggie là một Ma Cà Rồng... và cô ta đã chết, điều đó có nghĩa là cô, Schuyler cũng có thể chết. Hôm vừa rồi cô đã suýt chết nếu như không có Xinh Đẹp. Cô lại nhìn chiếc xe biến mất góc đường. Jack đang xa rời cô. Có cái gì đó trong cách cậu rời đi làm cô cảm thấy như cậu sẽ rời xa cô mãi mãi, để lại cô đơn độc.

- Thưa cô, tôi có thể giúp gì không ạ? - Người bảo vệ bất thành linh hỏi, mím đôi môi mỏng dính lại với nhau.

Schuyler nhìn quanh. Cô là người duy nhất còn đang đứng ở chiếc cổng bằng đá cẩm thạch của gia đình Llewellyn.

- Thật ra thì... vâng - Cô dịu dàng trả lời - Tôi cần một chiếc taxi, làm ơn.

Người gác cửa lập tức thi hành.

- Tới đường Houston và Essex ạ - Cô chỉ dẫn cho người lái xe. Cô tới nơi duy nhất mà cô nghĩ là cô có thể an toàn.

Con đường tới The Bank vẫn dài như bình thường, nhưng lần này Schuyler đi liền một mạch tới phía trước chỗ chằng dây thừng.

- Xin thứ lỗi - Schuyler nói với cô gái canh cửa - Nhưng tôi thực sự cần phải vào trong đó ngay bây giờ.

Cô nàng đó bĩu môi:

- Còn tôi thật sự cần một cái dạ dày kẹo. Nhưng chẳng ai đạt được những gì mà họ muốn cả. Hãy ra sau như mọi người đi.

- Cô không hiểu à. Tôi nói: HÃY ĐỂ TÔI VÀO TRONG ĐÓ NGAY BÂY GIỜ - Những từ đó như một tiếng rống trong tâm trí cô, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều so với lần cuối cùng cô cố gắng làm như vậy.

Cô gái loạng choạng lùi về phía sau, giữ lấy đầu cứ như thể cô ta vừa nhận một cú đánh vậy. Cô ta gạt đầu với mấy tay bảo kê, những kẻ đó nâng dây thừng lên.

Schuyler sải bước vào bên trong, cô điên cuồng vẫy tay xua những người nhận vé và kiểm tra thẻ căn cước, làm cho họ bị ném về phía sau dính sát vào tường cứ như họ là những con cò đô mi nô vậy.

Bên trong câu lạc bộ tối đen, Schuyler chỉ có thể nhìn thấy bóng mờ mờ của những kẻ ăn chơi đang lắc lư, ngâm nga và say sưa nhảy theo tiếng nhạc. Tiếng nhạc to đến nỗi cô có thể nghe thấy nó trong từng lỗ chân lông trên cơ thể. Cô cảm thấy chuyện này dễ chịu hơn là nhìn cái cách cô đi qua đám đông, chậm chạp nhưng đều đặn cô đẩy mình về hướng khối người đang nhảy nhót. Cuối cùng thì Schuyler cũng tìm được cầu thang dẫn lên phòng khách ở tầng trên cùng.

- Tút, quay, thôi - Tiếng huýt sáo của một kẻ buôn ma túy đang ngồi ngất ngưỡng trên bậc thang thứ ba - Một cái gì đó chứ, thưa quý cô? Để tôi đưa cô tới chỗ các vì sao nhé?

Schuyler lắc đầu rồi vội vã vượt qua hần.

Cô tìm thấy Oliver ở tầng hai, ngay bên cạnh cửa sổ, ngồi bắt chéo chân ngắm nhìn quang cảnh của Đại Lộ A. Trông cậu ấy lạnh lùng và khó chịu. Chính xác đó là những gì cô cảm nhận được. Schuyler không thể nhận ra là cô đã mất cậu bao lâu cho tới khi lại được nhìn thấy khuôn mặt thân thiện, đôi mắt màu nâu đỏ ẩn dưới phần tóc mái dài.

- Chà chà. Tôi có vinh dự này là nhờ ai đây? - Oliver hỏi khi cậu nhìn thấy cô đứng ngay trước mặt.

Cậu hất tóc ra khỏi mắt và nhìn cô chăm chăm với vẻ căm ghét.

- Mình phải nói với cậu vài chuyện - Schuyler thấp giọng.

Oliver hươ hươ tay:

- Cái gì? Cậu không thấy là mình đang bận à? - Cậu cúi kính nói rồi chỉ tay về phía khoảng trống im lặng bao quanh - À, mình đã bận - Cậu lâu bầu - Đã có hàng tấn người ở đây, cách đây đúng một phút. Mình không biết làm cách nào mà cậu thoát được họ.

- Chỉ vì... - Schuyler giải thích. Chỉ vì mình bỏ cậu một mình ở buổi khiêu vũ và một cậu trai khác, cô bắt đầu nói nhưng may sao cô đã dừng đúng lúc. Cô đã để Oliver một mình, mà lẽ ra cô đã là bạn nhảy của cậu tối hôm đó. Cậu là người bạn quan trọng nhất của cô, và dường như lúc nào cô cũng nghĩ tới cậu, ở buổi khiêu vũ hôm đó, hai người được coi là một cặp. Không phải theo một cách lãng mạn, nhưng họ mang thông điệp: chúng tôi- đã- ở- đây- trong- một- buổi - khiêu- vũ- với- nhau- và- vì- vậy- chúng- tôi- sẽ- tạo- ra- những- kỉ- niệm- đẹp- nhất, đại loại như thế. Vậy mà những gì cô làm lại cực kì bất lịch sự. Cô sẽ cảm thấy thế nào nếu Oliver làm như vậy với cô? Nếu cậu ấy bỏ cô một mình, không ai để trò chuyện, trong khi cậu đi nhảy với Mimi Force chẳng hạn? Chắc chắn cô sẽ đối xử lạnh lùng với cậu như cậu đang làm với cô thôi. Có khi còn lạnh nhạt hơn nhiều ấy chứ.

- Oliver, mình xin lỗi về chuyện tối thứ bảy vừa rồi - Cuối cùng cô cũng lên tiếng.

- Thế à?

- Mình xin lỗi. Mình nói mình xin lỗi. Được không? Mình đã không suy nghĩ kín kẽ.

Oliver nhìn lên trần nhà giống như đang nói chuyện với một người vô hình.

- Schuyler Van Alen, thừa nhận là mình sai. Thật không thể tin được - Nhưng đôi mắt màu nâu đỏ ấy nheo nheo và cô biết là hai người lại trở thành bạn bè.

Đó là tất cả những gì mà cô phải nói. Xin lỗi.

Dù trong trường hợp tồi tệ như thế nào, thì xin lỗi vẫn là một từ mang đầy sức mạnh. Đủ mạnh để làm cho người bạn thân nhất của cô không giận nữa.

- Vậy là hai đứa mình ổn rồi phải không?

Oliver cười:

- Ừ, mình đoán thế.

Schuyler mỉm cười. Cô ngồi xuống bên cạnh cậu. Oliver là người bạn thân nhất, là tri kỉ, là người bạn tâm giao của cô; trong tuần trước, cô đã lờ và tránh mặt, đẩy cậu ra xa vì cô quá sợ hãi, sợ nói cho cậu biết sự thật về mình.

- Mình phải nói với cậu vài điều về *mình* - Cô vươn ra và nắm lấy tay cậu - Oliver à, mình là một... mình là một ma cà...

Khuôn mặt của Oliver trở nên dịu dàng:

- Mình biết rồi.

- Gì cơ? - Schuyler rất đổi ngạc nhiên.

- Schuyler. Để mình chỉ cho cậu vài thứ.

Vẫn cầm tay cô, Oliver dẫn Schuyler xuống dưới tầng hầm vào phòng tắm dành cho nữ, hướng về cái góc nơi mà cô đã nhìn thấy một bức tường trống trải đến kì lạ vào cái lần trước cô ở câu lạc bộ này. Cậu thì thầm một vài từ gì đó và rồi những đường nét của một cái cửa hiện ra, sáng rực rỡ. Oliver đẩy nhẹ, bức tường chuyển động mở ra, để lộ một cầu thang dốc, quanh co dẫn tới nơi sâu nhất của toà nhà.

- Cái gì vậy? - Schuyler hỏi khi họ bước qua lối vào. Bức tường đóng lại ngay sau họ, bỏ họ lại trong

bóng tối.

Oliver lấy một cái đèn pin nhỏ xíu trong túi quần.

- Theo mình- cậu nói. Họ bắt đầu đi xuống các bậc thang hình xoắn ốc và có vẻ như ngừng thở khi hai người đến bậc thang trung tâm.

Ở đó có một cánh cửa khác, lần này là một cánh cửa còn lỏng lẻo hơn gấp nhiều lần, nó được làm từ vàng, gỗ mun và bạch kim. IGREDIOR PERCIPIO ANIMUS - đó là những chữ vạch sẵn bao quanh chu vi.

Oliver lấy ra một chiếc chìa khoá bằng vàng và xoay nó vào ổ.

- Chúng ta đang ở đâu đây? Tất cả những cái này là gì? - Schuyler hỏi, ngập ngừng bước vào trong phòng.

Một thư viện - một nơi rộng lớn, thoáng gió với mùi của bụi phấn và giấy da. Có rất nhiều giá sách cao khoảng hai mươi mét đựng trần nhà và còn có hẳn một mê cung những cái thang và cầu để liên kết với các giá sách cao chót vót. Căn phòng này sáng sủa, hệ thống đèn đầy đủ, đặc biệt là các loại đèn cỡ lớn; sàn nhà trải bằng loại thảm Aubusson, tạo cảm giác ấm cúng. Một vài nhà nghiên cứu ngược mặt lên tò mò nhìn khi hai người bước vào. Oliver khẽ cúi chào họ rồi dẫn Schuyler tới một phòng riêng,

- Đây được gọi là Kho Lưu Trữ Lịch Sử. Chúng tôi luôn giữ nó được bảo mật.

- *Chúng tôi* là ai?

Oliver đưa một tay lên môi ra hiệu im lặng. Cậu dẫn cô tới một cái bàn nhỏ, mòn ở phía sau của căn phòng. Trên bàn đặt một cái máy tính xách tay sáng bóng, một vài bức ảnh được đóng khung và một tá các ghi chú. Cậu tìm cái giá sách ở bên trên cái bàn, rồi khẽ kêu lên về hài lòng khi lấy xuống một cuốn sách cũ rích và bần, chắc là do quá nhiều năm sử dụng. Oliver thổi nhẹ bìa sách. Cậu lật trang đầu tiên rồi bày ra trước mắt cho Schuyler xem. Chỉ vào cái cây gia phả được minh hoạ trên trang giấy, cái tên Van Alen được ghi ngay ở giữa, còn cái tên Hazard- Perry thì được viết nhỏ xíu ở bên dưới.

- Gì đây?

- Nó chỉ ra chúng ta có quan hệ với nhau như thế nào ấy mà - Oliver giải thích- Ý mình là nó giải thích sự gắn bó giữa chúng ta. Chúng ta không cùng một gia đình, cậu đừng lo.

- Ý cậu là gì?- Schuyler hỏi, cố gắng hiểu được tại sao có một thư viện khổng lồ ngay bên dưới một hộp đêm.

- Gia đình mình đã phục vụ cho gia tộc cậu trong nhiều thế kỉ.

- Cậu nói lại xem nào?

- Mình là một Conduit. Như mọi người trong gia đình, các thành viên trong đó là người trông nom các Ma Cà Rồng. Bọn mình làm việc với vai trò các bác sĩ, luật sư, nhân viên kế toán và nhà tài phiệt. Gia đình mình phục vụ gia tộc Van Alen với tư cách đó từ trước năm 1700. Cậu biết tiến sĩ Pat chứ? Bà ấy là cô của mình đấy.

- *Phục vụ* bọn mình, ý cậu là gì? Gia đình cậu giàu có hơn gia đình mình nhiều - Schuyler phân tích.

- Một trò đùa quái ác của định mệnh. Bọn mình đã yêu cầu cải thiện tình hình nhưng bà cậu không nghe. "Thời gian đang thay đổi". Bà ấy đã nói như thế đấy.

- Tuy vậy một Conduit thì có ý nghĩa gì?

- Ý là bọn mình phục vụ theo một mục đích khác. Không phải con người nào cũng là thần linh quen thuộc.

- Cậu biết về điều đó à? - Schuyler hỏi. Cô cúi xuống nhìn tờ giấy thêm lần nữa, thấy rằng tên các vị tổ tiên của cô đều nằm về phía tên mẹ cô.

- Mình chỉ biết vừa đủ thôi.

- Nhưng tại sao cậu chưa từng nói gì cả?

- Mình không được phép.

- Nhưng làm sao cậu biết cậu là ai, còn mình lại không biết mình là ai.

- Mình không biết. Nó đã như thế kể từ khi bắt đầu rồi. Trở thành một Conduit là một cái gì đó được lưu truyền từ đời này sang đời khác, được chỉ dạy và tất nhiên mọi việc sẽ dễ dàng hơn khi được dạy dỗ ở độ tuổi trẻ. Bọn mình phục vụ để giữ Ma Cà Rồng là một bí mật, bảo vệ họ và giúp họ quản lý thế giới của họ. Việc rèn luyện là một việc xưa lắm rồi, và hiện nay chỉ còn một vài gia đình Ma Cà Rồng là còn giữ Conduit thôi. Đây giống như một truyền thống có từ lâu đời, hơn nữa một vài Ma Cà Rồng không muốn giữ nó thêm nữa. Như bà cậu đã nói, bây giờ mọi thứ đang thay đổi. Mình là Conduit cuối cùng đây.

- Tại sao?

- Ai mà biết được? - Oliver nhún vai - Có vài Ma Cà Rồng có thể tự chăm sóc bản thân trong bất kì hoàn cảnh nào. Họ không cần tới bọn mình nữa. Họ không tin là Máu Đỏ có thể giúp được gì cả, thay vào đó họ muốn tự điều khiển hơn.

Có sự lộn xộn ở một cái bàn khác, họ quay lại và thấy người quản thư lưng gù, đáng người lười lười đang bị một người đàn bà có mái tóc vàng cắt tỉa gọn ghẽ mắng té tát.

- Chuyện gì vậy?

- Anders lại làm thế rồi. Bà Dupont không hài lòng với việc nghiên cứu của ông ta đang tiến hành.

Schuyler nhận ra đáng vẻ duyên dáng của một thành viên trong Ủy Ban.

- Còn Andres là... ?

- Một quản thư. Tất cả các nhân viên của thư viện đều là Máu Đỏ. Các Conduit không còn làm việc cho riêng một gia đình Ma Cà Rồng nào cả.

Schuyler để ý thấy các Ma Cà Rồng ở thư viện đều ra lệnh cho các thủ thư với thái độ trịch thượng, trong giây lát cô thấy xấu hổ vì mình là một Ma Cà Rồng. Cách ứng xử nhã nhặn không có ở đây sao?

- Tại sao họ lại nói với bọn cậu với thái độ đó?

- Gia đình mình không bao giờ bị thế - Oliver đỏ mặt - Nhưng như mình đã nói với cậu, hầu hết các Ma Cà Rồng đều tỏ thái độ tức giận với bọn mình. Thậm chí họ còn nghĩ là bọn mình không nên ở đây hay là biết về họ. Nhưng không ai trong số họ muốn nắm quyền Kho Lưu Trữ này. Chẳng ai có hứng thú với việc quản lý những cuốn sách cổ cả.

- Bà ta đang làm gì ở đây vậy? - Schuyler thắc mắc khi quan sát bà Dupont đang xem xét một số giấy tờ mà Conduit của bà ta mang đến.

- Đây còn là cơ quan đầu não của Conclave của Những Người Cao Tuổi. Ban Lãnh Đạo - Cậu biết đấy, họ thường gặp nhau ở đó, trong phòng họp ở phía sau những chồng đồng này.

- Cậu đã biết được bao lâu rồi? Ý mình là về mình ấy - Schuyler hỏi. Nhìn trở lại cái bàn của Oliver, chỗ mấy bức ảnh mà hai người đã chụp khi ở Nantucket vào mùa hè năm ngoái. Oliver với khuôn mặt hồng hào vì ánh nắng mặt trời đang liếc nhìn chiếc camera. Cậu có nước da ngăm ngăm đen và mái tóc ánh lên màu nâu vàng, trong khi trông Schuyler tái nhợt và không tự nhiên, bên dưới cái mũ mềm đội đi biển khổng lồ, những vết màu trắng như ố ở mũi cô. Hai người trông thật là trẻ con dù cho chuyện ấy chỉ cách đây có mấy tháng. Hè năm ngoái họ chỉ là những đứa trẻ - như bao đứa trẻ khác đang

hoang mang lo lắng vì sắp phải quay lại trường học. Hai người đã có hai tuần để đi thuyền buồm và đốt lửa trại trên bãi biển. Đối với Schuyler chuyện này giống như là cách đây tới cả đời vậy.

- Mình biết kể từ khi được sinh ra. Mình được dành cho cậu - Oliver nói một cách đơn giản.

- Cậu được dành cho mình?

- Theo mình hiểu thì cứ mỗi thành viên trong một gia đình Ma Cà Rồng đều có một Conduit loài người từ khi mới sinh ra. Mình sinh muộn hơn cậu hai tháng. Thậm chí còn có thể nói cậu chính là lí do tại sao mình được sinh ra cơ đấy. Mình đã tìm và thấy cậu. Nhớ không?

Schuyler nhìn lại các kí ức của mình. Cô nhớ lại Oliver đã tạo những cuộc làm quen thân thiện như thế nào, và đầu tiên cô đã kháng cự ra sao. Ở trong lớp cậu luôn luôn ngồi cạnh bên cô, hay hỏi cô vài câu hỏi, cuối cùng, vào cái lúc hai người chia sẻ với nhau chiếc bánh sandwich kẹp rau diếp ít ỏi khi học lớp hai thì họ trở thành bạn bè.

- Vậy chính xác cậu đã làm những gì?

- Mình giúp cậu. Mình thúc đẩy cậu theo một hướng có thể tin cậy được, gợi ý cách sử dụng sức mạnh của cậu, để từ đó cậu có thể tự khám phá bản thân. Cậu có còn nhớ buổi tối ở The Bank lần trước khi mình nói với cậu là "suy nghĩ lạc quan và chúng ta sẽ vào được trong đó" không?

Schuyler gật đầu. Nó giống như những gì cô đã nghi ngờ, sau đó cô kể cho cậu nghe tối nay mình đã sử dụng sức mạnh đó như thế nào để vượt qua cô nàng kiểm soát ở cửa.

Oliver cười ha hả:

- Thật là quý báu. Ước gì mình được mục kích cảnh đó.

Schuyler cũng cười vui vẻ:

- À, cuộc gặp mặt ở Ủy Ban họ đã nói với bọn mình là việc điều khiển tâm trí là hoàn toàn có thể.

- Tuy nhiên chỉ có một vài Ma Cà Rồng làm được thôi - Oliver lưu ý.

- Nói cho cùng mình cũng không rõ lắm. Nếu như Kho Lưu Trữ này nằm ở dưới đây, vậy tại sao cậu lại quá quan trọng vấn đề chuyện bọn mình không vào được The Bank? Chắc chắn còn lối khác để vào nơi này.

Oliver gật đầu:

- Có. Đi qua hộp đêm Block 122. Đó là lí do tại sao họ lại đưa ra chính sách "thành viên - duy nhất". Ở trong hộp đêm chỉ có các Ma Cà Rồng và khách của họ. Mình có thể vào trong bằng cách đi qua đó, mình là một trong vài người có chìa khoá... dẫu vậy mình vẫn chỉ là một Máu Đỏ thấp hèn thôi... ngoài ra mình ghét nơi đó.

Schuyler gật đầu để cậu nói tiếp.

- The Bank chẳng khác gì một trò may rủi. Trong một khoảng thời gian rất dài nó vắng tanh vắng ngắt. Sau đó có hai người ở bên cạnh và những người vô gia cư nói rằng họ nhìn thấy người ta đi vào đó và không bao giờ quay trở ra cả, thế là để xoa dịu sự ngờ vực, các Ma Cà Rồng nghĩ là họ nên cho thuê các tầng cao nhất cho bất kì ai có hứng thú. Người tài trợ của câu lạc bộ này xuất hiện đầu tiên, họ rất thích cái ý tưởng về một hộp đêm đến nỗi mà quyết định mở ngay một cái khác cạnh cửa- lẽ dĩ nhiên là một hộp đêm riêng.

Schuyler sắp xếp lại tất cả các thông tin. Một hộp đêm riêng. Ủy Ban, điều này tất nhiên phù hợp với mọi thứ mà cô biết về Ma Cà Rồng cho tới thời điểm này. Họ thích giữ bí mật về họ.

Sự thừa nhận và cả giải thích của Oliver về tình bạn giữa họ không khỏi làm cho Schuyler lo lắng. Cô không thể không bận tâm được, cô nhớ lại cái cách Oliver luôn luôn cho cô vay tiền, còn cô thì chẳng bao giờ có đủ tiền để trả lại cho cậu, vậy mà dường như cậu không bao giờ bận tâm về chuyện ấy hay

yêu cầu trả lại cả. Đó là một phần của chuyện này ư? Đây là chỗ Conduit kết thúc và tình bạn bắt đầu?

- Thế rốt cuộc, cậu thực sự không phải là bạn thân nhất của mình phải không? Cậu giống như người giữ trẻ của mình?

Oliver mỉm cười, cào cào mái tóc dày của cậu:

- Cậu có thể gọi mình là bất cứ cái gì mà cậu muốn. Chỉ có cái là cậu sẽ không tống khứ mình dễ dàng thôi.

- Sau đó tại sao cậu lại quá giận dữ với mình khi mình nói với cậu về Ủy Ban?

Oliver buồn rầu:

- Mình không biết... Mình đoán là phần nào đó trong mình không muốn đó là sự thật cho dù mình biết rõ. Ý mình là, mình biết nó sẽ xảy ra, chỉ là mình muốn hai đứa mình như nhau, cậu hiểu chứ? Chúng ta chắc chắn không phải thế rồi. Mình là một Máu Đỏ. Cậu là một người bất tử. Mình cho là điều đó sẽ loại mình thôi. Mình là một con người - Cậu cười buồn.

- Cậu sai rồi. Thực sự thì hình như mình không bất tử - Schuyler nói.

- Ý cậu là gì?

- Jack nói với mình rằng có một loài nào đó đang giết các Ma Cà Rồng.

- Đó là điều không thể - Oliver lắc đầu - Mình chẳng đã nói với cậu là có cái gì đó không ổn với chàng công tử bột đó rồi còn gì - Cậu bật cười.

- Không, không mà. Mình nghiêm túc đấy. Aggie là một Ma Cà Rồng. Giờ cậu ấy không thể tái sinh được nữa. Cậu ấy đã ra đi. Đã chết. Đúng, như vậy đấy, lần này là chết thực sự. Máu của cậu ấy biến mất.

- Ôi! Lạy Chúa! - Oliver thốt lên, khuôn mặt cậu trắng bệch - Mình không biết. Đó là lí do tại sao mình đã nói là mình không thấy thương xót ở đám tang của cậu ấy. Mình đã nghĩ vấn đề lớn ở đây là gì chứ? Rồi cô ta sẽ quay trở lại.

- Cậu ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa. Và đó không phải là trường hợp duy nhất. Còn có nhiều hơn... nhiều đứa trẻ khác sẽ bị giết. Các Ma Cà Rồng. Người ta cho là bọn mình không thể chết, nhưng thực chất thì không phải vậy.

- Vậy Jack định làm gì? Cậu ta biết điều gì? - Oliver sốt sắng.

- Cậu ấy muốn tìm ra ai đang săn lùng bọn mình. Về tin nhắn được đóng đinh trên một thân cây ở cánh đồng hoang vắng: Croatan.

- Cậu ta sẽ làm điều đó như thế nào? - Oliver lo lắng hỏi.

-Mình không biết, nhưng mình nghĩ hai đứa mình có thể giúp nhau.

- Bằng cách nào?

Schuyler nhìn bao quát căn phòng cũ kĩ.

- Thư viện này nắm giữ toàn bộ lịch sử của các Ma Cà Rồng phải không? Có lẽ sẽ có cái gì đó chúng ta có thể tìm thấy ở đây.

Chương 30:

Mimi quyết định xâm nhập vào nơi cấm kị của bố. Từ khi cô có thể nhớ được thì bố cô luôn ẩn mình trong phòng làm việc của ông sau khi đi làm về và chỉ ra ngoài để dùng bữa tối. Đó là một căn phòng bị khoá, một nơi đặc biệt, con cái không được phép vào. Mimi nhớ lại cảnh cô đứng bên ngoài cào cào cánh cửa khi còn là một đứa trẻ, lúc ấy cô rất cần sự quan tâm chăm sóc cũng như tình yêu của người bố nhưng cô chỉ có được điều đó từ người vú em, kết quả là cô chỉ nhận được lời cảnh báo

hoặc sự đe dọa:

- Để bố cháu một mình, ông ấy rất bận nên sẽ không có thời gian dành cho cháu đâu.

Mẹ cô cũng chẳng hơn gì- một hành tinh xa xăm- luôn đi nghỉ tại nơi nào đó mà bọn trẻ không được phép hoặc không được chào mời. Một thời niên thiếu cô đơn, âm thầm, dù vậy cô và Jack vẫn cố gắng tạo nên những kỉ niệm tốt nhất có thể. Hai người thân nhau nhất, họ tuy hai mà một, tuy một mà hai. Điều này khiến cô nghĩ phải cho anh ấy biết sự thật.

Mimi sải bước trên hành lang cẩm thạch rộng lớn và đi tới ngay phía trước cánh cửa được khoá, trong đó bố cô đang nghiên cứu. Chỉ với một cái vẩy tay, cái khoá tan ra thành từng mảnh, còn cánh cửa thì bị thổi mạnh đánh rầm một cái.

Charles Force đang ngồi trên bàn, tay nâng niu chiếc ly bằng pha lê đựng loại rượu nào đó có màu đỏ sẫm.

- Rất ấn tượng- Ông chúc mừng cô con gái- Bố phải mất rất nhiều năm mới học được điều đó đây.

- Cảm ơn bố- Mimi mỉm cười.

Jack theo ngay phía sau, uể oải bước vào, tay còn đút trong túi quần. Anh chàng nhìn cô em gái bằng ánh mắt kính nể mới xuất hiện.

- Bố hãy nói với anh ấy đi- Mimi yêu cầu khi bước lên phía trước cái bàn.

- Nói với anh cái gì?- Jack hỏi.

Charles Force nhâm nháp một ngụm rượu từ chiếc ly pha lê và quan sát các con. Những đứa trẻ được gọi là con của ông- Medeleine Force và Benjamin Force- hai con ma cà rồng quyền lực nhất mọi thời đại. Hai người đã ở đó, Rome, trong suốt khoảng thời gian khủng hoảng. Họ đã xây dựng lên Plymouth và bình ổn thế giới mới. Ông là người gọi họ dậy không biết bao nhiêu lần, bất cứ khi nào cần đến họ.

- Về cái con bé người lai Van Alen- Mimi nói- Hãy nói cho anh ấy biết đi ạ.

- Về Schuyler? Em biết điều gì?- Jack hỏi dồn dập

- Nhiều hơn anh đấy, anh trai ạ- Mimi đáp lại. Cô ngồi xuống một cái ghế dài bọc da đối diện với bàn bố cô. Cô quay lại phía anh trai, chiếu đôi mắt màu xanh lục vào đôi mắt y hệt của anh- Không như anh, em đã xem xét kĩ lưỡng các kí ức của mình. Cô ta không nằm trong số họ. Em đã kiểm tra đi kiểm tra lại, cô ta không có ở đó, không có ở bất cứ đâu. Em không cho là cô ta từng tồn tại- Mimi nói với cái giọng chói tai. Những chiếc răng nanh của cô nàng lộ ra.

Jack lùi lại một bước:

- Không thể. Cô ấy có trong kí ức của anh, em không thể sai lầm như thế. Bố, em Mimi đang nói cái quái quỷ gì vậy?

Charles hớp một ngụm rượu nữa rồi hắng giọng, cuối cùng ông cũng nói:

- Em con nói đúng.

- Nhưng con không hiểu...- Jack nói, ngồi phịch xuống một cái ghế khác.

- Nói rõ ra thì Schuyler Van Alen không phải là một ma cà rồng- Charles thở dài.

- Đó là chuyện không thể- Jack tuyên bố.

- Cô gái đó vừa phải lại vừa không phải- Charles giải thích- cô ta là một sản phẩm của *Caerimonia Osculor* - một sự kết hợp giữa ma cà rồng và một thần linh loài người quen thuộc.

- Nhưng chúng ta không thể sinh sản, chúng ta không có khả năng...- Jack cãi.

- Chúng ta không thể sinh sản giữa chúng ta, đó là sự thật. Chúng ta không thể tạo ra cuộc sống mới; chúng ta đơn giản chỉ là mang linh hồn của những người qua một thời kì mới bằng việc thụ tinh nhân

tạo. Hiện nay phương pháp này còn thông dụng với cả máu đỏ. Những người phụ nữ của chúng ta được cấy ghép hạt giống của những ý thức bất tử để có thể tạo ra một cơ thể mới trong chu kì xuất hiện. Nhưng kể từ khi máu đỏ có khả năng tạo ra cuộc sống mới, những linh hồn mới thì hôn nhân dị chủng giữa hai loài hình như không phải là không thể. Không chắc chắn lắm nhưng đúng là không phải không thể. Tuy nhiên, trong suốt những năm tháng trước đây chuyện này chưa từng xảy ra. Việc thụ thai một đứa trẻ có dòng máu pha trộn chống lại những luật lệ nghiêm khắc nhất của chúng ta. Mẹ của cô ta là một người phụ nữ phiền phức và ngu ngốc.

Mimi rót một chút rượu từ cái bình lọc rượu vào một cái ly Baccarat. Cô hớp một ngụm. Rothschild Cabernet.

- Cô ta đáng lí phải bị tiêu diệt- Mimi rít lên giận dữ.

- Không...- Jack gào lên.

- Không cần phải quá lo lắng thế đâu. Chẳng có chuyện gì xảy ra cho cô gái đó cả- Charles nói như đồ dành- Ủy Ban chưa đi đến kỉ luật cuối cùng nào liên quan đến số mệnh của cô ta. Cô gái này xuất hiện để thừa hưởng một số đặc điểm của mẹ cô ấy, vì vậy chúng ta phải theo dõi sát sao.

- Bố sẽ giết cô ấy phải không ạ?- Jack nói, hai bàn tay cậu ôm lấy đầu- Con sẽ không để bố làm thế đâu.

- Đó không phải là việc con có quyền quyết định, hãy nhìn thật kĩ vào kí ức của con đi, Benjamin. Rồi hãy nói con cho ta thấy gì. Hãy nhìn vào sự thật bên trong chính con.

Jack nhắm mắt lại, khi hai người nhảy ở Informals cậu cảm thấy sự hiện diện của Schuyler trong kí ức của mình cứ như thể cậu đã biết cô từ rất rất lâu vậy. Cậu quay lại với buổi tối hôm đó, với căn phòng mà hai người đã nhảy với nhau ở toà nhà Xã hội Mỹ, và với kí ức về một buổi tối của Patrician Ball- buổi tối hai người nhảy một điệu van nhạc Soopanh. Một trong những kí ức sinh động và quý giá nhất của cậu...đó là...cô ấy...đó không thể là một ai khác được! Ở đó! Cậu cảm thấy mình chiến thắng! Cậu nhìn rất rõ vào khuôn mặt ở phía sau đám người hâm mộ. Một khuôn mặt thanh tú, làn da trắng như sứ đẹp tuyệt trần, cái mũi hơi hếch hếch, rồi cậu kinh hãi lùi lại... đó không phải là đôi mắt của Schuyler, đôi mắt đó màu xanh lục chứ không phải màu xanh da trời- Đôi mắt đó là...

- Của mẹ cô ấy!- Jack thốt lên, hai mắt mở to nhìn bố và em gái.

Charles gật đầu, giọng ông tự nhiên trở lên khó nghe một cách đặc biệt.

- Đúng. Con đã nhìn thấy Allegra Van Alen, một sự tương đồng đầy sức mạnh. Allegra là một trong những người mạnh nhất trong chúng ta.

Đầu Jack gục xuống, cậu đoán là những hình ảnh về Schuyler khi hai người đang nhảy đã sử dụng sức mạnh ma cà rồng của cậu để lấp vào suy nghĩ của cô ấy nhằm giúp cho cô ấy có thể cảm nhận được quá khứ. Tuy vậy, Schuyler vẫn là một linh hồn mới. Mẹ cô, người mà Jack đuổi theo bao thế kỉ nay chính là mẹ cô, đó là lí do vì sao cậu bị kéo về phía Schuyler, kể từ buổi tối ở Block 122, bởi vì khuôn mặt cô giống với một người luôn ám ảnh các giấc mơ của cậu.

Cậu ngược lên nhìn Mimi, em gái của cậu, người cộng sự, một nửa của cậu, người bạn quan trọng nhất và cũng là kẻ thù nguy hiểm nhất của cậu. Chính cô là người luôn ở bên cậu kể từ khi bắt đầu. Cánh tay cô chính là thứ mà cậu với tới lúc này trong bóng tối. Cô ấy mạnh mẽ, cô ấy là một người sống sót. Nhờ có cô ấy mà cậu có thể khám phá được sức mạnh của mình, cô luôn luôn ở đó vì cậu. Là Agrippina cho Valerius của cậu, là Eliabeth De Lorraine- Lillebonne khi cậu là Louis d'Orleans, là Susannah Fuller khi cậu là William White.

Mimi vươn tay ra và nắm lấy bàn tay cậu. Hai người quá giống nhau, hai người đến từ cùng một cái thác đen, từ cùng một sự trục xuất và bị nguyên rủa phải sống cuộc sống bất tử trên trái đất; chưa đủ,

hai người còn ở đây, phát triển mạnh mẽ sau một thiên niên kỉ. Mimi vỗ vỗ tay Jack, những giọt nước mắt trong mắt cô phản chiếu trong đôi mắt cậu.

- Vậy chúng ta sẽ làm gì bây giờ?- Jack hỏi- Chuyện gì sẽ xảy ra với cô ấy?

- Hiện tại thì chẳng gì cả. Chúng ta chỉ quan sát và chờ đợi. Chắc chắn sẽ là tốt nhất nếu con ở sát bên cạnh cô ấy. Còn một việc, em gái con thông báo cho ta biết về mối bận tâm của con về cái chết của Augusta. Ta rất vui lòng nói với con rằng chúng ta đang tiến rất sát tới việc tìm ra thủ phạm. Ta rất tiếc khi phải dấu các con quá lâu đến như vậy. Để ta giải thích...

Jack gật đầu, siết chặt lấy bàn tay em gái.

Chương 31:

Tuần tiếp theo trôi qua một cách nhanh chóng. Mỗi ngày sau khi tan học, Schuyler và Oliver đều đắm đầu vào các giá sách ở Kho Lưu Trữ, cố gắng tìm bất cứ cái gì ghi chép hoặc đề cập đến "Croatan". Họ rà soát cả các cơ sở dữ liệu máy tính, thử tất cả các cách viết có thể được của từ này. Nhưng vì các file dữ liệu của thư viện mới chỉ được tự động hóa từ năm 1980 họ cũng phải tham khảo thêm các danh mục thẻ cổ.

- Ta giúp được gì không? - Một giọng nói trang nghiêm cất lên khi hai người túm tụm lại với nhau ở bàn của Oliver vào một buổi chiều, đang mải mê nghiên cứu hàng tá cuốn sách cũ và vài cái thẻ lấy từ ngăn kéo "Cr-Cu"

-Ồ, ngài Renfield. Cháu có thể giới thiệu bạn Schuyler Van Alen không ạ?- Oliver hỏi, đứng dậy và khẽ cúi chào một cách trang trọng.

Schuyler bắt tay người đàn ông lớn tuổi. Ông ta có một gương mặt kiêu ngạo, mang nét quý tộc và mặc một chiếc áo bành tô hiệu Edwardian lỗi thời cùng với chiếc quần nhung. Oliver nói chuyện với ông Renfield - một Conduit loài người làm việc theo cách rất nghiêm túc.

- Ông ấy phục vụ cho các Ma Cà Rồng từ rất lâu rồi đến nỗi ông ấy còn nghĩ mình là một Ma Cà Rồng. Hội chứng Stockholm Kinh Điển. Minh nghĩ là chúng ta nên dấu chuyện này - Oliver mỉm cười lo lắng.

Họ ngầm quyết định sẽ không nhờ đến bất cứ sự giúp đỡ nào của bất kì người quản thư về cuộc nghiên cứu của họ, qua trực giác họ cảm nhận đây là một việc bất hợp pháp. Nếu đúng Ủy Ban đang che dấu điều gì đó thì sẽ có việc phải làm với "Croatan", lẽ dĩ nhiên, tốt nhất là hai người không nói cho bất kì ai về việc họ đang làm.

Ông Renfield cầm lấy một mảnh giấy từ trên bàn Oliver, Schuyler đã nguệch ngoạc viết lên đó hàng loạt các từ. "Croatan? Kroatan? Chroatan? Chroatin? Kruatan?". Ông ta nhanh chóng đặt tờ giấy xuống cứ như thể nó đã thiêu đốt ngón tay ông ta vậy.

- Xem nào... Croatan - Ông lẩm bẩm.

- Đó chỉ là cái gì đó bọn cháu nghe nói thôi. Chẳng có gì đâu ạ. Chỉ là một đề tài của trường thôi.

- Một đề tài của trường - Renfield nghi ngờ gật đầu- Dĩ nhiên rồi. Nhưng thật không may mắn chút nào ta chưa bao giờ nghe về từ này cả. Các cháu có muốn khai sáng cho ta không?

- Cháu nghĩ nó là một loại pho mát. Loại này làm từ một công thức nấu ăn cổ của người Anh - Oliver trả lời với vẻ mặt hết sức thành thật - Từ các bữa tiệc lớn của Ma Cà Rồng vào thế kỉ 16.

- Pho mát. Ta hiểu rồi.

- Giống như loại pho mát Roquefort hay Camembert. Theo cháu nghĩ thì loại này thiên về sữa dê. Hay có lẽ là một loại pho mát của Ý. Cậu nghĩ sao Sky?

Môi của Schuyler giật giật, cô không tin mình có thể trả lời được.

- Rất tốt. Tiếp tục đi - Renfield nói rồi để mặc họ tiếp tục nghiên cứu.

Khi ông ta đã ở một khoảng cách an toàn, Schuyler và Oliver cùng bật cười nhẹ nhàng nhất mà họ có thể.

- Pho mát! - Schuyler thì thầm - Mình đã nghĩ là ông ta sắp ngất đi cơ đấy.

Đó là một đêm sáng trong một tuần âm đạm. Thời tiết trở nên lạnh hơn, kéo theo các dịch bệnh. Bệnh cúm ập vào trường học, làm cho một số học sinh phải nghỉ hai ngày trước, Jack Force nằm trong số đó. Có vẻ như ngay cả với Ma Cà Rồng cũng không miễn dịch được với bệnh cúm. Schuyler còn nghe nói là Bliss bị mắc cạn từ bữa tiệc, hơn nữa cô gái Texas ấy cũng tự khép mình. Thậm chí Dylan còn phải than vãn về điều này: Bliss tính khí thất thường và trở lên thờ ơ, thêm vào đó là chẳng bao giờ rời Mimi.

Hôm sau, trời xám xịt và lạnh đến thấu xương. Dấu hiệu đầu tiên chứng tỏ mùa đông đang đến gần. Một New York u ám - từ các tòa nhà cho đến đám sương mù và cả bầu trời nữa - tạo cho người ta cảm giác là đang có một đám mây đen và ẩm ướt bao trùm lên thành phố giống như một cái chăn ướt át. Khi Schuyler đến cổng trường, một đám mây đen treo lơ lửng trên một đám đông ồn ào, sôi động ngay phía trước trường Duchesne. Schuyler phải vượt qua vài cái xe tin tức màu trắng với bao nhiêu là xúc tu vệ tinh, lại còn có hẳn một đoàn phóng viên đang móm lờ, kiểm tra xem xét rằng miệng bằng những cái gương cầm tay, hay là đang sửa soạn trước khi các máy quay hoạt động. Có tới một đội máy quay phim xuất hiện ở khắp nơi, cùng với phóng viên và phó nháy của các tờ báo và tạp chí - khéo còn lớn hơn nhiều cái đám có mặt trong ngày tổ chức tang lễ cho Aggie.

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy? - Schuyler hỏi.

Oliver nhìn có vẻ khó chịu:

- Chuyện gì đó rất tồi tệ. Mình cảm thấy vậy.

- Mình cũng thế - Schuyler tán thành - Không phải một cái chết khác chứ?

- Mình không rõ.

Hai người chờ ở cổng trường. Từ cửa trước của tòa Duchesne, hai cảnh sát lực lưỡng đang hộ tống một cậu trai trẻ. Trông cậu ta bần thiêu, xộc xệch với cái áo da tả tơi.

- Dylan! Tại sao? Cậu ấy đã làm gì cơ chứ? - Schuyler hỏi, hoảng sợ.

Đám đông phóng viên và người quay phim đổ xô về phía trước, xung quanh bao trùm ánh đèn flash và một loạt dồn dập các câu hỏi.

- Có lời bình luận nào không ạ?

- Tại sao cậu lại hành động như vậy?

- Hãy chia sẻ với các bạn đọc của chúng tôi về cảm giác của cậu lúc này?

Schuyler hốt hoảng và đau đớn. Tại sao họ lại bắt Dylan? Lại còn giữa một nơi công cộng chứ? Cô không thể tin nhà trường lại có thể để họ làm một việc như thế này! Schuyler bắt gặp ánh nhìn hoang dại của Bliss trong đám đông.

- Schuyler! - Tạm thời Bliss có vẻ quên rằng cô và Schuyler không thực sự là bạn.

Schuyler nắm lấy tay của Bliss:

- Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra? Sao người ta lại mang cậu ấy đi? - Cô dồn dập hỏi.

- Họ nghĩ Dylan đã giết Aggie! - Bliss nói. Cô đang đấu tranh để giữ cho mình bình tĩnh, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm trọng của Oliver và Schuyler khiến cô không thể điều khiển được cảm xúc của mình nữa. Bliss tìm sự ủng hộ của hai người - Mình nghe lỏm được họ nói chuyện với cô hiệu trưởng.

Aggie không chết do sử dụng thuốc quá liều, cô ấy đã bị giết... bị siết cổ, và trên móng tay của cô ấy có ADN của Dylan...

- Không.
- Đây chắc chắn là một sai lầm - Bliss nói trong nước mắt.
- Bliss, nghe mình này - Schuyler nặng nhọc nói - Cậu ấy đã bị gài bẫy. Dylan không thể giết được Aggie. Nhớ không?

Đôi mắt Bliss trở nên tập trung. Cô gật đầu. Cô biết Schuyler đang nói về điều gì:

- Bởi vì...
- Bởi vì cậu ấy là một loài người mà một Máu Đỏ thì không thể giết một Ma Cà Rồng được... Chỉ một giây thôi Aggie đã chế ngự được cậu ấy rồi. Chuyện này là dối trá. Aggie là một Ma Cà Rồng. Chẳng có cách nào để Dylan giết được cô ấy.

- Một cái bẫy.

- Đúng - Schuyler nói. Mưa như trút nước, cả ba người ướt như chuột lột, nhưng ai trong họ buồn để ý. Bliss sợ hãi nhìn Oliver:

- Nhưng Schuyler, làm gì có cái gọi là Ma cà Rồng.. - Cô ngập ngừng nói.

- Ồ, đừng lo lắng về Oliver. Cậu ấy biết tất cả rồi. Ổn mà. Oliver là một Conduit. Mình sẽ giải thích sau.

Oliver cố gắng để Bliss trông mình đáng tin cậy và làm cô yên tâm. Cậu nhớ trong balô mình có một cái ô, liền mở nó ra, che cho bọn họ.

- Tuần trước Jack đã nói với mình có cái gì đó ở ngoài kia đang giết các Ma Cà Rồng. Theo mình Dylan đã bị ghép tội oan - Schuyler giải thích.

- Vậy có nghĩa là cậu ấy vô tội... - Bliss nói một cách hi vọng.

- Dĩ nhiên là thế rồi. Chúng ta cần tìm cho ra ai đứng đằng sau vụ này, hơn nữa mình cũng phải đưa Dylan ra khỏi đó - Schuyler tuyên bố.

Bliss tán thành:

- Bọn mình cần phải biết chuyện gì đang diễn ra. Tại sao tự nhiên Dylan lại bị buộc tội khi mà thông tin của các chính quyền cho rằng đây là một vụ sử dụng thuốc quá liều. Họ đã lấy cái "bằng chứng" ấy ở đâu? Và tại sao lại là Dylan?

- Bố cậu là thượng nghị sĩ. Chắc ông ấy có vài mối quan hệ với sở cảnh sát. Chẳng lẽ ông ấy không thể giúp gì sao? - Oliver gợi ý.

- Mình sẽ hỏi bố - Bliss hứa. Ba người họ bước vào cổng trường. Họ đã vào tới lớp rồi.

Sau đó, lúc ăn trưa, Bliss tình cờ gặp Oliver và Schuyler ở quán ăn tự phục vụ. Hai người đang ngồi ở cái bàn như thường lệ, ẩn sau cái lò sưởi cẩm thạch.

- Cậu đã nói chuyện với bố cậu chưa? Schuyler hỏi.

- Ông ấy nói gì? - Oliver sốt ruột.

Bliss kéo ghế ngồi bên cạnh họ và chống tay lên mặt bàn. Cô dụi mắt nhìn hai bạn:

- Ông ấy nói, đừng lo lắng về chuyện bạn con. Ủy Ban sẽ lo chuyện này.

Schuyler và Oliver nghi ngờ.

- Việc này chẳng phải rất kì lạ sao? - Schuyler hỏi - Bởi các cuộc gặp với Ủy Ban đã bị hoãn lại cho tới khi có thông báo mới.

Chương 32:

Cả trường vẫn đang ồn ào bàn tán về tin này chiều hôm đó. Ở trong lớp đạo đức học của Schuyler, thầy Orion đang phải cố gắng trấn tĩnh các học sinh.

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào các em – Ông nói – Tôi biết đây là khoảng thời gian khó khăn, nhưng chúng ta cần nhớ rằng ở Hoa Kỳ, chúng ta sẽ vô tội cho tới khi bị buộc tội.

Schuyler bước vào trong lớp học và thấy ngay Jack đang ở phía sau, chỗ ngồi bình thường của cậu bên cạnh cửa sổ.

- Hây – Schuyler cười bên lên, sau đó cô tiến tới bên cạnh cậu. Cô sẽ không bao giờ quên cái cách cậu đã hôn cô, như thể trước đây cậu đã từng hôn cô vậy.

Trông Jack đẹp trai hơn bao giờ hết. Mái tóc cậu óng ánh màu bạch kim dưới ánh sáng, còn bộ quần áo thì vừa vặn ôm sát thân thể, cái áo sơ mi được sovín gọn gàng. Cậu mặc một cái áo len cổ chui màu đen và đeo một chiếc đồng hồ vàng mà Schuyler chưa từng nhìn thấy trước đây. Cậu không ngược lên nhìn cô.

- Jack... - Cô gọi tiếp.

- Gì? – Jack lạnh lùng.

Schuyler thoáng giật mình trước giọng nói lạnh như băng ấy.

- Mình đã làm gì sai sao? – Cô thì thầm.

Cậu không trả lời.

- Jack, chúng ta phải làm gì đó! Họ đã bắt Dylan! Cậu biết chuyện đó là sai mà. Cậu ấy không thể giết được Aggie! – Schuyler thì thầm nhưng rõ từng lời – Dylan là con người. Cậu ấy đang bị gài bẫy. Bọn mình cần phải tìm ra nguyên nhân tại sao.

Jack lấy chiếc bút máy ra, cào cào đầu ngòi bút lên quyển vở. Cậu vẫn không nhìn cô.

- Đó không phải là việc của chúng ta.

Schuyler lại thì thầm nhưng giọng rất đanh.

- Nhưng ý cậu là gì? Cậu biết nó là gì mà. Chúng ta cần phải tìm ra ai đang định giết sạch chúng ta. Cậu không... cậu không muốn...

- Hãy nói chuyện vào giờ nghỉ được chứ, cô Van Alen? – Thầy Orion nhắc nhở, cắt ngang cuộc đối thoại.

Schuyler uể oải ngồi xuống chỗ của mình.

- Vâng, thưa thầy. Em xin lỗi.

Lúc nghỉ nửa giờ, Jack vẫn ngồi im lặng với khuôn mặt lạnh băng. Cậu không nhìn Schuyler hay đọc những ghi chú mà cô đưa cho cậu.

Khi tiếng chuông báo kết thúc tiết học vang lên. Schuyler chạy phía sau Jack.

- Điều gì xảy ra với cậu thế? Có phải do em gái cậu không? Có gì không ổn à?

Jack gất gồng.

- Đừng đem Mimi vào chuyện này.

- Nhưng mình không hiểu. Những gì cậu đã dành cho mình trong buổi tối thứ bảy...

- Mình đã thiếu thận trọng. Nó không phải như những gì mình cảm thấy. Mình xin lỗi đã làm cậu nghĩ sai.

- Tại sao cậu lại loại mình ra? Đã có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? – Schuyler vẫn không buông tha. Jack nhìn Schuyler từ đầu đến chân.
- Minh thực sự xin lỗi Schuyler ạ. Nhưng mình đã mắc sai lầm. Không nên nói những chuyện mà mình đã nói tối hôm đó. Mình đã sai. Bố mình đã giúp mình suy nghĩ đúng hơn. Ủy Ban không che giấu chuyện gì cả. Họ phong tỏa mọi thứ liên quan đến cái chết của Aggie, còn chúng ta chỉ cần tin rằng họ biết cái gì là tốt nhất. Họ sẽ cho chúng ta biết một khi nó được quyết định. Minh nghĩ bọn mình nên quên hết đi.
- Bố cậu... bố cậu đã làm gì đó với chuyện này phải không? – Schuyler căn vặn.
- Jack đặt bàn tay nặng nề lên vai cô, siết chặt rồi buông nó ra, cậu bỏ đi.
- Mặc kệ chuyện đó đi, Schuyler. Chẳng có lợi gì cho cậu hay mình đâu.
- Jack! – Schuyler hét lên.

Cậu không quay lại. Schuyler nhìn Jack bước một cách có chủ đích xuống tầng hai, nơi Mimi đang bước ra khỏi lớp. Cô nhìn hai người đi bên nhau, thấy cứ như đây là lần đầu tiên hai người đó có cùng cơ thể mềm mại, cùng chân tay uyển chuyển, cùng chiều cao và màu sắc như nhau vậy. Schuyler nhìn Mimi mỉm cười khi cô ta trông thấy Jack. Khi Jack vòng tay ôm lấy cô em gái một cách triu mến và âu yếm, có cái gì đó trong tim cô tan vỡ.

- Jack đã nói gì? – Bliss hỏi khi gặp Schuyler và Oliver uống cà phê ở quán Starbucks bên kia đường trong suốt giờ nghỉ.
- Cậu ấy không muốn giúp – Schuyler buồn bực nói.
- Tại sao không?
- Cậu ấy đã thay đổi suy nghĩ. Jack nói rằng những gì cậu ấy nói với mình là một sai lầm, rằng mình nên quên nó đi – Schuyler xé toạc tờ giấy ăn thành từng mảnh nhỏ, tỉ mỉ từng tí một cho tới khi cái khay của cô toàn những mảnh vụn giấy – Jack nói Ủy Ban sẽ giải thích mọi chuyện đúng lúc, chúng ta chỉ cần nhẫn nại – Cô cay đắng nói.
- Còn Dylan thì sao? – Bliss hỏi – Chúng ta không thể để cho họ buộc tội cậu ấy về những việc mà cậu ấy không làm được.
- Chúng ta sẽ không để vậy. Điều đó phụ thuộc vào chúng ta – Oliver nói – Chúng ta là những người duy nhất có thể giúp cậu ấy lúc này.

Chương 33:

Cảnh sát không cho họ gặp Dylan. Bliss, Schuyler và Oliver cố gắng gặp cậu sau khi tan học, nhưng họ phải đương đầu với rào cản pháp luật, chẳng ai ở đồn cảnh sát thừa nhận là đang giữ Dylan ở đó cả. Mọi chuyện rơi vào ngõ cụt, người ta còn lấy cả điện thoại và Sidewick của cậu ấy làm cho họ không tài nào tìm ra cách biết được tin tức của cậu. Sự lo lắng mang ba người xích lại gần nhau hơn bao giờ hết, những ngày tiếp theo Bliss không ngồi với Mimi ở quán ăn tự phục vụ nữa mà thay vào đó, trong các giờ nghỉ ba người lại tính toán xem có cách nào giúp Dylan không.

- Gia đình cậu ấy rất giàu có, mình chắc chắn họ có vài luật sư giỏi để giúp cậu ấy, đúng không? - Bliss gợi ý - Chúng ta cần nói chuyện với họ, mình cần nói với họ vài điều.
- Điều gì? - Schuyler hỏi.
- Tối qua mình đã khám phá ra được một chút. Thôi được, thực ra thì mình đã nghe lỏm được mẹ mình nói chuyện với vài người khác về trường hợp này. Mình nghe mẹ mình nói là cảnh sát thông báo thời gian xảy ra cái chết vào khoảng từ mười giờ cho tới mười một giờ tối. Họ rất chắc chắn về điều đó. Tình trạng cái xác của Aggie cho thấy chuyện này không thể xảy ra ở bất kì thời gian sớm hay muộn

hơn được.

- Vậy sao?- Oliver gật gù.

- Dylan đã ở bên mình từ mười giờ cho tới mười một giờ. Bọn mình ở bên ngoài trong con hẻm để hút thuốc. Cậu ấy không rời mình lấy nửa bước.

- Không chút nào ư? Kể cả tới nhà vệ sinh cũng không à?- Schuyler hỏi.

Bliss lắc đầu nguầy nguậy:

- Đúng thế, mình khẳng định đây. Minh...ừ...lo lắng, rằng Mimi sẽ thắc mắc mình đã ở đâu.

- Cậu có biết điều đó có ý nghĩa gì không?- Oliver cười tươi như vừa khám phá ra một điều bí mật.

Cả hai cô gái cùng lắc đầu.

- Điều đó có nghĩa là cậu ấy có một bằng chứng ngoại phạm vững chắc. Bliss Llewellyn, cậu đúng là một cô gái hấp dẫn. Cậu chính là tấm vé đưa cậu ấy ra khỏi nhà giam đấy. Đi nào, chúng ta cần phải tìm gia đình Dylan và nói cho họ biết chuyện này.

Dylan sống ở Tribeca, vì vậy họ dùng chiếc Rolls Royce của Bliss để xuống đó vào buổi chiều. Oliver và Schuyler rất ấn tượng với nội thất của chiếc xe.

- Minh đã hỏi mượn bố mình một cái để đưa bọn mình đi - Oliver nói với về khâm phục - nhưng chỉ có mỗi chiếc Town Car cũ rích và chán ngắt thôi.

Tribeca là một vùng công nghiệp cổ, ở lân cận vùng sản xuất bơ và trứng ngày xưa, với những con đường rải sỏi và những xí nghiệp cũ trở thành những cái gác xếp trị giá hàng triệu đô.

- Nó đây à?- Oliver hỏi, đi về phía toà nhà ở góc đường. Họ tra cứu lại cuốn địa chỉ Duchesne. Chính xác là nó rồi.

- Các cậu chưa tới đây sao?- Bliss kinh ngạc hỏi.

Oliver và Schuyler lắc đầu:

- Nhưng hai cậu là bạn của cậu ấy mà?

- Bọn mình là bạn- Schuyler giải thích- nhưng...

- Việc này chưa bao giờ nảy ra trong đầu bọn mình cả...- Oliver thêm vào.

Schuyler thở dài:

- Bọn mình luôn đi cùng nhau nhưng chưa đến nhà bố mẹ cậu ấy bao giờ. Cậu ấy có một chiếc Tivo và một chiếc Xbox. Dylan dường như cũng chẳng bận tâm đến việc mời bọn mình tới nhà.

- Còn cậu thì sao? Cậu giống như bạn gái của cậu ấy mà. Cậu cũng chưa bao giờ tới đây đúng không?- Oliver căn vặn.

Bliss lắc đầu, cô thực sự không phải bạn gái của Dylan. Hai người chưa bao giờ thực sự nói rõ mối quan hệ của họ. Hai người từng cặp với nhau vài lần, không những thế cô còn định biến cậu thành thần linh loài người quen thuộc của mình nhưng sau khi hai người bị bắt gặp vào buổi tối tổ chức tiệc thì bố mẹ cô cấm cô không được gặp cậu ấy nữa. Không hiểu sao bố mẹ cô cứ khẳng khẳng cho rằng bữa tiệc ấy là do Dylan sắp đặt. cho tới giờ BobiAnne vẫn không tha thứ việc con manơcanh Cô gái lọ lem bị lột trần khi bà trở về từ New Jersey và tất cả mọi thứ trong ngôi nhà Penthouses Reeves đều bị đảo lộn.

- Xin chào, chúng cháu đang tìm căn hộ 1520?- Schuyler hỏi người gác cửa khi họ bước vào nhà. Không giống như vẻ tráng lệ, uy nghi hay đặc trưng của hợp tác xã ở Đại lộ công viên, với một khu vườn kiểu phật giáo Thiền Phái và một thác nước ở ngay cổng vào.

- 1520 à?- Người gác cửa hỏi lại vì không chắc chắn.

- Cửa gia đình Ward ạ- Bliss gợi ý với vẻ hi vọng.

Người gác cửa cau mày:

- À, đúng rồi. Họ ở căn hộ số 1520 nhưng nó đã được bán rồi, gia đình đó đã dọn đi ngày hôm qua, rất vội vã.

- Ông chắc chứ?

- Chắc chắn thưa cô.

Thậm chí người đàn ông này còn để cho họ nhìn vào trong căn hộ trống rỗng đó. Căn hộ rất lớn, rộng rãi, chẳng có gì bên trong ngoài trừ một cái ti vi bị bỏ lại. Các bức tường bị bong vỡ vì đồ đạc va vào, chiếc ghế bành hiệu L-shaped vạch những đường ngang dọc trên sàn nhà do bị kéo đi.

- Nó sẽ được bán với giá khoảng năm triệu đô, nếu các cháu có hứng thú - Người gác cửa gợi ý - Ta sẽ gọi cho người môi giới ở cầu thang gác.

- Điều này thật khó lý giải- Schuyler phân tích- Tại sao gia đình cậu ấy lại chuyển đi nhanh đến thế? Họ không lo lắng về Dylan đang ở trong nhà giam sao?

Ba người đi vòng quanh căn hộ trống không, cố xem có thể tìm ra lí do nào cho sự biến mất đột ngột

của gia đình Ward hay không.

- Chú có biết họ chuyển đi đâu không?- Schuyler hỏi người gác cửa khá nhiệt tình.

- Hình như là quay lại nơi nào đó ở Connecticut, tôi nghe nói thế, không chắc chắn đâu.

Ông ta dẫn họ ra khỏi căn hộ rồi khóa nó lại. Họ đi thang máy xuống tầng trệt, Bliss lôi cuốn danh bạ điện thoại Duchesne ra khỏi túi xách hiệu Chloe' Paddington. Nhưng các số điện thoại của bố mẹ Dylan được liệt kê đều không còn sử dụng nữa, cũng chẳng có danh sách nào mới cả.

- Này, các cậu từng gặp bố mẹ cậu ấy bao giờ chưa?- Bliss hỏi, bỏ chiếc điện thoại ra.

Một lần nữa cả Oliver và Schuyler cùng lắc đầu.

- Mình nghĩ là cậu ấy có một người anh trai học đại học- Schuyler cố lục lọi trong trí nhớ, càng lúc cô càng cảm thấy ân hận vì không biết nhiều về bạn mình. Họ tới trường mỗi ngày và mỗi tuần. Chưa hết, khi bị hỏi thúc cả Schuyler lẫn Oliver đều không thể nhớ được bất cứ cái gì về gia cảnh của Dylan.

- Cậu ấy không nói nhiều về bản thân- Oliver nói- Dylan thuộc tuýp người trầm tính.

- Chắc chắn cậu ấy không nói một từ nào về chuyện đó- Bliss đùa- Giữa hai cậu, ý mình là... khi hai cậu ở bên nhau các cậu đều muốn nắm quyền kiểm soát.

Schuyler chấp nhận lời bình phẩm đó mà không hề cảm thấy bị xúc phạm. Đúng là họ đã muốn nắm quyền kiểm soát Dylan. Cô và Oliver đã là bạn của nhau từ rất lâu rồi, hai người hiểu nhau quá rõ, quả thật là một điều kì diệu khi Dylan có thể tìm cách để được họ yêu mến, rồi biến bộ đôi thành bộ ba thân thiết. Họ để cậu tham gia, gần như là vì họ được tâng bốc rằng cậu ấy rất thích họ nhưng cũng bởi vì cái cách nhập hội tự nhiên của cậu ấy. Dylan dường như rất hứng thú với những câu chuyện, trò đùa của hai người và có vẻ như cậu ấy chưa bao giờ đòi hỏi hơn những gì hai người có thể cho cậu ấy.

- Nếu như chúng ta có thể nói chuyện với cậu ấy- Schuyler gợi ý.

- Hay chúng ta có thể giải thích với cảnh sát- Oliver thêm vào.

- Giải thích cái gì?- Bliss bức bối- Rằng cậu ấy không thể giết được cô ấy vì cô ấy là một ma cà rồng và chẳng có gì có thể giết được một ma cà rồng cả à, chỉ trừ... ồ, một sinh vật kì bí nào đó mà chúng ta chưa biết và cũng theo ý đó, Dylan là một con người bình thường quá... chà, hai cậu định làm theo cách đó hả, nhưng ai sẽ tin chúng ta đây?- Bliss nhấn mạnh

- Chẳng ai cả- Schuyler kết luận.

Ba người đứng phía trước căn hộ của Dylan lúng túng và nản lòng.

Chương 34:

Vì họ chẳng thể làm gì cho Dylan ngay sau đó nên Oliver đề nghị tới thăm Kho Lưu Trữ ở tầng hầm của The Bank. Trên đường đi, cô và Oliver nói cho Bliss biết tất cả những gì mà hai người đã biết. Họ phải tiếp tục cố gắng. Cho tới lúc chẳng ai trong ba người biết làm gì, đặc biệt là từ lúc họ còn không biết cách phát âm từ Croatan.

- Thay vào đó mình có thể tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra ở Plymouth? - Oliver bất ngờ hỏi - Sky, cậu đã nói rằng Jack Force kể là một phần kí ức của anh ta bị cản trở. Một cái gì đó về Thuộc Địa Plymouth.

Kho Lưu Trữ còn vắng hơn cả bình thường, ba người bọn họ miệt mài với công việc của mình. Schuyler tìm được vài cuốn lịch sử chứng minh việc chiếm Plymouth làm thuộc địa và chuyến đi Mayflower, Bliss thì tìm được vài dữ liệu khá thú vị về các cuộc hành trình trong chuyến đi, còn Oliver thì tìm thấy một cuốn sách bọc da khổng lồ bao gồm các tài liệu dân sự. Nhưng chẳng có gì đề cập đến Croatan cả.

- Lại tìm pho mát à? - Renfield hỏi, nhìn lướt qua cái bàn của họ.

- Pho mát á? - Bliss lúng túng, trong khi Oliver và Schuyler tùm tùm cười.

- Bọn mình sẽ kể cho cậu sau - Schuyler hứa.

Một lúc sau, Schuyler và Bliss nhớ là họ có một cuộc hẹn với nhóm Stitched for Civilization để kiểm tra các bức ảnh, vậy nên họ để Oliver lại sau giờ nghỉ buổi chiều. Bức quảng cáo mới sẽ được trưng bày trên bảng quảng cáo ở Quảng Trường Thời Gian vào tuần tới, và Jonas muốn chỉ cho họ xem những bức ảnh cuối cùng mà họ chọn.

Trong suốt cuộc gặp, điện thoại của Schuyler cứ kêu hoài.

- Oliver đây - Cô nói với Bliss - Mình nghe cái đã - Schuyler xin phép ra khỏi bàn - Gì thế? - Cô hỏi.

- Quay lại đi, mình nghĩ mình tìm được thứ gì đó - Oliver nói, giọng hứng khởi.

Khi họ quay lại Kho Lưu Trữ, Oliver chỉ cho họ cái mà cậu tìm thấy. Đó là một cuốn sách bọc da, mỏng dính.

- Nó ẩn tít mãi phía sau mấy cái giá sách này, suýt nữa thì mình bỏ qua. Đây là một cuốn nhật kí của người phụ nữ thuộc nhóm những người đầu tiên tới khai hoang ở Plymouth. Hãy xem bà ấy viết gì này...

Hai người đọc các trang sách, về cuộc hành trình băng qua biển, về sự thành lập thuộc địa, cuộc hành trình của chồng bà ấy tới Roanoke, và cả sự kiện cuối cùng rất điên cuồng. Văn phong gần như là không thể hiểu được, cứ như thể người viết quá sợ hãi không dám viết ra các từ ngữ trên trang giấy.

Nhưng nó đây rồi.

CROATAN.

- Một từ đơn, được viết trong một tin nhắn trên một cái cây - Oliver ngâm nga - Chúng ở đây. Chúng tôi không an toàn.

- Chuyện này đã từng xảy ra trước đây - Schuyler nói- Đó là điều mà Jack đã nói với mình. Nó cũng xảy ra sau đó. Nó chắc hẳn là cái mà bà ấy đang nói tới. Họ sợ nó.

- Cậu nói đúng. Croatan phải mang ý nghĩa gì đó... họ sợ nó. Đây chính là chìa khóa - Oliver khẳng định.

- Croatan... - Bliss ngẫm nghĩ, từ này vang lên như một tiếng chuông báo động trong kí ức của cô - Mình nghĩ mình đã nghe từ này ở đâu đó.. Trán cô nhăn lại - Bà ấy nói về Roanoke. Cậu có nhớ Roanoke không?

- Thực sự mình không giỏi về lịch sử đâu - Schuyler bối rối - Nhưng sẽ có việc gì đó để làm với một thuộc địa bị biến mất đúng không?

- Thuộc Địa Bị Biến Mất - Oliver tán thành - Thật không hiểu tại sao điều này lại không nảy ra trong đầu mình trước đây chứ. Nó là một thuộc địa đầu tiên được ổn định một vài năm trước Plymouth. Tuy nhiên tất cả đã biến mất. Chẳng có gì rời khỏi thuộc địa.

- Đúng rồi. Tất cả họ đều chết, nhớ không? Chưa từng có người nào biết được chuyện gì đã xảy ra với họ. Nó là một bí ẩn không giải đáp trong lịch sử nước Mỹ- Bliss bổ sung - Giống như cái chết của tổng thống John F Kenedy, vị tổng thống thứ ba mươi lăm của Mỹ ấy.

- Chắc hẳn họ là các Ma Cà Rồng - Oliver khẳng định.

- Và tất cả đều bị giết. Ít nhất thì Catherine Carver đã nghĩ vậy - Schuyler gật đầu tán thành.

- Tất cả chỉ có từng này trang sao? - Schuyler hỏi thúc.

- Còn một trang nữa - Oliver nói rồi chỉ cho họ trang cuối cùng của cuốn nhật kí - Về một cuộc bầu cử nào đó. Đây, bà ấy viết: "Chạy trốn hay Ở Lại". Chà, chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra rồi. Họ ở lại.

Các Ma Cà Rồng đã ở lại. Chúng ta sẽ không ở đây nếu họ không làm thế. Myles Standish... dù cho ông ta là ai thì chắc hẳn ông ta đã chiến thắng.

- Không nói gì về Croatan, hoặc Roanoke hay cái gì khác à? - Bliss hỏi, cầm quyển nhật kí lật qua lật lại.

- Không, chỉ có thế thôi. Quyển nhật kí này kết thúc ở đây. Có vẻ như vài trang đã bị xé mất và có ai đó không muốn chúng ta biết về nó hoặc về cái gì đó. Nhưng mình đã tìm thấy một thứ. Nhìn này, có một danh sách ghi chép lại những người từng mượn nó.

Họ nhìn vào chỗ Oliver đang chỉ. Một danh sách vàng lẫn lộn tên của các Ma Cà Rồng đã từng mượn cuốn nhật kí.

- Hầu hết bây giờ họ hoặc quá già hoặc đã không còn trên thế giới này. Nhưng hãy nhìn cái tên cuối cùng.

Schuyler nhìn kĩ vào danh sách người mượn. Chữ kí cuối cùng bao gồm ba chữ cái được viết rất tinh vi và nhã nhặn. CVA. 12/24/11

- Dù là ai đã mượn cuốn sách này vào năm 1911 thì điều đó có nghĩa họ...

- Bây giờ phải trên 100 tuổi rồi - Bliss ngắt lời - Làm sao chúng ta biết được họ có còn trong chu kì hay không chứ?

- Có thể đây. Dù gì thì nó cũng là cơ hội duy nhất chúng ta có được - Oliver nhắc nhở.

- CVA là ai nhỉ - Bliss thắc mắc - C... V... A...?

- CVA - Schuyler nhắc lại. Những chữ này nghe quen quen, nét chữ khẳng khiu - Đây là những chữ cái đầu tiên của bà. Mình chắc chắn.

- Cậu nghĩ là bà cậu mượn cuốn sách này? Có thể bà ấy biết gì về nó chẳng? - Bliss hỏi.

Schuyler nhún vai:

- Mình không biết, nhưng mình có thể hỏi bà.

- Khi nào bà ấy trở về từ Nantucket(*)? - Oliver sốt ruột.

- Ngày mai. Mình phải dùng bữa trưa với bà ở Lòng Kính. Mình gần như đã quên mất.

- Vậy là... Oliver này, cái thứ được gọi là Croatan này chính là điều bí mật đứng sau cái chết của Aggie, phải không - Bliss hỏi.

- Mình nghĩ thế - Oliver gật gù - Mặc dù mình vẫn không biết nó là cái gì.

- Nhưng dù cho chúng ta có tìm ra thì vẫn chẳng làm được gì để giúp Dylan cả. Dù cho Croatan đã giết Aggie, thì bằng cách nào chúng ta chứng minh được là Dylan không làm việc đó? Làm sao chúng ta chứng minh cậu ấy vô tội? - Bliss vẫn băn khoăn.

- Chúng ta không... - Oliver bối rối - Ý mình là, cậu không thể... Mình không biết mình có thể giúp được bao nhiêu.

- Ý cậu là gì? Cậu đã giúp rất rất nhiều mà- Schuyler an ủi. Cô nhìn Oliver một cách ngưỡng mộ làm cậu đỏ bừng mặt.

- Nghiên cứu, ừ. Hiện tại như thế là đủ, nhưng mình không thể giúp gì cho kế hoạch đó.

- Kế hoạch gì? - Bliss bật cười hỏi.

Trong một giây trông Oliver thật nghiêm trang và đầy ẩn ý. Cậu nói hết sức trôi chảy:

- Chúng ta sẽ hành động để pháp luật phải làm việc cho chúng ta. Nó không... Cậu cần nghĩ như các Ma Cà Rồng. Chúng ta sẽ không thể làm cho bất kì ai tin rồi thả Dylan ra dựa trên những gì chúng ta biết được. Vì vậy chúng ta phải làm một cái gì đó... - Oliver nhìn lên vẻ tư duy.

- Cái gì?
- Bắt cóc cậu ấy.

(*) *Nantucket: một hòn đảo dài 48,3 km, nằm ở phía nam Cape Cod, Massachusetts, Hoa Kỳ.*

Chương 35:

Bữa ăn trưa tại Lồng Kính trong Công Viên Trung Tâm là một trong những sự kiện quan trọng nhất trong lịch hoạt động xã hội của Cordelia. Nó được tổ chức trong một phòng khiêu vũ ở Plaza, và đã bắt đầu được một lúc khi Schuyler đến. Cô kiểm tra các bàn đã đăng kí và tìm thấy bà cô ngồi ở trung tâm của đám người nổi tiếng, có uy tín trong xã hội.

- Cháu gái của ta, Schuyler – Cordelia thốt lên, trông có vẻ rất hài lòng.

Schuyler hôn vội lên má bà. Cô ngồi xuống một cái ghế, di chuyển một tờ ghi danh sách thành viên trên ghế cô.

Bữa trưa được tổ chức hàng năm này làm tăng đáng kể quỹ để bảo dưỡng và duy trì công viên. Đó là một trong những nguyên nhân các Ma Cà Rồng thích thú nhất. Ý tưởng đó của họ đã mang thiên nhiên đến New York, mang một ốc đảo đến cho trái tim của thành phố, một sự thay thế cho Khu Vườn mà họ bị trục xuất cách đây rất rất lâu rồi. Schuyler nhận thấy nhiều người đàn bà quý tộc và cả những nhân vật tai to mặt lớn trong xã hội từ cuộc gặp mặt với Ủy Ban, đang di chuyển từ bàn này sang bàn khác để chào hỏi các vị khách.

- Cordelia... Croatan là gì ạ? – Schuyler gắng hỏi, cắt ngang một cuộc nói chuyện tầm phào.

Cả cái bàn im lặng, một vài quý bà còn nhướn mày nhìn Schuyler và bà của cô.

Cordelia giật mình vì cái từ Schuyler vừa thốt ra. Làm cho tập tiền bà đang giữ rơi làm hai phần.

- Đây không phải là nơi cũng như lúc thích hợp dành cho chuyện đó, thưa quý cô trẻ ạ - Bà nói bằng giọng êm ái.

- Cháu biết người biết mà. Chúng cháu đã thấy nó trong một cuốn sách ở Kho Lưu Trữ. Cháu cũng thấy chữ kí của người ở đó. Cordelia, cháu phải biết – Schuyler thì thảo nhưng giọng rất kiên quyết.

Ở trên bục, ngài thị trưởng ca ngợi các quý bà về những tặng vật hào phóng cùng với những nỗ lực của họ để giữ cho Công Viên Trung Tâm là một nơi xinh đẹp và đầy sức sống. Một làn sóng tiếng vỗ tay tán thưởng ngài thị trưởng vang lên, ở bên dưới Cordelia cảnh báo Schuyler.

- Không phải bây giờ. Ta sẽ nói cho cháu sau, nếu cháu không làm cho ta bẽ mặt trong buổi lễ này.

Một giờ sau đó, Schuyler ngồi ủ rũ, gầy gầy những con gà được thảo trên khay của mình, lắng nghe người dẫn chương trình liệt kê danh sách các hoạt động cũng như sự mở rộng được lập nên vì công viên. Có một chương trình trình chiếu bằng slide các vật trưng bày nghệ thuật mới, và trình chiếu về sự trùng tu của Bethesda Fountain.

Cuối cùng, sau khi khách mời được tặng những cái túi xách của họ, Schuyler và Cordelia ngồi yên vị trong chiếc xe hòm Limusin cổ của Cordelia, với người lái xe tên là Julius, đến lúc này Schuyler mới được nghe bà trả lời.

- Vậy là cháu đã tìm cuốn nhật kí của Catherine. Đúng, ta đã kí vào đó. Để cho ai đó có thể tìm thấy. Ta không ngờ người đó lại là cháu – Cordelia vui vẻ nói.

- Không phải cháu. Thực ra là Oliver Hazard- Perry ạ.

- À, Oliver... ừ. Một cậu trai hữu ích đấy. Từ một gia đình thông minh. Đối với Máu Đỏ.

- Bà đừng thay đổi chủ đề. Croatan là gì ạ?

Cordelia nâng tấm vách ngăn lên để ngăn họ với Julius.

Khi nó đã đóng hoàn toàn rồi, bà nghiêm nghị quay lại phía Schuyler.

- Những điều ta sắp nói cho cháu là cấm kỵ. Chúng ta không được quyền nói về nó. Ủy Ban còn ban hành bộ luật là nó không hề tồn tại. Thậm chí họ còn cố gắng giấu nhem nó đi trong các kí ức của chúng ta.

- Tại sao? – Schuyler hỏi, nhìn thành phố bên ngoài cửa sổ. Một ngày xám xịt, Manhattan dường như biến mất trong màn sương mù dày đặc, trông thật ma quái và bí ẩn.

- Như ta đã nói với cháu, thời gian đang thay đổi. Cách cũ không còn phù hợp nữa. Những con người có quyền lực không tin vào điều đó. Thậm chí cả người phụ nữ viết cuốn nhật kí đó cũng phải từ bỏ từ đó. Quá nguy hiểm cho cô ấy nếu thừa nhận nỗi sợ hãi của mình.

- Làm sao người ta lại biết cô ấy cảm thấy như thế? – Schuyler hỏi.

- Đơn giản thôi, bởi vì ta đã viết nó. Nó là cuốn nhật kí của ta.

- Người là Catherine Carver? – Schuyler hỏi.

- Đúng. Ta nhớ rất rõ quá trình định cư ở Plymouth, gần như thể nó mới là ngày hôm qua. Một cuộc hành trình khủng khiếp – Bà rùng mình – Không những thế theo sau đó là một mùa đông còn khủng khiếp hơn.

- Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra?

- Croatan – Cordelia thở dài – Một từ cổ xưa. Nó có nghĩa là Máu Bạc.

- Máu Bạc?

- Chính xác – Chiếc xe chậm chạp băng qua Đại Lộ 5. Vì thời tiết xấu, chỉ có vài người đi loang quanh bên ngoài các cửa hàng bách hóa, một số nhóm khách du lịch đang chụp ảnh, những người đi mua sắm mất hút trong trời mưa.

- Khi Chúa đuổi Lucifer cùng các thiên thần khỏi thiên đường, như một sự trừng phạt cho tội lỗi của họ, chúng ta bị nguyên rủa phải sống cuộc sống bất tử trên Trái Đất, nơi mà chúng ta trở thành Ma Cà Rồng, phải phụ thuộc vào máu của loài người để sống sót – Cordelia bắt đầu giảng giải.

- Họ đã nói cho bọn cháu về chuyện này trong các cuộc gặp mặt với Ủy Ban rồi ạ.

- Nhưng họ không nói cho các cháu về phần này. Nó được giấu trong các ghi chép của cơ quan chính quyền.

- Tại sao?

Cordelia không trả lời. Thay vào đó giọng bà trở nên đều đều.

- Thời gian đầu của lịch sử, Lucifer và những người đứng đầu trong nhóm người trung thành với ông ta đã tách ra. Họ không chấp nhận Chúa và tỏ vẻ khinh bỉ với sự trục xuất của họ. Họ không muốn lấy lại Ân Huệ Của Chúa. Họ không tin vào Luật Lệ Của Các Ma Cà Rồng.

- Tại sao không? – Schuyler băn khoăn, khi chiếc xe chạy tới nơi có ánh đèn. Giờ họ đã tới Đại Lộ 6, giữa những ngôi nhà chọc trời và các tòa nhà văn phòng các hiệp hội với tên của công ty được khắc ở mặt tiền. McGraw- Hill. Simon và Schuster. Time Warner. Nơi cất giữ các loại ti vi ở trong nhà Morgan Stanley phá vỡ các tin tức muộn nhất về thị trường chứng khoán.

- Bởi vì họ muốn sống mà không phải tuân theo bất kì luật lệ nào. Họ làm cái gì mà họ muốn, ngạo mạn, trên trái đất giống như khi họ ở thiên đường vậy. Lucifer và các Ma Cà Rồng của ông ta đã khám phá ra rằng việc thực hiện nghi lễ Caerimonia Osculor trên các Ma Cà Rồng khác thay vì thực hiện trên con người sẽ làm cho họ càng ngày càng mạnh hơn. Như cháu đã biết Caerimonia Osculor dùng

để chỉ việc hút máu, điều mà các Ma Cà Rồng cam kết với con người trước khi thu được các sức mạnh. Trong Luật Lệ Của Các Ma Cà Rồng, nghiêm cấm thực hiện Caerimonia Osculor trên các Ma Cà Rồng. Nhưng đó chính xác là những gì mà Lucifer và các Ma Cà Rồng của ông ta đã làm. Họ bắt đầu tiêu thụ Ma Cà Rồng để thỏa mãn Cuộc Sống Phóng Đãng.

- Ý của người là...

- Cho đến khi họ hút sức mạnh sống của một sinh vật, đúng thế. Cho đến khi họ hấp thụ một Ma Cà Rồng và toàn bộ các kí ức của người đó.

- Nhưng tại sao? Và chuyện gì đã xảy ra sau đó?

- Bởi vì việc hấp thụ sức mạnh sống của Ma Cà Rồng sẽ giúp Lucifer và các Ma Cà Rồng của ông ta trở thành Bạc. Trở thành các Máu Bạc: Croatan – nó có nghĩa là Sự Căm Thù và Ghê Tởm đến cực độ. Chúng bị mất trí vì có quá nhiều cuộc sống của các Ma Cà Rồng trong đầu. Chúng có sức mạnh của một nghìn Ma Cà Rồng. Có tới cả một quân đoàn kí ức. Chúng là những con quỷ trá hình, bọn chúng bước đi giữa chúng ta; chúng có thể ở khắp nơi nhưng cũng có thể là chẳng ở đâu cả.

Khi Cordelia nói, chiếc xe vượt qua Đại Lộ 6 để tới Đại Lộ 7, khung cảnh xung quanh thay đổi. Schuyler nhìn thấy Carnegie Hall ở góc đường, một vài người đang xếp hàng mua vé, tùm tùm bên dưới những cái ô.

- Có tới hàng nghìn năm, Máu Bạc đã săn lùng, giết hại và hấp thụ Ma Cà Rồng. Chúng phá vỡ Luật Lệ Của Các Ma Cà Rồng bằng cách can thiệp trực tiếp vào các công việc của con người và đòi hỏi quyền lực ở thế giới này. Không thể ngăn chặn được chúng. Tuy nhiên các Ma Cà Rồng chưa bao giờ ngừng đấu tranh. Vì đó là cách duy nhất để sống sót. Cuộc Chiến Lớn Cuối Cùng giữa Ma Cà Rồng và Máu Bạc diễn ra trong suốt những năm cuối của Đế Chế La Mã, khi các Ma Cà Rồng có khả năng hát bay Caligula, một Ma Cà Rồng Máu Bạc rất mạnh và cực kì xảo quyệt. Sau khi Caligula bị đánh bại, trong nhiều thế kỉ các Ma Cà Rồng sống trong yên ổn ở Châu Âu.

- Vậy tại sao chúng ta lại tới Mỹ? – Schuyler hỏi khi chiếc ô tô đột ngột rẽ vào Đại Lộ 8.

- Bởi chúng ta quá mệt mỏi với cuộc khủng bố tôn giáo mà chúng ta thấy đang gia tăng vào thế kỉ mười bảy. Vì vậy mà vào năm 1620, chúng ta quyết định tới Thế Giới Mới trên chuyến hành trình Mayflower với những người theo Thanh Giáo, mong muốn tìm được sự yên bình ở Thế Giới Mới.

- Nhưng ở đó không hề yên bình chút nào, phải không ạ? – Schuyler hỏi, nghĩ về cuốn nhật kí của Catherine.

- Không. Không hề - Cordelia nói, nhắm nghiền mắt lại – Chúng ta phát hiện Roanoke bị tấn công. Tất cả mọi người đều biến mất. Máu Bạc cũng xuất hiện ở Thế Giới Mới. Nhưng đó chưa phải là điều tồi tệ nhất.

- Vì sao?

- Vì sự giết chóc lại bắt đầu. Ở Plymouth. Nhiều người trẻ tuổi của chúng ta... Các Ma Cà Rồng chỉ có thể bị bắt đi trong suốt Những Năm Mặt Trời Lặn, khi họ chuyển từ một con người sang bản chất Ma Cà Rồng đích thực. Khoảng thời gian đó chúng ta dễ bị tấn công nhất. Trong khi chúng ta vẫn chưa nắm được quyền kiểm soát các kí ức, chúng ta không biết sức mạnh của mình. Chúng ta rất yếu ớt, có thể bị lôi kéo, bị điều khiển và cuối cùng bị Máu Bạc hấp thụ.

Xe chạy lên West Side Highway, ngang qua những tòa nhà mới xây lóng lánh sáng vì sự phản chiếu của dòng sông và bên cạnh Công Viên Riverside.

- Một vài người tuyệt đối không tin Máu Bạc là thủ phạm. Họ không chịu nhìn vào sự thật ngay trước mắt, khẳng khái là những người bị hấp thụ rồi sẽ quay trở lại. Họ hoàn toàn không hay biết gì về mối

đe dọa, và sau nhiều năm, sự giết chóc ngừng lại. Năm tháng cứ thế trôi qua mà chẳng có gì xảy ra cả. Sau nhiều thế kỉ... vẫn không có gì xảy ra. Máu Bạc trở thành một truyền thuyết, một huyền thoại, trở thành một câu chuyện cổ tích kì lạ hấp dẫn. Các Ma Cà Rồng có được sự giàu có, sự nổi tiếng và địa vị ở Mỹ, thời gian cứ thế trôi đi, chúng ta gần như đã hoàn toàn quên Máu Bạc.

- Nhưng bằng cách nào? Làm sao mà họ có thể quên một việc quá đồi quan trọng đến như vậy?

Cordelia thở dài.

- Chúng ta trở nên tự mãn và bướng bỉnh. Thêm vào đó là sự phủ nhận có một sức cảm dỗ mãnh liệt. Hiện tại mọi điều về Máu Bạc đều bị loại bỏ khỏi các cuốn sách lịch sử của chúng ta. Ma Cà Rồng ngày nay không chịu tin rằng có một cái gì đó mạnh hơn họ trên thế giới. Tính tự cao tự đại của họ không cho phép họ hình dung về nó.

Schuyler lắc đầu sợ hãi.

- Những người cảnh báo và vận động mọi người phải luôn luôn và không bao giờ ngừng cảnh giác thì bị trục xuất khỏi Conclave, và không có một chút quyền lực nào ở Ủy Ban hiện nay. Không còn ai nghe bọn ta nữa. Không còn ai nghe bọn ta từ lúc ở Plymouth. Sau đó ta đã rất cố gắng, nhưng ta không đủ quyền lực để điều khiển.

- John đã muốn báo động phải không ạ? – Schuyler hỏi, nhớ về những gì mà cuốn nhật kí đã nói – Chồng của người đó phải không ạ?

- Ừ. Nhưng chúng ta không thành công. Myles Standish – người hiện nay cháu biết đến với cái tên Charles Force – trở thành người đứng đầu của The Conclave của The Elders. Ông ta đã lãnh đạo chúng ta từ đó đến nay. Ông ta không tin vào sự nguy hiểm của Croatan.

- Không ư, thậm chí ngay cả khi nó đã giết bọn trẻ.

- Theo Charles thì chuyện đó chưa có bằng chứng.

- Nhưng Jack đã nói rằng tất cả máu của Aggie đã bị rút cạn, không chỉ thế, trước đó họ còn tìm thấy hai người nữa. Chắc chắn họ đã bị một Máu Bạc hấp thu!

Trông Cordelia có vẻ chán nản.

- Ừ. Ta cũng đoán thế. Nhưng chẳng ai nghe một bà già đã đánh mất vận may của mình cả. Ta chưa bao giờ tin là Máu Bạc đã hoàn toàn biến mất. Ta luôn nghĩ là chúng chỉ đang nghỉ ngơi, quan sát và chờ đợi tới thời điểm thích hợp nhất để quay lại.

- Đúng là thế rồi. Chỉ có duy nhất cách giải thích đó thôi! – Schuyler khẳng định – Nhưng cảnh sát đang bắt giữ bạn cháu, Dylan. Cậu ấy không thể làm chuyện đó! Cậu ấy là một con người. Họ đã đưa cậu ấy đi ngày hôm qua.

Cordelia nhìn nghi hoặc.

- Ta nghĩ kết luận của các cơ quan chính quyền là do sử dụng thuốc quá liều. Ta nghe nói chuyện này là do Ủy Ban quyết định.

- Đó cũng là những gì cháu đã nghe... nhưng hiện tại họ lại nói cô ấy bị bóp cổ.

- Một giả thiết khá đúng – Cordelia trầm ngâm.

- Người cần phải giúp chúng cháu. Làm sao chúng cháu có thể tìm được ai là Máu Bạc! Tại sao chúng ở đây? Chúng đang ở đâu? Làm cách nào để tìm ra chúng?

- Cái gì đó đã thức tỉnh chúng. Cái gì đó đang che giấu chúng. Chúng có thể là bất kì ai chúng ta biết. Máu Bạc cải trang như các Ma Cà Rồng giữa chúng ta. Theo như ta đoán thì một Máu Bạc rất mạnh đã quay trở lại và đang bắt đầu tuyển môn đồ mới.

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? – Schuyler hỏi khi chiếc xe vượt lên phố của họ.
 - Cháu có kiến thức về Máu Bạc. Ít nhất cháu cũng biết chúng đang ở ngoài kia. Cháu có thể tự chuẩn bị.
 - Bằng cách nào ạ?
 - Có một thứ. Một thứ mà mẹ cháu đã khám phá ra. Máu Bạc vẫn còn bị trói buộc với các luật lệ của thiêng đường và Ngôn Ngữ Linh Thiêng – Bà thì thầm những lời cuối cùng vào tai SchuSchuyler.
- Cordelia mở cửa xe và bước ra ngoài.
- Ta không thể nói thêm gì nữa về chuyện này. Để nói cho cháu chuyện vừa rồi ta đã phá vỡ Luật Lệ. Đối với vấn đề cháu đang phải đối mặt, ta rất tiếc, nhưng cháu sẽ phải đi gặp Charles Force. Ông ta là người duy nhất có thể giúp được bạn cháu lúc này.

Chương 36:

Thứ hai, cuộc gặp mặt với Ủy Ban lại được tiến hành. Chúng đã được hoãn lại đến vài tuần mà không có bất cứ sự giải thích nào cho các thành viên mới. Suốt cuộc họp, họ tổ chức kế hoạch một cách rất nghiêm túc về sự kiện Four Hundred Ball. Họ cũng chẳng đề cập đến cái chết của Aggie hay việc bắt giữ Dylan. Thay vào đó, người ta lại thích thú bàn luận về lễ giáng sinh. Four Hundred là sự kiện được mong chờ nhất trong năm, quyến rũ nhất, tuyệt vời nhất, đặc biệt nhất vì chỉ có các Ma Cà Rồng mới được mời.

Schuyler đến cuộc họp chỉ để xem cô có thể nói chuyện với Jack không, người mà bây giờ đang đứng quay lưng lại với cô. Các thành viên mới được chia thành các phân ban, Schuyler tham gia vào nhóm Giấy mời bởi việc này nghe có vẻ nhàn hạ nhất, đúng như những gì cô nghĩ, nhiệm vụ duy nhất của họ là lên danh sách khách mời để cho các thành viên lớn tuổi hơn kiểm tra, sau đó họ dán tem và gửi giấy mời đi, những giấy mời được lựa chọn một cách kỹ lưỡng, được thiết kế và sơn màu.

- Mình lo cho Dylan quá- Bliss nói khi buổi gặp mặt kết thúc- Cậu ấy đang ở đâu? Cảnh sát vẫn không nói gì cả. Còn bố mình thì chỉ nói là mình đừng có dính vào chuyện này.

- Mình biết, mình cũng thế- Schuyler gật đầu chia sẻ, ánh nhìn của cô trôi về Jack Force đang nói chuyện với bà Dupont và Mimi.

- Không thể tìm thấy lí do đâu, Schuyler ạ. Mình biết cặp sinh đôi nhà Force đó, họ gắn bó với nhau lắm.

- Mình chỉ cố gắng thôi- Schuyler buồn bã nói. Cô vẫn không thể tin là cậu trai đã hôn cô một cách nồng nàn say đắm mới cách đây không lâu vậy mà nay lại đang lừa cô và hành động như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa họ. Cô không thể dung hoà được hai con người của Jack; một là người vừa kể cho cô nghe những giấc mơ kì lạ và kí ức bị ngăn trở, hai là người đang say sưa bàn luận về dùng dàn nhạc hay ban nhạc Jazz cho buổi khiêu vũ sắp tới.

- Tùy cậu thôi- Bliss thở dài- Nhưng đừng có nói là mình đã không cảnh báo cậu nhé!

Schuyler gật đầu. Bliss đi khỏi còn Schuyler đi về phía Jack. Ôn trời, vừa lúc Mimi rời khỏi căn phòng.

- Jack, cậu hãy nghe mình- Schuyler nói và kéo cậu sang một bên- Làm ơn đi.

- Tại sao chứ?

- Mình biết điều mà Ủy Ban đang che giấu, mình cũng biết Croatan là gì.

Jack dừng lại, há hốc mồm nhìn cô:

- Bằng cách nào?- Cậu tránh ánh nhìn chăm chăm của cô nhưng không được lâu, hai má Schuyler đỏ bừng lên vì giận dữ, điều này càng khiến cô thậm chí còn đẹp hơn những gì cậu nhớ về cô.

- Bà mình đã nói cho mình biết- Schuyler nhắc lại toàn bộ những gì bà cô đã nói cho cô về Máu Bạc, về sự giết chóc ở Roanoke và Plymouth.

Trán Jack nhăn lại:

- Bà ấy không được phép làm như vậy, đó là thông tin bảo mật.

- Cậu biết chuyện này ư?

- Mình đã tự nghiên cứu, thêm vào đó bố mình cũng kể cho mình nghe, nhưng nó vẫn là một ngõ cụt.

- Ý cậu là gì? Đó là manh mối đầu tiên mà.

Cậu lắc đầu:

- Schuyler, mình rất tiếc vì đã làm cậu hiểu sai nhưng cái chết của Aggie vẫn đang được quan tâm. Cậu phải tin là Ủy Ban đang làm những việc đúng đắn. Những gì bà cậu nói chỉ là một truyền thuyết thôi. Chẳng có cái gì đại loại như là Máu Bạc cả, chưa có ai từng chứng minh được là chúng thực sự tồn tại.

- Mình không tin, mình sẽ thuyết phục Ủy Ban cảnh báo cho mọi người. Nếu cậu không tham gia thì mình sẽ tự làm.

- Cậu nhất quyết không nghe mình ư?

Schuyler hất cằm lên cương quyết:

- Không.

Cô lườm Jack. Chỉ cách đây ít phút, cô đã yêu cậu vì lòng dũng cảm và sự can đảm của cậu. Vậy mà giờ đây, cái người con trai không chịu chấp nhận những lời nói dối của Ủy Ban đâu rồi? Cậu ta đã biến đi đâu? Khi hai người nhảy với nhau ở Informal cô đã nghĩ không bao giờ cô được hạnh phúc như thế trong cuộc đời. Nhưng Jack không phải người con trai như cô nghĩ. Có thể cậu chưa bao giờ như thế cả.

Chương 37:

Sau buổi họp mặt, Schuyler nói cho Bliss và Oliver nghe những gì bà cô đã kể cho cô nghe về Máu Bạc, và vì làm sao Charles Force là người duy nhất có thể giúp họ trong chuyện của Dylan. Ba người quyết định, ngày hôm sau Bliss và Schuyler sẽ trốn tiết thứ ba để đón đầu ông. Oliver sẽ viện một vài lí do cho ông thầy dạy Mỹ thuật của họ về sự vắng mặt của hai người.

Bliss và Schuyler phục kích Charles Force ngay trước nhà hàng Bốn Mùa, nơi hàng ngày ông thường ăn trưa. Nhà hàng Bốn Mùa đặt tại Tòa Nhà Seagram ở Đại lộ Công Viên, và mở cửa từ trưa cho tới hai giờ chiều, đây có thể coi là một trung tâm của không gian Manhattan. Các ông trùm truyền hình, những ông vua tài chính, nhà xuất bản, các tác giả nổi tiếng và cả những người làm cho ủy ban cá nhân của họ.

- Ông ta đó - Bliss nói khi thấy quả đầu bóng mượt màu bạc của ông ta nhô ra từ một chiếc Town Car màu đen. Cô nhận ra ông ta vì bố cô đã mời gia đình Force tới căn hộ của họ ngay tuần đầu tiên họ tới Manhattan. Cô hơi sợ Charles Force. Người đàn ông này có cái nhìn xuyên thấu, cứ như thể ông ta biết tất cả mọi điều về cô, mọi ước muốn bí mật, mọi dục vọng thầm kín; cái bắt tay của ông ta rất chắc chắn để lại cả một vết trên bàn tay cô. Ông ta khiến cô sợ hãi, nhưng cô sẽ không bao giờ để cho điều đó ngăn cô giúp Dylan.

- Ông Force! Ông Force! - Bliss gọi. Charles tò mò nhìn hai cô gái đang đứng trước mặt ông.

- Xin thứ lỗi- Ông nói với người cùng ăn trưa với mình.

- Ông Force, chúng cháu xin lỗi đã quấy rầy ông - Bliss nói - Nhưng chúng cháu được người ta chỉ đến ông, ông là người duy nhất có thể giúp được chúng cháu.

- Cô là con gái duy nhất của Forsyth phải không? - Charles đột ngột nói - Các cô làm gì ở đây vào giữa ban ngày thế này? Duchesne không có luật lệ gì về việc này sao? Sao lại để cho học sinh đi ra ngoài trong khi đang mặc đồng phục? - Charles quay lại Schuyler - Còn cô bé - Ông không nói tên cô nhưng ông dường như - Nếu ta không làm thì cô cũng là học sinh trường Duchesne. Chà, cô làm ta chú ý đấy. Vậy ta có thể giúp gì nào?

Schuyler đón nhận cái nhìn chăm chăm của ông ta mà không chùn bước. Cô còn nhìn lại ông ta bằng đôi mắt màu xanh da trời sâu thẳm của mình với cái nhìn không kém phần quyết liệt, người đầu tiên phải quay mặt đi lại chính là ông ta.

- Bạn tôi là Dylan đang bị buộc tội giết người trong khi cậu ấy không hề làm chuyện đó. Ngài là người duy nhất có thể giúp được chúng tôi. Ngài là người có quyền lực. Bà tôi đã nói...

- Cordelia đúng là một cụ già phiền hà. Bà ta không bao giờ tha thứ cho tôi vì đã giành được quyền lãnh đạo Conclave - Ông lầm bầm. Ông tiến về phía người cùng ăn trưa, người vẫn đang kiên nhẫn giữ cánh cửa mở để chờ ông vào nhà hàng - Cứ đi trước đi, một phút nữa tôi sẽ vào.

- Chúng tôi sẽ không rời khỏi đây cho tới khi ngài chịu giúp - Bliss nói, giọng cô run rẩy - dù chẳng có gì cô muốn hơn là chạy trốn khỏi ông ta. Trong đầu cô, một giọng nói đang gào thét, yêu cầu cô phải tránh xa ông ta. *Kẻ giết người...* giọng nói thì thầm. *Kẻ giết người...* Bliss cảm thấy được một nỗi khiếp sợ khủng khiếp đang lan tỏa trong trái tim cô. Cô muốn bỏ đi. Muốn lao mình tới phía trước một chiếc taxi. Muốn bay, muốn chạy trốn, hay bất cứ gì để thoát khỏi ánh nhìn sắc như dao của ông ta. Thậm chí cô còn nghĩ mình sẽ phát điên lên vì sợ hãi. Ông ta có cái gì đó rất khủng khiếp, một sức mạnh hoang dã và nguy hiểm, tốt nhất là cô nên chạy đi.

- Dylan Ward đang được chăm sóc. Không cần lo lắng về cậu ta nữa - Charles nói giọng chắc nịch rồi vẫy tay xua đuôi - Cậu ta rất an toàn. Chẳng có gì xảy đến cho cậu ta cả. Cảnh sát đã mắc một sai lầm đáng tiếc. Cậu ấy sẽ được tự do - Ông khụt khịt - Ông ta giúp công việc giấy tờ để thả người.

Bliss ngạc nhiên đến nỗi chẳng thốt lên được lời nào ngay lúc đó. Cô không thể tin mọi việc lại có thể đơn giản đến như vậy:

- Ý của ngài là gì chứ? - Phải một lát cô mới cất tiếng hỏi.

- Chính xác như những gì ta đã nói, vấn đề này đã được giải quyết - Ông nói một cách ngắn gọn - Không cần lo lắng, ta đảm bảo với các cô. Giờ thì làm ơn, ta muộn bữa trưa rồi.

Bliss và Schuyler trao nhau ánh nhìn đầy băn khoăn.

- Còn chuyện về Máu Bạc thì sao? Về những điều mà chúng đang làm với chúng ta ấy? Chúng tôi biết về Croatan! - Schuyler chưa buông tha.

- Làm ơn đừng có làm phiền tôi bằng những câu chuyện cổ tích đáng khinh của Cordelia Van Alen. Thậm chí tôi còn từ chối thảo luận về nó. Trước đây tôi đã nói và bây giờ tôi sẽ nói lại. Chẳng có cái gì loại như Croatan cả - Charles kết thúc câu chuyện - Giờ, tôi đề nghị các cô quay lại trường, nơi mà giờ này lẽ ra các cô phải ở đó.

Chương 38:

Carlyler Hotel là một khách sạn riêng biệt và thanh lịch nằm trên Đại Lộ Madison theo phong cách của một trang viên sang trọng của Anh. Một trong những khách sạn được đồn là khá xa hoa. Ngay cả máy điều hòa nhiệt độ cũng luôn ở trong tình trạng lạnh hai tư độ. Khi còn nhỏ, bà thường dắt Schuyler tới Bamelmans Bar vì Shirley Tempes. Cordelia ngồi ở quán bar và hút thuốc, uống một chai Sazerac sau một chai khác, còn Schuyler thì lặng lẽ ngồi, nhìn những con vật đang đùa nghịch trong bức tranh vẽ trên tường hay tính xem có bao nhiêu quý bà vào đây mà đội mũ và có một đóa hoa nhỏ cài trên áo. Sau đó họ tới phòng ăn chính để ăn ngon lành một bữa ăn kiểu Pháp có năm món. Từ ngày Cordelia

thông báo bà “chỉ đủ” cho ngôi nhà ở Riverside Drive, thì họ tới căn hộ hai phòng ở Carlyle vào các dịp cuối tuần. Schuyler yêu cầu người phục vụ phòng mang một ít dâu tây và kem tới, đổ đầy bồn tắm xoáy nước, và ăn bữa tối thiếu dinh dưỡng của cô ở giữa những bọt bong bóng.

Chiều hôm đó, khi bước trên lối vào được lát cẩm thạch trắng Schuyler có cảm giác ngôi nhà chìm trong những cảnh vật im lìm xung quanh. Cô cố gắng gạt những suy nghĩ đau đớn về Jack Force và cuộc gặp gỡ nhục nhã với bố cậu ta ra khỏi tâm trí. Bliss yêu cầu cô và Oliver tới đây để gặp cô ấy mà không hề giải thích tại sao. Oliver đã ngồi trong một góc hoàn toàn tách biệt ở quán bar.

- Manhattan à? - Câu hỏi và cầm lấy đồ uống.

- Chắc chắn rồi – Schuyler gạt đầu.

Người bồi bàn thận trọng đi đến mang theo một khay bạc và li Cocktail cho cô. Anh ta đặt một cái khay bạc đựng những quả hạnh đào Tây Ban Nha lên bàn.

Schuyler lấy một quả, nhai tóp tép một cách trầm tư.

- Lạy Chúa, họ có những quả hạnh đào tốt nhất và còn cái gì nữa đây?

- Chẳng có gì giống như ở khách sạn Upper East Side đâu – Oliver gạt đầu ra vẻ chín chắn – Chúng ta nên tổ chức một chuyến thưởng thức các loại quả hạch tại các quán bar trong khách sạn ở New York. Hãy so sánh giữa Regency với Carlyle với St. Regis đi.

- Ừm... Regency là sự lựa chọn tốt nhất. Họ làm món khai vị nhỏ này với ba loại khác nhau rất thú vị - đậu Hà Lan có tương, những quả hạnh đào ẩm, và một loại bánh quy giòn có hạt tiêu – Schuyler nói. Regency là một trong những địa điểm nổi tiếng mà Cordelia yêu thích.

Họ uống cạn ly của mình rồi yêu cầu một ly khác. Vài phút sau, Bliss chạy vào trong quán bar, tóc cô vẫn còn ướt vì trận mưa rào. Cô ngồi bên cạnh Schuyler đối diện với Oliver.

- Hây, các bạn. Cảm ơn vì đã đến gặp mình.

- Manhattan chứ?

- Chắc chắn rồi.

Ba người họ cùng ly với nhau.

- Ừm... Máy quả hạnh đào này ngon thật – Bliss nói khi đang thưởng thức.

Oliver và Schuyler cười.

- Có gì buồn cười thế?

- Không có gì. Mình sẽ nói cho cậu sau, chuyện này không quan trọng – Schuyler ra vẻ bí mật.

Bliss nhướn mày. Hai người này lúc nào cũng thế. Những trò đùa, những kí ức về tình bạn mà cô không tham gia. Thật ngạc nhiên là Dylan có thể chịu đựng được điều này.

- Thôi nào, chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao cậu lại muốn chúng ta gặp nhau ở đây? – Schuyler hỏi.

- Cậu ấy ở đây.

- Ai? – Oliver sốt sắng.

- Ai vào đây nữa? Dylan – Bliss trả lời. Cô nói với họ về những chuyện cô đã khám phá được từ bố... rằng Dylan đã được thả ra... nhưng chính xác thì cậu ấy chưa được tự do như Charles Force đã nói với họ. Thay vào đó cậu ấy đang bị nhốt trong một dãy phòng ở Carlyle Hotel. Tòa án cho phép Charles Force bảo lãnh Dylan ra với điều kiện là Dylan phải chịu sự giám sát của ông ta. Bố cô nói tất cả chuyện này là một sự hiểu lầm, và lời buộc tội đã bị bác bỏ. Nhưng họ không thể hiểu được tại sao Dylan vẫn bị giam giữ, đặc biệt là bởi Charles Force. Và mình đã nghe lỏm bố mình nói chuyện với Charles, về việc “họ phải tự bảo vệ chính họ” và “không để cái vị trí này tuột khỏi tay” như thế

nào.

- Thật ngạc nhiên, điều đó có ý nghĩa gì nhỉ? – Schuyler bắn khoăn, nhón một quả hạnh đào khác.

Bliss hóp một ngụm dài từ ly của cô.

- Theo những gì mình thấy thì chúng ta chỉ có thể làm như Oliver đã nói. Bắt cóc cậu ấy. Chúng ta không thể thất bại. Sử dụng khả năng điều khiển trí óc để áp đảo tốp lính bảo vệ, Schuyler, cậu từng nói là cậu làm được điều này đúng không... sau đó đưa cậu ấy nhanh chóng ra khỏi đó, còn Ollie thì canh gác bên ngoài. Họ đang giữ cậu ấy ở phòng 1001.

- Chỉ thế thôi sao? – Oliver hỏi.

- Ừ, sao lại không chứ? Cậu chính là người nói với bọn mình là hãy suy nghĩ như một Ma Cà Rồng còn gì.

- Nhưng làm thế nào chúng ta có thể lên lầu? Cậu không cần phải trở thành một vị khách đúng không? – Oliver hỏi.

- Thực ra – Schuyler đột ngột nói – Đó là phần dễ dàng nhất. Cordelia và mình đã từng ở đây trước kia. Mình biết những người gác thang máy.

- Và sau đó, hãy trình diễn đi – Oliver nói rồi giơ một cánh tay lên.

Ba người rời lối vào chính bước về phía thang máy được canh gác cẩn thận.

- Hây, Marty – Schuyler nói, mỉm cười với người trực thang máy trong bộ đồng phục màu đỏ với những cái khuy bằng đồng.

- Chào cô Schuyler, gần đây không thấy cô tới đây nhỉ - Anh chàng nói và ngả mũ chào.

- Tôi biết, cũng khá lâu rồi – Schuyler nói một cách nhẹ nhàng, báo hiệu cho các bạn vào bên trong thang máy được lắp gương.

- Tầng mười hai chứ? – Marty tốt bụng hỏi.

- Không, họ... ừ... lần này hãy đưa chúng tôi lên tầng mười. Anh chắc hẳn được giữ chỗ.

- Tháng tám – Anh ta giải thích - Rất nhiều khách du lịch. Có vài show ở bảo tàng Metropolitan hay gì đó – Anh ta nhấn mạnh vào chữ MUỖI rồi lùi một bước, mỉm cười với Schuyler và các bạn của cô.

- Cảm ơn Marty, gặp lại anh sau nhé! – Schuyler nói khi cánh cửa được mở ra.

Họ bước về cuối hành lang tới căn phòng, nhưng khi họ tới phòng 1001 thì chẳng thấy người nào canh gác ở trước cửa cả.

- Kì lạ quá – Bliss nói – Mình nghe bố mình nói rằng tất cả cảnh sát đều gác quanh cậu ấy không rời nửa bước mà.

Schuyler gần như sắp đập tan tành ổ khóa thì cô chợt thấy cánh cửa hé mở. Cô đẩy cửa. Schuyler liếc nhìn quanh căn phòng rồi nhìn Oliver và Bliss một cách lúng túng. Ba người đã chuẩn bị cho một trận chiến vậy mà lại không có lấy dù chỉ một trở ngại.

Schuyler bước vào phòng, Bliss lập tức bước theo cô.

- Dylan? – Bliss gọi.

Đây là một căn phòng rất sang trọng lại còn được trải thảm, trong phòng chiếc ti vi vẫn đang bật. Một khay đựng đồ ăn tối vẫn còn thừa, vỏ chai màu bạc chất đống bên cạnh. Giường chưa được dọn, khăn tắm còn nằm trên sàn.

- Cậu có chắc là họ nói phòng 1001 không? – Schuyler hỏi.

- Chắc chắn – Bliss gật đầu.

- Các cậu nghĩ chuyện gì đã xảy ra? – Oliver hỏi, nhìn bao quát căn phòng rồi cảm lấy cái điều khiển

tự động để tắt ti vi.

- Dylan đã đi rồi – Bliss buồn bã nói. Cô nhớ lại những gì Charles Force đã nói với cô. Cậu ấy đang được chăm sóc... nó có nghĩa là bất cứ cái gì liên quan đến cậu đều được để ý. Cô rất bức. Phải chăng họ đã tới quá muộn để cứu cậu ấy?

- Cậu ấy trốn rồi – Oliver gật gù.

- Hoặc là ai đó, hoặc là cái gì đó đã đưa cậu ấy đi – Schuyler thêm vào.

Bliss im lặng, khuôn mặt cô trở nên khó hiểu khi nhìn cái khay thức ăn mới được ăn một nửa.

Schuyler đặt bàn tay lên vai Bliss an ủi.

- Mình chắc chắn dù cậu ấy ở đâu thì cậu ấy vẫn ổn. Dylan không dễ bị đánh bại đâu. Đi thôi, hãy ra khỏi đây trước khi có ai nghĩ là *chúng ta* đã đưa cậu ấy đi.

Chương 39:

Nó đã tấn công cô mà không báo trước. Schuyler nguyên rửa lòng tự trọng của mình, tất cả là lỗi của cô, Oliver yêu cầu để cậu ấy bắt taxi đưa cô về nhưng vì cô nợ cậu nhiều tiền quá rồi nên cô từ chối. Dù Conduit không đi chẳng nữa thì cô cũng không muốn lợi dụng sự hào phóng của cậu. Oliver và Bliss đều ở rất xa Carlyle hơn nữa cô đã nói với họ rằng mình sẽ ổn thôi với việc bắt một chuyến xe buýt chạy ngang qua thành phố. Chiếc M72 thả Schuyler xuống giữa con đường 72 và Broadway, thế là cô quyết định sẽ đi bộ về nhà, có tới hơn hai mươi ngôi nhà lớn nhưng Schuyler vẫn muốn nhân cơ hội này luyện tập đôi chân.

Ở góc đường 99, Schuyler đi từ một đại lộ có đèn đường sáng trưng tới con phố tối đen, hi vọng từ đó đi lên Riverside và đó cũng chính là lúc cô cảm thấy *nó*.

Chỉ trong vài giây *nó* đã tóm lấy cô, Schuyler cảm thấy những chiếc răng nanh sắc nhọn chọc thủng da cô và bắt đầu hút máu cô. Cô mê dần đi, thở hổn hển. Cô sắp chết. Schuyler mới mười lăm tuổi và thậm chí cô mới vừa sống như một ma cà rồng thực thụ mà đã sắp phải chết. Cô vùng vẫy chống lại sự kìm kẹp chặt cứng như thép của nó. Tồi tệ hơn, theo những gì mà bà cô nói thì cô sẽ sống. Cô sẽ sống trong cái kí ức của con thú vật đáng ghê tởm này, trở thành tù nhân bị mắc kẹt trong cái ý thức điên loạn của *nó*

mãi mãi.

Xinh đẹp, Xinh đẹp ở đâu? Bây giờ con chó săn có đến thì cũng quá muộn để cứu cô.

Vết thương rất sâu, Schuyler bắt đầu cảm thấy chóng mặt vì mất máu. Nhưng ngay trước khi cô ngừng kháng cự bỗng có một tiếng hét vang lên.

Một trận chiến.

Ai đó đang chiến đấu với con thú. Tên Máu Bạc vội thả cô ra. Cô quay lại, tay giữ chặt lấy cổ để cho máu ngừng chảy và nhìn xem ai đã cứu mình.

Jack Force đang bị mắc trong cuộc tranh giành sức mạnh với sinh vật ghê gớm kia, bị khoá trong một cuộc chiến khủng khiếp. Con vật đó to lớn và vụng về, mái tóc màu bạch kim lấp lánh và có cơ thể của một người đàn ông. Nhưng Jack vẫn đang chiến đấu với nó.

Jack đấu ngang sức với con quái vật, đòn tiếp đòn nhưng cuối cùng, Máu Bạc quăng cậu ra, ném phịch cậu vào nền bê tông.

- Jack!-Schuyler hét lên. Cô tìm kiếm, và khi con quái vật thành linh tấn công cổ họng cô thì Schuyler nhớ lại những từ của bà cô.. luật lệ của thiên đường, có nghĩa là bất cứ một sinh vật nào đều là nô lệ của Ngôn ngữ thần thánh.

Cô giữ nó lại bằng một mệnh lệnh đầy quyền uy: “*Aperio Oris!*” Tự bộc lộ đi!

Tên Máu Bạc nở ra một tràng cười khanh khách, rồi nó rít lên bằng cái giọng vô cùng khủng khiếp, the thé với sự đau đớn cực độ của một ngàn linh hồn đang gào thét:

- Người không thể ra lệnh cho ta đâu, người trái đất ạ!

Sinh vật đó tiếp tục đe dọa và bước về phía cô.

- *Aperio Oris!*-Schuyler lại hét lên lần nữa, lần này thì mạnh hơn nhiều lần.

Jack loạng choạng về phía sau, trong khoảng khắc Schuyler triệu tập đến câu thần chú, những từ ngữ linh thiêng mà cô học được, con quỷ phải cho họ xem bộ mặt thật của nó.

Khuôn mặt đó Jack sẽ không bao giờ quên.

Con quỷ rít lên trong sự mất tinh thần, gào lên đau đớn, những tiếng hét khủng khiếp và sau đó biến mất vào đêm đen.

- Cậu ổn chứ?-Schuyler hỏi, lao về phía Jack- Cậu đang chảy máu kìa.

- Chỉ là một vết cấn thôi- Jack nói, lau sạch vết máu, nó màu đỏ nhưng lại ánh lên màu xanh trong ánh đèn-Mình ổn, còn cậu?

Ở cổ cô máu đã ngừng chảy.

- Làm sao mà cậu biết được?-Cô hỏi.

- Rằng nó sẽ tấn công cậu á? Bởi vì nó mới hành động có một lần trước đây, nên mình biết thế nào nó cũng làm lại lần nữa. Những kẻ giết người luôn có khuynh hướng quay trở lại và hoàn thành những gì chúng đã bắt đầu.

- Nhưng tại sao...

- Mình không muốn nhìn thấy cậu bị thương vì mình...-Jack bối rối giải thích.

Đó là tất cả sao? Schuyler băn khoăn trong đầu.

- Cảm ơn!-cô dịu dàng nói.

- Cậu cũng nhìn thấy nó phải không?-Jack hỏi.

- Ừ!-Schuyler gật đầu-Mình đã thấy.

- Không thể như thế được-Jack nói-Một trò lừa bịp thôi-Cậu lắc đầu-Mình không tin điều đó.

- Không thể ư. Nó phải tuân theo các điều lệ mà-Schuyler nhẹ nhàng nói.

- Mình biết về ngôn ngữ thần thánh-Jack ngắt lời-Tuy nhiên nó là một sai lầm.

- Không phải. Những cái này là sự sáng tạo của luật lệ.

Jack cau mày:

- Không.

Con quỷ tự bộc lộ mình trong một khoảng khắc ngắn ngủi khi nó không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải tuân theo những từ ngữ của Schuyler. Nó phải cho họ thấy hình dáng thực sự của mình. Đó cũng chính là khuôn mặt của người nắm giữ quyền lực của New York, khuôn mặt của một người đã bắt thành phố này phải thay đổi theo ý thích của mình.

Khuôn mặt của Charles Force.

Bố của Jack.

Chương 40:

Schuyler nói cho Jack nghe những chi tiết khi cô liên kết chúng lại với nhau, hi vọng đó không phải là sự thật:

- Là ông ấy. Ông ấy đã ở đó vào cái đêm Aggie chết. Mình đã nhìn thấy ông ấy ở tầng hầm của The

Bank. Ông ấy đi ra khỏi kho Lưu Trữ. Bây giờ mình mới nhớ ra. Điều đó chỉ ra rằng khả năng phạm tội của ông ta là rất lớn. Là ông ấy, Jack ạ.

Jack lắc đầu nguầy nguậy.

- Cậu không thể phủ nhận những gì cậu đã thấy. Đó là khuôn mặt của bố cậu.

- Cậu sai rồi. Nó chỉ là một thủ thuật của ánh sáng thôi, hay cái gì đó - Jack vẫn lắc đầu và nhìn chòng chọc xuống lề đường.

- Nghe mình này. Jack, chúng ta phải tìm ông ấy. Bà mình nói rằng Máu Bạc thậm chí còn không biết họ là ai. Bố cậu có thể vẫn chưa nhận ra mình đã bị điều khiển.

Lần này Jack không tranh cãi.

Cô đặt bàn tay lên cánh tay Jack:

- Ông ấy ở đâu?

- Nơi mà ông ấy luôn ở - bệnh viện.

- Ý cậu là gì? Bệnh viện nào?

- Columbus Pres, nhưng mình không biết phòng nào. Mình không biết ông ấy làm gì ở đó. Có thể là ông ấy tới thăm ai đó quá nhiều lần thôi - Jack nói - Mà tại sao cơ chứ?

- Mình nghĩ là mình biết chúng ta có thể tìm thấy ông ấy ở đâu - Schuyler khẳng định.

Schuyler cảm thấy trái tim mình lại run rẩy khi hai người cùng ngồi trên một chiếc taxi để tới bệnh viện, nhưng cô gắng ghìm mình. Họ đến khu liên hợp, những người gác cổng đùa với cô "bạn trai à" khi họ đưa cho Jack thẻ thăm bệnh.

- Ai ở đây? Chúng ta sẽ đi đâu? - Cậu hỏi khi theo cô đi nhanh xuống hành lang.

- Mẹ mình - Schuyler nói - Cậu sẽ thấy.

- Mẹ cậu? Mình nghĩ bà ấy đã chết rồi.

- Cũng có thể như thế - Schuyler nói một cách dứt khoát.

Cô dẫn cậu xuống một hành lang vắng tanh vắng ngắt, dẫn tới căn phòng ở trong góc. Cô nhìn qua cái cửa sổ bằng kính và bảo Jack cũng làm thế.

Có một người đàn ông bên trong, đang quỳ bên chân giường. Vẫn là vị khách bí ẩn đó, người vẫn đến vào mỗi chủ nhật, mà Schuyler đã nhìn thấy hơn một lần trong phòng của mẹ cô. Vậy đây chính là lí do tại sao trông Charles Force lại quá đỗi quen thuộc ở đám tang của Aggie. Giờ thì cô đã nhận ra dáng dấp của đôi vai ấy. Ông ta chính là người ở trong tầng hầm của The Bank và cũng là con quỷ đã tấn công cô. Rốt cuộc người đàn ông lạ trong bộ đồ màu xám không phải là bố cô, nhưng là một Máu Bạc. Một con quỷ. Trong cô bỗng bùng lên một cơn giận dữ... nếu như Charles Force đã làm gì đó gây ra tình trạng hiện tại của mẹ cô hiện nay thì sao? *Ông ta đã làm gì mẹ cô.*

- Bố - Jack nói khi bước vào phòng. Cậu dừng lại và nhìn chằm chằm khi cậu thấy gương mặt của người phụ nữ đang nằm trên giường. Người phụ nữ trong các giấc mơ của cậu. Allegra Van Alen.

Charles ngược lên nhìn Jack và Schuyler đang đứng trước mặt ông:

- Ta nghĩ chúng ta đặt đoạn kết cho câu chuyện này rồi chứ - Ông nói, cau mày nhìn hai người họ.

- Ngài đã làm gì cách đây nửa giờ? - Schuyler hỏi.

- Ta đã ở đây.

- Dối trá - Schuyler buộc tội - CROATAN.

Charles nhướng mày:

- Ta đáng bị lăng mạ sao? Làm ơn hãy hạ giọng xuống. Hãy tỏ ra chút tôn trọng với người xung quanh cô. Chúng ta đang ở trong bệnh viện chứ không phải ở trong trận đấu vật.

- Đó đúng là bố, thưa bố. Chúng con đã nhìn thấy - Jack nói. Cậu không thể tin là Allegra vẫn còn sống. Nhưng bà đang làm gì trong một bệnh viện?

- Chính xác thì hai người đang buộc tội tôi về việc gì?

- Do đâu mà bố có những vết cào này? - Jack hỏi khi thấy những vết cấn trên khuôn mặt của bố cậu.

- Tại con mèo Persian hư hỏng của mẹ con đây - Charles gầm gừ.

- Tôi không nghĩ vậy - Schuyler chế nhạo.

- Tất cả chuyện này là sao? - Charles hỏi - Tại sao hai đứa lại ở đây?

- Bố đã tấn công Schuyler. Con đã ngăn bố lại. Đó là bố, con đã nhìn thấy... Schuyler đã nói vài từ, kẻ địch đã để lộ khuôn mặt của nó. Và đó chính là khuôn mặt của người.

- Con tin những điều đó sao?

- Vâng.

- Bà cô đứng, Schuyler ạ - Charles nói với giọng kinh ngạc đến điếng người - Thời gian tất nhiên sẽ thay đổi nếu như ngay cả con trai mình cũng nghĩ mình là Kẻ Thù Đáng Căm Hận Nhất và Ghê Tởm Nhất. Đó là cái mà con đang gọi ta phải không Jack? - Ông gọi khi kéo cổ tay áo xuống và chỉ cho họ xem một cái dấu ở bên dưới cổ tay phải. Đó là một thanh gươm vàng đâm qua một đám mây.

- Đó là gì vậy? Tại sao ông lại chỉ cho chúng tôi cái này? - Schuyler hỏi.

- Dấu hiệu của Tổng Lãnh Thiên Thần - Jack giải thích, giọng cậu rất cung kính. Trong giây lát cậu quên cả những rối loạn liên quan đến Allegra Van Alen, hạ đầu gối xuống rồi phủ phục trước chân bố cậu.

- Chính xác - Charles nói với nụ cười khê nở trên môi.

- Nó có ý nghĩa gì? - Schuyler hỏi.

- Nó có nghĩa là bố mình không thể là Máu Bạc cũng như cậu và mình - Jack giải thích, giọng cậu vút cao - Dấu hiệu của Tổng Lãnh Thiên Thần. Không thể bị sao chép hay giả mạo. Bố mình là Micheal, Trái Tim Thuần Khiết, người đã tự nguyện hộ tống những người bị trục xuất xuống trái đất để dẫn dắt chúng ta trong cuộc hành trình bất tử - Cậu cúi đầu chào Charles - Hãy tha thứ cho con. Con đã bị lạc lối nhưng giờ con đã tìm thấy đường.

- Hãy đứng lên, con trai của ta. Chẳng có gì phải tha thứ cả.

Schuyler nhìn từ cha cho đến con với đôi mắt đầy nghi hoặc:

- Nhưng tôi đã sử dụng Ngôn Ngữ Thần Thánh. Cậu thần chú bắt buộc làm lộ bản chất.

- Máu Bạc có thể thay đổi một cách nhanh chóng - Charles giải thích - Nó sẽ tuân theo mệnh lệnh của cô nhưng chỉ sau khi nó chỉ cho cô thấy một cái gì đó mà nó biết sẽ loại bỏ được cô, làm cô bị sốc. Chỉ sau đó nó mới lộ ra bộ dạng thật của mình. Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi.

- Vậy nếu như bố cậu không phải là một Máu Bạc thì đó là ai? - Schuyler nghi ngờ hỏi - Và Dylan ở đâu?

- Cậu ta an toàn. Cho tới lúc này. Được che giấu. Cậu ta sẽ không thể làm hại bất kì ai nữa - Charles nói - Ngày mai cậu ta sẽ được đưa tới một nơi rất xa.

- Ý của ông là gì, *làm hại bất kì ai* là sao? - Schuyler không hiểu.

- Có vài vết cấn trên cổ cậu ta. Cậu ta đang bị sử dụng. Bị biến đổi.

- Thành cái gì? Ông đang nói về chuyện gì vậy?

- Dylan là một Ma Cà Rồng - Charles nói một cách ngắn gọn - Ít nhất là vậy. Ta nghĩ cô biết điều đó rồi.

Schuyler lắc đầu. Dylan là một Ma Cà Rồng? Vậy có nghĩa là... điều đó có nghĩa là cậu ta có thể giết được Aggie... điều đó có nghĩa là mọi thứ mà họ đã *nghĩ*, mọi thứ họ *cho rằng* không còn đúng nữa. Dylan không phải con người. Điều đó có nghĩa là có khả năng cậu ấy không vô tội.

- Nhưng cậu ấy chưa bao giờ xuất hiện trong một buổi gặp mặt nào - Schuyler nói một cách yếu ớt.

Charles mỉm cười:

- Họ không bắt buộc. Cô có thể học lịch sử của chúng ta hoặc chọn cách lờ nó đi. Dylan đã chọn cách đó. Dẫn đến sự thiệt hại của cậu ấy. Máu Bạc chỉ tấn công những người ý chí yếu. Chúng lôi kéo những người trước sau cũng bị tiêu diệt và phá hủy. Chúng cảm nhận được sự yếu đuối của Dylan và tấn công cậu ấy. Dylan, trong thời gian thay đổi, đã tấn công người khác.

- Như vậy *nó* là cậu ấy. Cậu ấy đã giết Aggie?

- Thật không may với những gì xảy ra cho Aggie... đúng vậy. Chúng tôi khám phá ra rằng Dylan đã bị hút gần như toàn bộ máu trong lần tấn công đầu tiên, nhưng các Máu Bạc đã quyết định không tiêu diệt cậu ta hoàn toàn, thay vào đó là biến đổi cậu ta thành một người trong số chúng. Để tồn tại cậu ta phải tự mình biến một người thành nạn nhân - Charles giảng giải - Ta rất tiếc.

Schuyler chết lặng trong giây lát. Dù thế nào, dù lúc nào đi chăng nữa họ luôn nghĩ cậu là bạn họ. Dylan, một Ma Cà Rồng... tồi tệ hơn nữa, một con tốt đen của bọn Máu Bạc. Thật đáng sợ:

- Vậy là Máu Bạc có tồn tại. Ông thừa nhận rằng chúng đã quay lại.

- Ta không thừa nhận gì cả - Charles kiêu ngạo tuyên bố - Còn có những cách giải thích khác cho hành động của cậu ta. Dylan có thể vẫn đang điều khiển được bản thân. Chuyện đó chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian thôi. Chúng mất trí. Những Năm Mặt Trời Lặn là khoảng thời gian chúng ta chưa ổn định. Cậu ta có thể giả mạo những vết cắn trên cổ. Chúng tôi phải điều tra qua tất cả những giả thiết hợp lí. Nếu cậu ta hư hỏng thì vẫn có một cơ hội để cứu rỗi linh hồn cậu ta. Hiện tại chúng tôi đang để cậu ta và gia đình cậu ta ở một nơi an toàn.

- Nhưng ông không thể làm như vậy. Che giấu sự thật. Ông phải cảnh báo mọi người. Ông phải làm thế.

- Cô giống bà cô lắm - Charles nói - Thật đáng tiếc. Mẹ cô là một người phụ nữ hiền dịu - Ông âu yếm cúi xuống nhìn Allegra và hạ thấp giọng - Conclave sẽ để ý đến chuyện đó. Chúng tôi sẽ hành động đúng lúc.

- Như ở Plymouth, ông chẳng làm gì cả - Schuyler buộc tội - Roanoke... tất cả họ đều bị bắt đi, ông vẫn chưa làm gì cả.

- Và những cái chết đã dừng lại - Charles lạnh lùng nói - Nếu chúng ta sợ hãi ai, nếu chúng ta tiếp tục chạy, như bà cô đã khuyên, chúng ta sẽ không bao giờ được ở cái nơi mà chúng ta đang ở. Chúng ta sẽ lẩn trốn mãi mãi, sợ những cái bóng mà nó không hề tồn tại.

- Nhưng Aggie... và cô gái đến từ Connecticut và cậu trai Choate - Schuyler không chịu buông tha - Họ thì sao?

Charles thở dài:

- Những sự mất mát hết sức đáng tiếc, tất cả bọn họ, đúng thế.

Schuyler không thể tin những điều cô đang nghe. Ông ấy nói về người ta cứ như thể cuộc sống của họ chỉ dùng để hi sinh vậy.

- Chúng tôi sẽ làm sáng tỏ tất cả chuyện này đúng lúc, ta đảm bảo với cô - Charles nói - Chúng ta đã chiến thắng trong trận chiến ở Rome. Máu Bạc đã dùng hết sức mạnh nhưng vẫn bị tiêu diệt.

- Bà nội tôi nói rằng một trong số chúng vẫn sống và rất có thể đang lẫn trốn giữa chúng ta... rằng một Máu Bạc đầy sức mạnh có thể vẫn còn sống - Schuyler nói, vòng qua giường mẹ cô để đối mặt với Charles Force.

- Cordelia luôn luôn nói như thế. Bà ta cố chấp. Bà ta sai rồi. Ta đã ở đó trong trận chiến ở thánh đường. Nghe cho rõ này cả hai đứa, bởi vì ta không muốn nhắc lại điều này đâu - ta đã ném Lucifer vào những ngọn lửa của địa ngục rồi - Charles tuyên bố.

Schuyler bị khuất phục và im lặng.

- Giờ, chúng ta hãy để cho mẹ cô được yên - Charles yêu cầu. Ông ta lại quỳ xuống và hôn lên bàn tay giá lạnh của bà.

- Nhưng còn một chuyện nữa - Schuyler đột ngột nhớ ra - Dylan.

- Sao? - Charles hỏi.

- Cậu ấy ở đâu?

- Ở Carlyle Hotel. Tôi đã nói với cô rồi, cậu ta an toàn.

- Không, cậu ấy không có ở đó. Cậu ấy không còn ở Carlyle nữa. Tôi vừa ở đó. Cậu ấy đã đi rồi - Schuyler nói với họ những gì cô tìm thấy - cái tivi đang chạy, bữa tối mới ăn được một nửa... Tôi nghĩ là cậu ấy là người đã tấn công tôi.

Phải đến một lúc lâu không ai nói gì cả. Charles Force nhìn Schuyler một cách phẫn nộ:

- Nếu những gì cô nói là sự thật, chúng tôi phải tìm cậu ta. Ngay lập tức.

Chương 41:

Cô đang gào thét, gào thét rất to, cứ như thể không có ai nghe được tiếng cô thét. Lại là một cơn ác mộng... ai đó đã bóp cổ cô... ép hơi thở ra khỏi người cô... còn cô thì chẳng thể làm gì để ngăn nó lại cả... cô bị nghẹt thở... bị chìm xuống... và sau đó... chống lại cái sức mạnh đang chìm cô xuống, cô vùng vẫy, cố gắng tỉnh dậy, buộc mình phải ra khỏi cơn ác mộng... cô phải mở mắt... cô phải nhìn... cô nhìn.

Cô thấy hai người đang nhìn cô. Bố và bà mẹ kế. Bố cô mặc một chiếc áo khoác ngoài bằng vải flanel bên ngoài bộ pyjama, còn bà mẹ kế của cô thì khoác một cái áo choàng tắm bên ngoài bộ đồ ngủ.

- Bliss, con yêu, con ổn chứ? – Bố cô hỏi. Ông vừa về nhà sau một tuần ở quận Colombia.

- Con bị ác mộng – Bliss nói, ngồi thẳng dậy và quẳng cái chăn sang bên cạnh. Cô đưa một tay lên trán, cảm thấy sức nóng tỏa ra từ da cô. Cô đang cháy, đang sốt.

- Cái khác à? – Bà mẹ kế hỏi cô.

- Vẫn thứ tồi tệ đó.

- Tất cả đều do nó cả, Bliss à. Chẳng có gì phải lo lắng đâu con – Bố cô vui vẻ nói – Ta nhớ khi ta ở tuổi của con, ta cũng từng có những giấc mơ khủng khiếp. Cũng bị ngất... khi ta mười lăm tuổi, nhiều lần ta tỉnh dậy tại một nơi mà ta không biết làm thế nào mình tới được đó, và cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra – Ông nhún vai – Một phần của sự biến đổi ấy mà.

Bliss gật đầu, nhận một ly nước lạnh từ bà mẹ kế. Cô uống một hơi hết sạch. Trước đây bố cô cũng giải thích khi lần đầu tiên cô lướt qua thời gian, bị ngất.

- Con ổn rồi – Cô nói với hai người, mặc dù cô cảm thấy rất mệt, như thể toàn bộ các bắp thịt của cô đều nhừ nhối, bị đánh, bị đập túi bụi khắp người. Cô rên rỉ.

Hai người vẫn lảng vảng quanh cô lo lắng.

- Con ổn mà. Thật đấy – Bliss cố nở nụ cười và uống một ngụm nước lớn nữa – Bố mẹ cứ về giường

đi. Con *khỏe* mà.

Bố cô hôn nhẹ lên trán cô, còn mẹ kể thì vỗ nhẹ lên cánh tay cô, sau đó hai người rời khỏi phòng. Cô đặt ly nước lên bàn. Sau đó cô nhớ... Dylan.

Sau khi chào tạm biệt Oliver và Schuyler ở Carlyle, cô tới gặp gia đình để ăn tối ở quán DB Bistro. Khi trở về nhà, cô mở cánh cửa tới phòng cô, Dylan đang nằm trên giường cô, cứ như thể đây là việc bình thường nhất trên thế giới vậy. Cậu đã dùng chiếc chìa khóa mà cô đưa để vào đây.

- Dylan!

Trông cậu có vẻ sốt và nhợt nhạt. Cậu cởi chiếc áo khoác ra, cô nhìn thấy quần và cái áo thun của cậu bị rách. Mái tóc rối bù, tinh thần hoảng loạn. Đôi mắt như bị ám ảnh điều gì đó. Cậu kể cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra: bị hỏi cung, bị giam giữ nhưng không chính thức bị buộc tội, về việc Charles Force đưa cậu tới một phòng trong khách sạn và gần như toàn bộ thời gian ấy cậu chỉ thấy nhớ cô vô cùng.

- Nhưng... mình nghĩ mình đã làm gì đó – Cậu nói. Hai bàn tay vung vẩy – Mình nghĩ là họ đúng. Mình nghĩ mình đã giết Aggie. Mình không chắc, nhưng mình nghĩ có điều gì đó không ổn đối với mình.

- Dylan... không... không thể như thế. Cậu không thể... - Bliss chưa tìm ra đúng từ để an ủi Dylan.

- Cậu không hiểu đâu – Dylan khóc – Mình là một Ma Cà Rồng... giống như cậu, một Ma Cà Rồng.

Bliss chỉ chăm chú nhìn Dylan. Tất nhiên là thế rồi. Cậu là một trong số họ, dù thế nào cô cũng biết điều đó, đó là lý do tại sao cô bị họ thu hút ngay từ đầu. Bởi vì cậu cũng giống như cô.

- Nhưng có cái gì đó đang xảy ra với mình... Mình không chắc, nhưng mình nghĩ là mình đã cố thử giết Schuyler... Mình đã nhìn thấy cậu ấy rời khỏi khách sạn, mình đã đi theo cậu ấy. Mình không biết tại sao, như có ai đó dẫn dắt mình. Mình đã nhìn thấy cậu ấy ở trên đường và mình... mình cũng không nghĩ đây là lần đầu tiên.

- Không – Bliss gạt đi, không chịu nghe những gì cậu nói – Dừng lại. Cậu đừng giải thích – Tại sao cậu ấy tấn công Schuyler? Trừ khi cậu ấy là... trừ khi cậu ấy trở thành... trừ khi cậu ấy biến đổi thành... Cô nhớ lại buổi tối hôm sau khi chụp ảnh bìa. Schuyler, loạng choạng trên vỉa hè, ôm chặt lấy cổ...

- Nghe này – Dylan nói, đứng lên khỏi giường và với lấy cái áo khoác – Cậu cần ra khỏi đây. Chúng đã tóm mình, và chúng cũng sẽ tóm cậu. Chúng muốn tất cả chúng ta. Mình chỉ quay lại để cảnh báo cho cậu, nhưng mình không thể ở lại. Mình không nghĩ sẽ an toàn nếu cậu ở bên mình. Dẫu vậy mình muốn nói cậu phải cẩn thận. Mình không muốn chúng tóm cậu. Cậu phải tự bảo vệ nhé. Cậu phải tin mình. *Chúng đang đến...*

Sau đó mọi thứ trống rỗng. Đó là tất cả những gì cô nhớ được.

Bliss với tay tắt đèn. Cô đang ở trong vỏ bọc của mình mà dường như cũng không phải. Cô lướt qua thời gian và đến một nơi nào đó. Khi tỉnh dậy, cô đang la hét... và bố mẹ cô đang đứng ở đầu giường.

Dylan đến để cảnh báo cho cô... giờ cậu ấy đi rồi.

Bliss cảm thấy một cảm giác trống rỗng, ngốc nghếch, một cơn đau, sâu bên trong xương tủy, như thể cô vừa sống sót sau một trận đánh. Cô bước tới nhà vệ sinh và bật đèn. Bliss há hốc mồm khi nhìn thấy mình trong gương. Có một vết trên cổ chiếc áo thun. Bố mẹ cô đã không chú ý? Cô kéo lớp vải ra để nhìn rõ hơn. Nó là một vết bầm xấu xí. Nó sưng lên, căng ra và thâm tím, giống như ai đó đã bóp cổ cô. Chỗ da đó đau đớn khi cô chạm vào. Chuyện gì đã xảy ra? Dylan đâu?

Bliss mở vòi nước để rửa mặt thì cô thấy những mảnh vụn của tấm kính bị vỡ tan tành trên sàn nhà vệ

sinh. Căn phòng rất lạnh. Cô quay về phía cửa sổ. Các tấm rèm cửa bị thổi bay phơ phất. Đỉnh ô kính cửa sổ thì vỡ tan... nhưng nó là loại kính chống đạn cơ mà... bố cô đã cho lắp đặt khi chuyển đến đây, thậm chí nó còn nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà – tầng ba mươi.

Bliss nhón chân cẩn thận đi qua đám vụn kính, rồi cô thấy một cái gì đó là lạ. Bên cạnh lò sưởi, một vật gì đó đen đúa, nhẵn nhúm. Cô với lấy rồi kéo cái áo khoác xe máy của Dylan ra. Dylan sẽ không đi bất cứ đâu mà không có cái áo khoác này. Nó giống như lớp da thứ hai của cậu ấy vậy. Cái áo còn vương mùi của cậu ấy – một chút chua chua giống như mùi thuốc lá và nước thơm cạo râu.

Dẫu vậy nó vẫn có cái gì đó khang khác. Cô xoay chiếc áo khoác về phía ánh đèn, và đó là khi cô nhìn thấy nó. Những đường nét của chiếc áo bị nhẵn nhúm vì máu. Đậm và ướt át. Nặng. Quá nhiều máu. Ôi Lạy Chúa...

Cô vẫn đang cầm chiếc áo khoác thì thấy Jordan đứng ở trước cửa phòng tắm. Một dáng người nhỏ nhắn lặng lẽ trong bộ pyjama.

- Em làm chị sợ đấy. Em chưa từng nghĩ đến việc gõ cửa à? Em biết là em không được phép vào phòng của chị mà! – Bliss quát.

Cô em gái nhìn cô cứ như thể đang nhìn một bóng ma.

- Chị ổn chứ?

- Tất nhiên chị ổn rồi – Bliss gắt gỏng.

- Em đã nghe thấy cái gì đó... Em đã nghe... một giọng nói bí ẩn...

- Dylan ấy mà. Bạn trai của chị. Anh ấy vừa ở đây.

- Không, không phải con trai... một người khác – Jordan nói. Cô bé rung lắc dữ dội, Bliss ngạc nhiên vô cùng khi thấy em gái mình sắp khóc. Trước đây cô chưa bao giờ nhìn thấy Jordan như thế này.

Bliss, tay vẫn cầm cái áo, đi về phía cô em gái và kéo nó vào lòng.

- Em đã nghe thấy gì? – Cô hỏi, cố gắng dỗ dành đứa em đang run rẩy.

- Có một cú đánh... giống như... cái gì đó rơi phịch xuống... sau đó là các bước chân, bên ngoài phòng chị... kéo lê một cái gì đó... sau đó thì chị hét lên... Em, em không biết phải làm gì, vì vậy em đã gọi bố và mẹ...

Điều đó giải thích cho tất cả.

Cửa sổ bị vỡ.

Ai đó đã ở đây.

Ai đó.

Hoặc *cái gì* đó thì đúng hơn.

Và nó... ôi Chúa ơi, Dylan... tất cả máu – có quá nhiều máu trên chiếc áo khoác – ai có thể sống sót khi mất từng này máu cơ chứ? Bliss thấy đau đớn cùng cực. Dylan đã chết. Sinh vật đó đã mang cậu ấy đi.

Nó đã quay lại, để hoàn thành công việc... để tóm lấy *cô*, vết sưng trên cổ cô... cô đã cố gắng chống lại nó, nếu Jordan không nghe thấy, nếu bố mẹ cô không đến... Cô cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể.

Những sợi tóc sinh đẹp trên cánh tay cô lạnh giá.

Đó không phải là một cơn ác mộng... cô đã chiến đấu với nó... nó đã ở đây, đó là sự thật. Nó đã thử giết cô. Đó là những gì Dylan cố gắng cảnh báo cho cô, là cái mà cô, Oliver và Schuyler đã khám phá ra ở Kho Lưu Trữ. Croatan. Một sinh vật săn lùng Ma Cà Rồng.

Một Máu Bạc.

Chương 42:

Hai bố con nhà Force thả Schuyler xuống ngay trước cửa. Cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ, nhức nhối khi nghĩ đến việc cô đã buộc tội bố Jack là một Máu Bạc.

Dù cho cô không hết lo lắng về thái độ của bọn chúng-điều đó gần như chẳng hề khiến ông ta bận tâm- cứ như ông ta chờ nó đến vậy. Nhưng điều đó không thể là sự thật. Ông ta là Regis, người lãnh đạo họ, lựa chọn là một ma cà rồng thay vì tội lỗi, cô tin ông ta biết việc gì đúng để làm.

- Bình tâm nhé!-Jack nói rồi chào tạm biệt.

Cô gật đầu cảm ơn rồi ra khỏi xe, sau đó cô mới nhận ra là mình hoàn toàn quên không hỏi tại sao Charles lại thường xuyên đến thăm mẹ cô, có lẽ bà cô biết.

Khi Schuyler bước vào nhà, cô cảm thấy không khí có gì đó khác lạ. Mọi phòng vẫn tối đen và đồ đạc được phủ bình thường nhưng lại có cảm giác có gì đó không ổn. Cái giá để tủ bị nghiêng đi giống như ai đó đã chạy xuống các bậc cầu thang rất vội vã. Sự im lặng đáng ngại. Hattie thì đang nghỉ, bà cô ở nhà một mình. Schuyler vội vã bước lên các bậc thang, cô thấy một bức tranh treo trên tường bị lệch đi. Dứt khoát ai đó đã ở đây, một ai đó không thuộc về nơi này.

Dylan! Nếu Dylan ở đây thì sao? Có thể cậu đang tìm cô? Để hoàn thành những gì cậu đã bắt đầu? Schuyler bắt đầu thấy sợ hãi. Phòng của bà cô ở mãi tít cuối tầng hai. Cô mở các cánh cửa và bước nhanh vào bên trong gọi ầm lên:

- Cordelia! Cordelia!

Một tiếng rên rỉ phát ra ở một hướng khác, không phải trên giường.

Schuyler chạy về phía đó, kinh hãi vì những gì trước mắt. Dù vậy cô không thét lên khi thấy Cordelia đang nằm trong vũng máu của chính bà- chất lỏng màu xanh đang bao quanh bà.

- Đã đẩy lùi được cuộc tấn công...nhưng nó quá mạnh-Cordelia thì thào, mở to đôi mắt nhìn Schuyler đang cúi xuống bà.

- Ai? Kẻ nào đã làm thế này với người chứ?-Schuyler vừa hỏi vừa giúp bà ngồi dậy-Chúng ta cần đưa người tới một bệnh viện.

- Không, không có thời gian đâu-Cordelia ngấn, giọng bà khàn khà-Nó đã đến. Croatan- Bà nhổ một bùm máu ra.

- Ai? Là Dylan phải không ạ? Bà đã nhìn thấy gì?

Cordelia lắc đầu:

- Ta chẳng nhìn thấy gì cả. Trong thoáng chốc ta bị loá mắt, nhưng nó trẻ và đầy sức mạnh. Ta không nhìn được khuôn mặt nó. Ta chống lại nó, nó đã cố gắng nhưng nó không thể tóm được ta hay các kí ức của ta. Tuy vậy đến lúc chu kì của ta kết thúc rồi. Cháu cần đưa ta tới chỗ tiến sĩ Pat để họ có thể lấy máu của ta cho lần xuất hiện tới, rất quan trọng đây.

Schuyler gật đầu, nước mắt giàn dụa:

- Còn người thì sao?

- Chu kì của ta kết thúc rồi. Đây là cơ hội cuối cùng, chúng ta phải nói chuyện.

Schuyler kể một cách vắn tắt những gì đã xảy ra ở Carlyle và cô đã biết được gì từ Charles Force về Dylan, cách cậu ấy bị cắn, bị biến đổi, bởi một Máu bạc. Cách cậu ấy đã giết Aggie:

- Nhưng cậu ấy đang mất tích. Cậu ấy đã trốn khỏi phòng ở khách sạn. Chẳng ai biết cậu ấy ở đâu cả-Schuyler thông báo.

- Bây giờ chắc nó đã chết rồi. Chúng sẽ giết nó trước khi nó có thể tiết lộ bất cứ điều gì về bí mật của chúng. Trước khi các ma cà rồng có thể lại bắt được nó, nó giống như những gì ta luôn lo sợ-Cordelia thì thảo-Máu Bạc đã quay lại...Chỉ có cháu mới có thể đánh bại được chúng...Mẹ cháu là người mạnh nhất trong chúng ta và cháu là con gái của cô ấy...

- Mẹ cháu?

- Mẹ cháu là Gabrielle. Gabriel-một trong bảy Tổng lãnh thiên thần. Chỉ có duy nhất hai người trong số họ tự nguyện với việc bị nguyên rủa, xuống trái đất này để bảo vệ chúng ta. Gabriel là người mạnh nhất, cô ấy là của Michael...đó là em sinh đôi của Charles Force, là tình yêu duy nhất của ông ta. Đó là sự hi sinh của nó, ông ta chỉ đi theo vì tình yêu với cô ấy, ông ta đã từ bỏ thiên đường để ở bên cô ấy.

Vậy ra đó chính là lí do vì sao Charles Force lại đến thăm mẹ cô. Allegra là em gái của ông ấy. Điều đó có nghĩa là ông ta là...bác của cô? Lịch sử gia đình ma cà rồng lộn xộn này quá phức tạp đối với cô, hiện tại cô không thể đưa ra bất kì một lời giải thích nào cả. Cordelia tiếp tục nói:

- Họ đã từng cùng nhau lãnh đạo trong hàng nghìn năm. Ở Ai Cập các Pharaong thường lấy chị em gái của họ cũng giống như Đế chế La Mã đã làm ở Rome. Nhưng trong thế giới hiện đại, việc này càng ngày càng bị cấm, chính vì vậy nó trở thành một bí mật được che giấu. Các cặp sinh đôi vẫn được sinh ra trong cùng một gia đình, giới hạn của máu với người khác như ta và ông của cháu vậy, tuy nhiên cho đến một thay đổi, một cặp sinh đôi sẽ thừa nhận vai trò của vợ chồng, và thế là Máu Đỏ không bao giờ chú ý đến sự thay đổi nữa. Với cách này, các số phận được bảo vệ trong cùng một gia đình vì các thế hệ.

Schuyler nghĩ về Mimi và Jack, có một sự thân mật gần gũi đến kì lạ giữa họ.

- Charles và Allegra đã giới hạn máu với nhau trong một khoảng thời gian rất dài cho tới khi cô ấy gặp cha cháu, là điều đó. Mẹ cháu yêu Stephen, đó chính là sự bất hạnh của cô ấy. Cô ấy chối bỏ Charles. Trong khi giận dữ, Charles đã rời bỏ gia đình, ông ta lấy một cái tên mới và từ bỏ họ Van Alen. Khi cha cháu chết, Allegra đã thề không bao giờ có bất kì một thần linh loài người quen thuộc nào khác để giữ gìn tình yêu của họ. Đó là lí do vì sao cô ấy không tỉnh lại. Cô ấy tồn tại giữa ranh giới của cái chết và sự sống. Cô ấy từ chối dùng máu đỏ để tiếp tục sống, Charles có thể giúp cô ấy nhưng đã không thể.

- Bố cháu là một con người?

- Ừ. Cháu là người duy nhất. Dòng máu lai *Dimidium cognatus*. Cháu phải cẩn thận. Ta đã bảo vệ cháu lâu nhất có thể, sẽ có những kẻ sẽ tìm đến để tiêu diệt cháu.

- Ai? Tại sao?

- Người ta cho là con gái của Gabriel sẽ cứu rỗi linh hồn của chúng ta.

- Cháu ư? Bằng cách nào?

Cordelia ho sặc sụa. Bà giữ chặt lấy cánh tay Schuyler:

- Cháu phải tìm ông cháu...chồng của ta...Teddy...một Enmortal, một ma cà rồng đã giữ nguyên cái cơ thể con người trong nhiều thế kỉ...Ông ấy và ta đã xa nhau lâu rồi. Sau khi chúng ta bị trục xuất khỏi Conclave, chúng ta đều thống nhất rằng sẽ an toàn hơn nếu chia nhau ra...chúng ta không tin ban lãnh đạo...chúng ta tin là một trong số họ đang chứa chấp Croatan...Teddy đã mất tích từ nhiều thế kỉ nay...cháu cần tìm trong kho lưu giữ để biết được nơi cuối cùng ông ấy đến...Ông ấy có thể giúp cháu. Thử ở Venice xem, ta nghĩ là ở đó. Ông ấy rất thích nước Ý. Có lẽ ông ấy đã tới đó. Chỉ có ông ấy mới biết cách đánh bại Máu Bạc. Cháu phải tìm ông ấy và nói với ông ấy biết chuyện gì đã xảy ra.

- Làm sao cháu biết là ông ấy?

Cordelia mặt mỗi mím cười:

- Ông ấy viết rất nhiều sách, hầu hết số sách trong thư viện là thuộc bộ sưu tập của ông ấy hoặc là do ông ấy viết.

- Ông ấy là ai? Tên của ông ấy là gì ạ?

-Teddy có rất nhiều tên. cháu cần chúng, cháu biết mà, nếu như cháu sống lâu. Lần cuối cùng chúng ta ở bên nhau, tên của ông ấy là Lawrence Winslow Van Alen. Hãy xem xét Piazza San Marco và cả Viện Hàn Lâm nữa. Chờ đợi...Cipriani gần gần như thế. Ông ấy rất yêu Bellinis của ông ấy. Nói với ông ấy, nói với ông ấy Cordelia đã gửi cháu.

Schuyler gật đầu, cô khóc nức nở, có quá nhiều thứ cô chưa hiểu được-Charles/ Michael, Allegra, Gabriel, người cha loài người của cô, người ông bất tử của cô. Cô có một cây phả hệ thật kì lạ và khác thường. Cô là dòng máu lai. Ai đã biết? Oliver chẳng? Jack? Và điều đó có nghĩa gì? Điều có ý nghĩa gì khi nói con gái của Gabriel sẽ cứu rỗi linh hồn cho các ma cà rồng? Nhiều quá, một gánh nặng lớn. Điều cô mong muốn nhất bây giờ là Cordelia ngừng chảy máu. Cô sẽ sống ra sao nếu như không có bà?

Dẫu rằng cô biết bà cô không thực sự chết-Bà ấy rời khỏi thế giới này để bắt đầu một sự chuẩn bị khác.

- Bà- Schuyler cầu xin- Hãy ở lại!

- Hãy tự chăm sóc mình, cháu gái của ta-Bà nói với lấy bàn tay của Schuyler-“*Facio Valiturus Fortis*”-Can đảm và mạnh mẽ. Với lời cầu nguyện cuối cùng, linh hồn của Cordelia trở về trạng thái ngủ yên

Chương 43:

Tang lễ bà Cordelia được tổ chức tại SRO - Standing Room Only. Thật ngạc nhiên làm sao khi rất nhiều người biết đến Cordelia Van Alen. St.Bartholemew's được thuê trọn gói,và có tới bảy đêm, mà vẫn có tới hàng trăm người đến để bày tỏ sự kính trọng. Thống đốc bang, thị trưởng, hai thượng nghị sĩ của New York và rất rất nhiều người khác đến để bày tỏ sự tôn kính. Đồng như trong tang lễ của Jackie O, Mimi nghĩ vậy.

Không giống như tang lễ của Aggie Carondolet, gần như mọi người đến tham dự tang lễ của Cordelia Van Alen đều mặc đồ trắng. Thậm chí bố cô còn nhấn mạnh gia đình cô phải mặc bộ đồ màu ngà cho dịp này. Mimi chọn một chiếc váy hiệu Behnaz Sarafpoor màu mây. Cô để ý thấy Schuyler Van Alen ở đường tiếp nhận, chào mọi người trong một chiếc váy trắng mảnh mai, mái tóc được giữ lại phía sau bằng hai bông dành dành trắng.

- Cảm ơn vì đã đến - Schuyler nói với gia đình Force và bắt tay họ.

- Chúng tôi xin chia sẻ nỗi đau buồn với cô. Bà ấy sẽ quay lại - Charles Force nói một cách trịnh trọng. Ông mặc một bộ comple màu kem. Schuyler giữ kín những gì xảy ra trước khi bà cô chết. Nếu như thực sự có một Máu Bạc ở Conclave, thì tốt nhất cô không nên tiết lộ những gì đã thực sự xảy ra. Thay vào đó, Schuyler nói với mọi người là Cordelia đã quá mệt mỏi với sự Xuất Hiện này rồi, bà rất mong chờ được nghỉ ngơi và chuẩn bị cho một chu kì mới.

- Chúng tôi đang chờ những tin tức đáng mừng - Schuyler trả lời theo truyền thống. Cô đã học được nhiều điều trong hai tháng qua.

- *Vo Vadum Revert* - Jack thì thào, cúi đầu trước chiếc quan tài - *Bà sẽ quay trở lại.*

Mimi gật đầu. Cô thấy Bliss cùng gia đình đang tới cửa. Bliss mặc một chiếc váy có chữ dập nổi hiệu

Sarafpour giống của Mimi. Cô gái Texas cũng đang học hỏi.

- Hây, Bliss, sau tang lễ bọn mình có thể tới một spa. Mình thấy nhức nhối hết cả người - Mimi nói với bạn.

- Chắc chắn rồi - Bliss đồng ý - Mình sẽ chờ cậu sau buổi lễ - Cô bước về phía Schuyler, người đang đứng cạnh cái quan tài lộng lẫy màu bạch kim.

- Rất tiếc về chuyện bà cậu - Bliss chia buồn.

- Cảm ơn - Schuyler buồn rầu nói.

- Sau đây cậu sẽ làm gì?

Schuyler nhún vai. Trong tương lai, Cordelia tuyên bố Schuyler sẽ không còn là một trẻ thành niên nhưng hiện tại cô phải chịu sự giám hộ của Hatie và Julius.

- Mình sẽ ổn thôi.

- Chúc may mắn.

Schuyler nhìn Bliss đi khỏi, tụt lại chỗ Mimi. Ngày hôm trước, Bliss kể cho cô nghe một buổi tối khác, về những gì đã xảy ra khi cô quay về từ Carlyle. Về chuyện cô đã nhìn thấy Dylan như thế nào, cậu đã thú nhận ra sao. Cách cô bị ngắt đi và khi tỉnh lại cô nhìn thấy những mảnh kính vỡ, cái áo khoác vấy máu.

- Cậu ấy là một Ma Cà Rồng và giờ thì cậu ấy chết rồi, Schuyler ạ - Bliss nói, nước mắt vẫn còn đọng trên đôi mắt cô ấy.

Không, không chết. Còn tồi tệ hơn cả chết, Schuyler nghĩ. Cordelia đã nói với cô khi Máu Bạc hút máu của Gia Tộc Ma Cà Rồng, chúng sẽ lấy mất linh hồn, các kí ức của họ, và biến họ trở thành tù nhân vĩnh viễn trong cái ý thức bất tử của chúng.

- Bọn chúng bắt cậu ấy đi, và chúng cũng muốn bắt mình - Bliss nức nở - Dylan chỉ quay lại để cảnh báo cho mình. Chúng đã biến cậu ấy thành một trong số bọn chúng, nhưng cậu ấy chống lại. Giờ thì cậu ấy đi rồi và mình sẽ không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa.

Schuyler ôm lấy Bliss:

- Ít nhất thì cậu cũng an toàn.

Cô cảm thấy buồn và thất vọng thay cho Bliss. Cô muốn Bliss biết rằng cô luôn bên cạnh cô ấy. Nhưng tới ngày hôm sau, cô gái Texas ấy lại trở thành cô gái Texas trước kia. Bliss từ chối không nói chuyện với Schuyler và Oliver về bất cứ chuyện gì đã xảy ra, và quay trở lại với vòng quay xưa cũ - đó là, ở bên cạnh Mimi Force.

Schuyler hi vọng sẽ có sự thay đổi và rồi họ sẽ lại là bạn. Tận sâu thẳm trong tim, Schuyler hiểu rằng Bliss rất yếu đuối, nhưng một ngày nào đó cô sẽ giúp cô ấy mạnh mẽ hơn. *Valiturus. Fortis.*

Oliver đi đến và đặt một cành hoa loa kèn lên quan tài. Cậu mặc một bộ comple màu trắng ba mảnh làm cho người ta lóa mắt. Mái tóc màu hạt dẻ được chải ngược về phía sau.

- Chúng ta sẽ nhớ bà ấy - Cậu nói và cầu chúc.

- Cảm ơn - Schuyler đáp lại rồi nhận một nụ hôn lên má.

Buổi lễ bắt đầu, đội hợp xướng hát bài thánh ca Cordelia yêu thích "On Eagle's Wings". Schuyler ngồi ở hàng ghế đầu tiên, khoanh tay. Cordelia đã ra đi. Gia đình thực sự mà cô từng biết. Trên thế giới này cô chỉ còn lại một mình. Mẹ cô vẫn đang hôn mê, ông cô thì mất tích, đang lẫn trốn đâu đó.

Oliver ngồi bên cạnh cô, bóp nhẹ bàn tay chia sẻ.

Sau tang lễ, Jack Force đi về phía Schuyler. Cậu cũng mặc một bộ đồ màu trắng và nó ánh lên trong

mặt trời. Họ bước ra ngoài nhà thờ tới Đại Lộ Công Viên đông đúc, nơi như là một ngày chủ nhật khác của New York. Các bà mẹ và vú em đẩy những cái ghế đẩy trị giá tám trăm đô la về phía công viên, người dân xung quanh bận rộn khá đẹp mắt ra ngoài tản bộ hoặc tới một bảo tàng.

- Schuyler, có thể cho mình một giây được không?

- Chắc chắn rồi - Schuyler nhún vai.

Với mái tóc sáng màu và đôi mắt màu xanh lá cây, Jack Force trông như một hoàng tử trong bộ quân áo lấp lánh. Cậu lại còn có khuôn mặt của một thiên thần. Một khuôn mặt giống như khuôn mặt của bố cậu.

- Nói đi - Schuyler giục.

- Mình xin lỗi về những việc đã xảy ra giữa hai chúng ta... - Cậu bắt đầu - Mình... cuộc sống của mình không phải của riêng mình... Mình phải có trách nhiệm với gia đình mình rằng... rằng phải loại trừ các mối quan hệ...

- Jack, cậu không cần giải thích - Schuyler ngắt lời. Cô có thể đoán được là cậu muốn nói về cậu và Mimi. Giới hạn máu với người khác kể từ ngày sáng tạo ra họ.

- Không hẳn vậy.

- Cậu cần làm những việc cậu cần làm, còn mình cũng phải làm những việc mình phải làm.

Jack nhìn cô nghi hoặc:

- Cậu cần phải làm gì?

Schuyler nghĩ về Dylan, về khuôn mặt buồn bã của cậu ấy với những trò đùa láu lỉnh và tiếng xấu mà cậu phải mang. *Bạn* của cô. Cậu đã bị biến thành một con quỷ. Đã từng giết người và sau đó lại bị giết. Cô nghĩ về những gì bà cô đã nói về Máu Bạc... chúng xảo trá, quỷ quyệt và thủ đoạn, và về việc Cordelia tin rằng có một tên cực kì mạnh trong chúng ta đang lẩn trốn giữa họ, cải trang như một Ma Cà Rồng như thế nào. Vậy mà không ai muốn tin vào sự tồn tại của chúng, rằng chúng đã quay lại. Dù cho cái chết của Aggie là một sự thật hiển nhiên. Giờ đây cái chết của Dylan cũng thế. Charles Force quyết định quan sát, chờ đợi và chẳng làm gì cả. Nhưng Schuyler sẽ không chờ đợi. Không có việc gì cô có thể làm cho Aggie nhưng cô sẽ tìm cho ra kẻ nào đã bắt Dylan. Cô sẽ săn lùng Máu Bạc. Báo thù cho bạn cô.

- Đừng làm những việc quá sức với bản thân mình, Schuyler ạ - Jack cảnh báo.

Schuyler chỉ mỉm cười:

- Tạm biệt, Jack.

Oliver đột ngột xuất hiện. Thật kì lạ là cậu luôn xuất hiện ngay cái lúc cô cần cậu nhất.

- Schuyler! Xe đang chờ - Oliver thông báo.

Schuyler vòng tay vào tay cậu, họ cùng ra xe. Cô có Oliver. Chưa bao giờ cô một mình cả.

Chương 44

Bảng quảng cáo của Stitched for Civilization xuất hiện trên Quảng Trường Thời Gian, bảng quảng cáo to nhất từng thấy trong thành phố. Một bức ảnh khác thường: thân thể hai cô gái quấn lấy nhau chỉ mặc duy nhất một chiếc quần bò, và chỉ nhìn thấy một khuôn mặt, hướng về phía máy ảnh. Đó là khuôn mặt của Schuyler. Mặt của Bliss bị mái tóc đỏ của cô ấy che mất.

Schuyler ngược lên ngắm chính mình và mỉm cười.

Oliver chụp một bức ảnh cô đứng bên tấm quảng cáo bằng chiếc điện thoại di động của cậu, rồi khúc

khích cười.

- Trông cậu cao phải tới hai mét tư ấy nhỉ - Oliver trêu.

Schuyler nhìn khuôn mặt trên biển quảng cáo. Khuôn mặt của mẹ cô. Không, khuôn mặt của chính cô. Trông cô giống mẹ nhưng đôi mắt là của bố cô. Cô là một Ma Cà Rồng nhưng một phần trong cô là con người. Cô tự hào về bức ảnh. Sau đó cô nhìn tấm biển quảng cáo qua bức ảnh của Oliver.

Bên trong là một quảng cáo cho Force News Network, FNN, và một bức ảnh là của Mimi Force đang mặc một chiếc áo thun bó sát mang lô logo của kênh FORCE NEWS. FAIR, JUST, AND FAST.

- Nhìn này – Schuyler chỉ.

Vậy là rốt cuộc Mimi đã nghe về chiến dịch Stitched for Civilization. Và cô nàng cố gắng làm lu mờ Schuyler. Không ai điều khiển được Quảng Trường Thời Gian nhưng cô ta thì có thể. Họ đi qua quầy bán sách, Oliver mua tờ Post. Trên đó nổi bật dòng tít: NỮ SINH TRUNG HỌC ĐƯỢC TÌM THẤY CHẾT Ở MỘT BỮA TIỆC.

Schuyler xem xét kỹ lưỡng tiêu đề. Cô gái này cũng thuộc Ủy Ban. Landon Schlessinger là một Máu Xanh. Cô ta lại bị bắt đi. Máu Bạc đã quay lại. Chúng đã trở lại. Chúng ở đây, ngay tại New York, lẫn trốn trong số họ, sẵn lòng những người trẻ tuổi, khi những Ma Cà Rồng này yếu nhất.

Nhưng không còn lâu nữa đâu. Cô vò tờ báo và kẹp nó vào cánh tay.

- Ollie, cậu thấy thế nào về một dịp nghỉ cuối tuần ở Venice? – Cô hỏi.

Hết tập 1

Đây là một tác phẩm hư cấu nhưng dựa trên bối cảnh có thật – thành phố New York. Tuy nhiên có vài điều tôi đã mạn phép thay đổi đôi chút. Tòa Nhà Xã Hội Mỹ được lấy cảm hứng từ tòa nhà Xã Hội Các Nước Châu Mỹ. Tòa nhà này dùng để lưu giữ những nghiên cứu về văn hóa cũng như đời sống chính trị của các nước thuộc Tây Bán Cầu (bao gồm cả Nam Mỹ), trong khi tòa nhà Xã Hội Mỹ mà tôi hư cấu thường lưu trữ các tài liệu về lịch sử của các thuộc địa của Hoa Kỳ.

Sự thật: Thuộc Địa Mật Tích của Roanoke được thành lập năm 1587 và được biết là đã biến mất vào năm 1590, từ “Croatan” vẫn còn tồn tại vì được khắc trên một cái cột.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>